

Viola Zoltán

A Kajjám-terv

2024

Viola Zoltán

A Kájám-terv

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Table of Contents

1. fejezet: A gyanús rokon.....	4
2. fejezet: A Mészárlás Hajója.....	8
Tiltsák be a dihidrogén-monoxidot!.....	18
3. fejezet: Az út a szigetig.....	34
4. fejezet: A hajótörés.....	42
5. fejezet: A furcsaságok szigete.....	44
6. fejezet: Fogságban.....	49
7. fejezet: A varázsló előtt.....	52
8. fejezet: A Nagymester.....	56
9. fejezet: Szökés a börtönből.....	59
10. fejezet: Szökés a várból.....	66
11. fejezet: A Köztes Föld területén.....	70
12. fejezet: A menekülés.....	78

1. fejezet: A gyanús rokon

Hulla fáradtan tért haza Üg a napi robotból. Ezt szó szerint kell érteni, amennyiben valóban majdnem hulla volt, - kicsin múlt, hogy a kés a jobb válla helyett a tüdejébe nem fúródott. Na de, szerencsére, egy kis vérvesztéssel megúsza a dolgot. És még azt se mondhatta, hogy nem számított volna ilyes veszélyekre, amikor a testőri munkát választotta hivatásául. Mindazonáltal talán nem vall rossz ízlésre, hogy az effajta ártalmakat igyekezett elkerülni!

Hiába, most mégsem sikerült. Akármilyen ügyes önvédelmi mester is valaki, nyolc ember ellen egy szűk kis szobában kevés az esély a sértetlenül maradásra. Még neki is. Ám az jólesően vigasztalta míg kötözte a doki, hogy a rosszfiúk tényleg nagyon rossz állapotú fiúk lettek, s a védenca karcolás nélkül úszta meg az ügyet, ami sokkal fontosabb, mint az ő vállán esett karcolás. Ez a legfontosabb! Hiszen ettől függ az üzlet hírneve!

És védenca valóban elégedett volt. Ennek ékesszóló tanújeleként igazán tiszteletre méltó összeggel gyarapodott Üg bankszámlája, és amikor hősünk a sok-sok nullára gondolt a szám végén, nem bírt nem vigyorgni.

Az viszont biztos, hogy hazaérve nagyon áhította már a pihenést. Ám ahogy meglátta felesége, Viki arckifejezését, rögvést tudta, hogy erről bizonytalan időre le kell mondania.

—Drágám! - közölte vele üdvözlésképpen. —Teljesül régi vágyad!

—Aha! - bólintotta Üg rezignáltan, és beleroskadott egy fotelba. Felkészült a legrosszabbakra. Bár nagyon szerette nejét, s némi joggal feltételezte hogy Viki is hasonlóképpen érez iránta, de sajnos felesége sosem tudta pontosan eltalálni mindezideig a vágyait, és az a kis pontatlanság mindig tökéletesen balsikerültté tette ezirányú próbálkozásait. Egyszer például, búskomor hangulatában, amikor bordatöréssel ápolták Ügöt a kórházban, olyasmit mondott hősünk, hogy elege van Íventhalból, e nyüzsgő nagyvárosból. A következő nyarat erre egy világvégi kis faluban töltötték - Viki szerint üdültek - valami Áoa néninél, akinek pedig már a nevét sem állhatta Üg, mert a macskanyávogásra emlékeztette. De még ez volt a legkisebb baj, mert súlyosabb gond volt, hogy ugyan tényleg távol kerültek a civilizáció ártalmaitól, de a vívmányaitól is, ellenben igen közel kerültek a szúnyogokhoz, sőt még villany sem volt. Egyedüli szórakozásként az adódott, hogy próbálta kitalálni, hány hónapos az a borjú, ami éppen béget a réten.

—Teljesül életed vágya! - próbálta fokozni a hatást Viki.

—Ettől féltem! - jegyezte meg Üg lakonikusan.

—Nem is örülsz?!

—De. Csak mosolyra ne számíts, mert fáj a vállam.

—Ó, szegény vállacskád, most veszem csak észre! - csapta össze a kezét, és őszinte csodálkozással meredt Üg felkötött karjára, ami húsz méterről is kiszúrta volna bárki szemét. —Mi történt vele?!

—Megszúrta egy szúnyog. Vasszúnyog. Jó három centi mélyre ment a fullánkja.

—Azt hiszem értem. Na, szóval - vette át újra a szót - arról van szó, hogy utazunk!

—Áoa nénihez?

—Tessék?! - rökönyödött meg a felesége.

—A szúnyogtenyésztőhöz megyünk ismét?

—Eszed tokja! Ne gúnyolódj, Üg! - róttá meg rögvést a szavaiért. Ebből is kiderül, milyen szigorú feleség ez a Viki!

Aminek talán az is lehet az oka, hogy karcsú, magas, vöröshajú nő volt. És néha úgy nézett ki amikor dühös volt, mint egy eleven tűzgolyó, mint egy valódi gömbvillám. Pedig igazából nem is vörös volt a haja hanem fekete, csak többnyire be szokta festeni, mert hiába mondta neki Üg hogy neki tetszik a fekete haj is, Vikinek szilárd meggyőződése volt, hogy a vörös, az sokkal szebb. De elnézték neki viselkedését, különösen elnézte a viselkedését neki a férje, Üg, mert festeni való szépség volt, igazi filmvásznonra való gyönyörűség, nagy, ártatlan, zöld macskaszemekkel, ráadásul keleti szépség, mert anyja a vjet népből származott. Teljes neve így hangzott: Vi Ki Csen Cüej Cso Dan Ci Lai Csi. De mert ezt a hosszú nevet errefelé jóformán

senki nem tudta megjegyezni, barátai egyszerűen csak Vikinek szólították. Még férje is, habár Üg is hosszú névvel dicsekedhetett, ugyanis néger, egészen pontosan zozó származású volt. Teljes neve így hangzott: Makaralla Üg Zsongordocsonga. De ez is hosszú volt, ezért hívta mindenki csak úgy hogy Üg. Pedig neve jelentése szép volt, ezt jelentette a zozó név: A Kemény Ember Aki Mindig Győz.

—Ha nem hozzá, akkor hová utazunk?

—Jicsenbe.

—Nem is tudtam hogy ez életem nagy vágya! Milyen jó is hogy oly rendes a feleségem, mint te, kedvesem! Így legalább mindig tudom, mit is szeretnék épp csinálni!

—Most miért gúnyolódol?!

—Gúnyolódni, én?! Hogy is merészném! Van már vevő a házra?

—Tessék?! - döbönt meg ismét Viki.

—Mert egy ilyen úthoz pénz is kell. Sok pénz! Nagyon sok pénz! Rengeteg pénz! Temérdek pénz! Drága a repülőjegy is...

—Hajóval utazunk.

—Hajóval? Miből tellett saját jachtra?

Viki válaszát nem érdemes idézni, de egyszavas volt, és kifejezte abbeli meggyőződését, hogy Üg elmeegógyintézeti kezelésre szorul. Ezután így folytatta:

—Természetesen nem a mienk az egész hajó, de ezt kár is mondanom, mert tudom hogy te megint csak gúnyolódol! Örökké csak ezt teszed velem, hálátlan, pimasz féreg, meg sem érdemled hogy a feleséged legyek! Komolyan mondom, akkora féreg vagy, hogy spirituszban kéne téged tartósítani, és mutogatni a Kaul Nemzeti Múzeum biológiai részlegénél, mint az emberi hálátlanság rekordméretű példányát! Na!

A hajó különben Trapanból indul, egy hét múlva. És semmit nem kell eladni, mert megvan a hajójegy, sőt, még a Trapanig való utazás is előre ki van már fizetve! Itt van ni! - nyomta Üg kezébe a jegyeket.

Üg alaposan megvizsgálta mindkettőt, az ilyesmi szakmai ártalom volt nála ahogy felesége nem csekély gúnnal szokta mondogatni, de a jegyek valódinak látszottak.

Ettől persze még lehettek hamisítványok. A mai korban, amikor minden tele van ügyes számítógépekkel...

—Most már csak két kérdésem van! - szólt a férfi. —Honnét valók a jegyek, és miből gondoltad, hogy ez életem vágya?

—Ez roppant egyszerű, drágám! A múltkor mondtad, hogy imádod a távolkeleti zenéket. Na hát, arrafelé bőven hallgathatsz majd efféle muzsikát!

—Ehhez elég lett volna egy világvevő rádió is, az sokkal olcsóbb, vagy hogy végre vegyünk egy számítógépet, és rákapcsolódjunk vele a Világhálóra, onnan százával tölthetném le a nekem tetszőket, ezt még én is tudom, pedig nem is vagyok számítógépes szakember...

—Ó, drágám, hogy te milyen nagy, oktondi, bumfordi gyerek vagy! Még azt sem tudod, hogy az élő koncertek, az eredeti emberi énekhang csodálatos természetességével egyetlen elektronikus zörejláda sem vetekedhet! Amit a hangszóróból hallasz, az mind csak unalmas konzervzene! Hallgass rám, ne is vitatkozz! Meglátszik hogy semmi élettapasztalatod, te rosszcsont kisfiú!

Ez kissé erős megjegyzés volt, elvégre ha valakinek, hát egy több éve a szakmában tevékenykedő, és mindezidáig életben maradt testőrnök legalább némi élettapasztalata kétségtől kell legyen, de Üg bölcsen befogta száját. Utált vitázni a feleségével. De a legfontosabb kérdésből nem engedett.

—Szóval honnét is valók a jegyek?

—A nagybátyám küldte!

—Nem is tudtam, hogy élnek rokonaid Jicsenben!

—Tulajdonképpen én sem tudtam. De mint tudod, anyám a vjet népből való, s e nép Jicsen déli részén lakik. S most kiderült, hogy nagybátyám, Pa Ku úr, milliomos lett. Szeretné megajándékozni legközelebbi rokonait. Meghívott minket, hogy töltsünk pár hónapot nála. Mit szólsz hozzá?

Üg pillanatnyilag nem tudott mit szólni hozzá. Lehet hogy szakmai ártalom, de nem igazán hitt az emberi önzetlenségben, főleg nem az ilyen fokúban.

—Miért akar megajándékozni bennünket? És hogyan talált rád?

—Itt van a levele, olvasd el! - nyomta a kezébe a papírt Viki.

A levél így kezdődött:

—Kedves unokahúgom, drága Viki!

—Micsoda?! - döbbsent meg Üg. —Kaulul írta?!

—Hát persze te buta! Másképp miért is adtam volna a kezébe elolvasásra, hiszen te úgysem értesz a távolkeleti nyelvekhez!

Viki fölényeskedése érthető volt, hisz szakmáját tekintve orientológusnak mondhatta magát. Folyékonyan beszélt a dzsanar, trogg, rilgent, jicseni és dafnar nyelveket, sőt még az akkori-ban elterjedőben levő mesterséges világnyelvet is. Utóbbinak kimondottan lelkes híve volt, s nem is szerette ha mesterséges nyelvnek nevezik, azt szokta mondogatni, ezzel az erővel mindegyik nyelv mesterséges, mert mindegyiket emberek alkották, finomították, s nem is csak „ösztönösen”, de tudatosan, nyelvművelő mozgalmak révén is. A világnyelv mindössze logikusabb mint bármely másik, ez volt a véleménye.

—Hát, írhatta volna éppen dzsanarul is! - dörmögte Üg. —Azon a nyelven is elgagyogok valamiké.

—Nem mindegy az Pa Ku úrnak, hogy ha már nem anyanyelvén küldi a levelet, akkor kaulra vagy dzsanarra fordíttatja le?! Ne vitatkozz, olvasd el inkább!

Üg úgy is tett. Így szólt a levél:

Kedves unokahúgom, drága Viki!

Ne haragudj a te Pa Ku bácsikádra, amiért eddig nem jelentkezett, de nem volt lehetőségem rá. Most azonban megtehettem, mert sorsom jobbra fordult: milliomos lettem! Örömet szeretném megosztani veled is, mert az öröm tulajdonsága az: minél többfelé osztják, annál több lesz belőle! Ezért kérek, gyere el hozzám látogatóba, hogy megismerjelek! Ne csodálkozz azon hogy tudom a címedet: nem kevés munkába tellett kinyomozni. Eredetileg szegény édesanyádat kívántam meghívni kit jól ismertem, de hogy ő meghalt – ami mély fájdalommal tölti el szívemet – kötelességemnek tartom, hogy gondoskodjak Rólad. Nem tudom anyagi helyzeted lehetővé tesz-e egy utazást Jicsenbe, a bolygó túloldalára, ezért mellékelten küldöm a hajójegyet is. Tudom hogy férjnél vagy, így küldöm férjed jegyeit is. Természetesen őt is szívesen látom! Kérlek ne utasítsd vissza meghívásomat, és gyere el, hogy láthassalak!

Szerető bácsikád: Pa Ku.

—Hát nem kedves dolog a bácsikámtól?! - nézdegélte a levelet elérzékenyülten Viki, amikor Üg visszaadta neki.

—De, nagyon kedves – volna.

—Hogy érted azt hogy „volna”?!

—Úgy, hogy nekem ez az egész dolog bűzlik!

—Bűzlik?! - ismételte felháborodottan Viki.

—Bűzlik. De még mennyire hogy! Bűzlik ám és nagyon! Csodálom hogy nem érzed! Tudod mit, válaszolj csak a kérdéseimre! Ismerted te ezt megelőzően ezt a Pa Ku urat?

—Nem. De anyám ismerte őt!

—Ezt anyád mondta neked?

—Nem, de Pa Ku úr írta!

—Vagy úgy, szóval ezt mondja a Paku úr! Ne is haragudj drágám, de ez nem bizonyíték! Bárki mondhat bármit! De nézzük tovább. Te, az orientológus, igazán furcsálhatnád, hogy a vjet Pa Ku névvel ez a fazon mégsem Vjetföldön, hanem Jicsenben él! Mert annyit még én is tudok, hogy a Pa Ku, az nem jicseni név!

—Ez igaz, de ez nem jelent semmit, mert Jicsenben számosan élnek vjetek, akik a vjetföldi forradalom után szöktek át oda, meg aztán...

—Jó, jó, meggyőztél, nézzük tovább! Ez az egész história, hogy... szóval, egyszerűen hihetetlen, na! Miért áldozna valaki ennyi pénzt egy számára vadidegen, teljesen ismeretlen rokonra?!

—Talán vallásos, és így akar magának érdemeket szerezni egy következő, kedvezőbb újjászüléshez!

—Nézd, végülis valahogyan mindent meg lehet magyarázni ha nagyon akarja az ember, minden csak fantázia kérdése! Nem az a gyanús ha valamire nincs magyarázat, hanem ha sokat kell magyarázkodni! De van más kérdésem is. A levelében azt írja, sokat nyomozott utánad, vagyis inkább anyád után, később viszont azt írja, nem tudja, megenged-e az anyagi helyzeted egy jicseni utat! Pedig biztos minden információt összeszedett rólad! Ez ellentmondás!

—Ugyan! Ezt a szöveget csak udvariaskodásnak szánta, ez csak amolyan keleti cikornya, szóvirág! Természetesen pontosan tudja, hogy szegények vagyunk. Legalábbis az ő fogalmai szerint szegények. Elvégre egy milliomos számára mindenki szegény sőt koldus, akinek nem telik saját soförre, és maga mossza a zokniját!

—Utálom ha nyomoznak utánam!

—Nézd inkább a dolog jó oldalát!

—Miért nem ő jött meglátogatni téged?!

—Talán így kényelmesebb neki! Vagy több rokont is meghívott magához, és én csak egy vagyok a sok közül.

—És miért ilyen furcsán juttat el magához, végighajóztatva a fél világon, miért nem a jóval gyorsabb, s talán nem is drágább repülővel?!

—Szerezni akar nekem egy kis örömet ezzel a kényutazással! Idefigyelj Üg! Hibát mindenben lehet találni, ha nagyon akar az ember!

Üg befogta a száját, és nem ellenkezett tovább. Úgyis tudta hogy elutaznak Jicsenbe – elég volt ehhez csak ránéznie neje arcára. Úgy villogott a szeme, mintha nem is ember lenne, hanem az elszántság démona.

—Szóval - gondolta - utazunk Vjetföldre, azaz nem is oda, hanem Jicsenbe! Nagyszerű. Csak bírom ki a tengert! Fogalmam sincs, hajlamos vagyok-e a tengeribetegségre... Hajókázni még nem próbáltam... persze, ez még a kisebbik baj. Mert az is lehet hogy nem leszek én olyan sokáig tengeribeteg, mert meg sem érkezünk odáig...

Mert volt egy olyan érzése Ügnek, hogy nem fognak eljutni Jicsenbe. Amolyan szakmai intuíció.

Bárcsak tévedett volna!

De, sajnos, mint mindig, most is igaza volt.

2. fejezet: A Mészárlás Hajója

BÁR ÍVENTHALTÓL eléggé messzire esik Trapan, s így sokáig tartott az út odáig, de igazán semmi különös nem történt velük míg Trapanba értek. Ezen Üg, aki éber szemekkel figyelt mindenfelé és minden apróságra, nem is győzött csodálkozni.

—Ne gyanakodj örökké, Üg! - rótta meg őt nemegyszer Viki. —Te mindig mindenben hibát keresel! Próbálj inkább optimista lenni!

—Ha mindig jóra számítanék, soha nem érhetne kellemes meglepetés!

—Ez igaz, de nálad a gyanakvás már kóros szintet ért el! Melled nem orientológus kéne feleségnek, hanem pszichiáter! Nálad a gyanakvás már szakmai ártalom!

Viki kedvenc mondása volt hogy Ügnél ez vagy az szakmai ártalom. Rengetegszer el szokta ismételni. De Üg nem is vitatkozott vele ilyenkor, mert azzal úgysem ért volna el semmit, illetve csak egyvalamit: veszekedést. Az meg igazán nem olyan cél, amiért törni érdemes magunkat!

Egyelőre azonban úgy tűnt, Vikinek lesz igaza. A legcsekélyebb baj nélkül érkeztek meg Trapanba, még csak rossz időjárás sem hátráltatta őket.

Trapan híres, szép, nagy város, ami szinte nagyobb mint Íventhal, mert igazság szerint háttárváros volt, tőle délre, a Nagy Folyó túlsó partján már Csisziföld terült el, és Trapan alaposan meggazdagodott a csiszikkal folytatott kereskedelemben. Elvileg Trapan is Kauliana része, de igen nagy függetlenséget élvez az önkormányzata, és Üg sem járt még itt. De nem volt idejük városnézéssel tölteni az időt, mert alig három órával a hajó indulása előtt érkeztek a városba. Igaz, nem volt éppen szoros a csatakozás, de nem is volt értelme valami nagy programba belevágni addig, így úgy döntöttek, hogy rögvést felkeresik a hajójukat. Nem volt nehéz megtalálni, mert a jegyükön fel is volt tüntetve a neve: Szukirijja.

Üg nem értett a hajókhoz, nem tudta hogy milyen fajta, mindenesetre az látszott rajta még a partról nézve is, hogy előkelő utasok számára tervezték, s meglehetősen nagynak tűnt. No jó, az igaz hogy Üg korábban inkább csak a Nagy Folyón közlekedő hajókat látott, nem tengerjárókat, legalábbis nem „élőben”, de a többi hajóhoz mérten is nagynak tűnt. Nem is állt bent a kikötőben, a mólóknál, hanem csónakon lehetett eljutni hozzá. Ezen csodálkozott is Viki, de Üg megmagyarázta neki, hogy bizonyára mélymerülésű a hajó, és ezért nem jöhet partközbe. De az is lehet hogy csak itt jutott a számára hely, ugyanis a kikötő eléggé zsúfoltnak tűnt.

A fedélzeten maga a kapitány fogadta őket. Trapan kaul város lévén, természetesen tudott kaulul. Kiderült beszédéből, hogy a hajó rögtön indul, be sem várva a jegyen feltüntetett időpontot. És persze be is mutatkozott: Vibrinutnak hívták.

—Hogyhogy indulunk? - kérdezte Üg. —Hiszen a jegyre dél van írva!

—Ó, az nem számít! - legyintett nagyvonalúan a kapitány. —A jegy csak arra való, hogy utasaink igazolni tudják magukat, a meghívottak közé tartoznak-e! Nem állami jegyek. Ez, kérem, magánjacht!

—Meghívottak? Hát többen is vagyunk?

—Hogyne, természetesen nem maguk az egyedüli utasok!

—Ez Pa Ku úr jachtja? - kérdezte Viki.

—Pa Ku úr? - nézett rá csodálkozva a kapitány, és felvonta a szemöldökét. —Dehogyan! A hajó Sanan úré! Én nem ismerem semmiféle Pa Ku urat!

—Lehet hogy akkor Pa Ku úr a barátja Sanan úrnak!

—Meglehet – habár Sanan úr lulmannoli! Pa Ku úr pedig a nevéből ítélve jicseni lehet!

Ennél finomabban nem is utalhatott volna rá, hogy nem illendő házigazdájukat jicseninek nézni. Tudvalevő ugyanis, hogy a lulmannoliak és a jicseniek enyhén szólva nem kedvelik egymást, mert némi vitájuk támadt egymással az Északi Sarkvidék területi hovatartozásáról, és ez véres háborúhoz vezetett. A háború ugyan évekkal ezelőtt véget ért, de azóta sincsenek beszélő viszonyban egymással, még nagykövetségi szinten sem, és tulajdonképpen békét sem kötöttek, csak fegyverszünetet. Ezt is csak azért, mert Csisziföld, akit az ott honos nőuralom miatt nemcsak Punciföldnek szoktak emlegetni gúnyosan, de úgy is hogy „a világ csendőre”,

rájuk szólt, hogy bár Csisziföldet egyelőre nem nagyon érdekli az északi sarkvidék, de azt nem tűri el hogy háborút vívjanak ott a barbárok, mert a háború súlyosan veszélyezteti az ottani gazdag élővilágot, és ezért ha a barbárok arrafelé továbbra is úgy viselkednek mint a hülyegyerekek – szó szerint ezt üzenté a csiszí királynő, e szavakkal! – akkor Csisziföld kényszerítette érzi magát hogy kijelentse, miszerint az egész Sarkvidék Csisziföld szerves része! Azt meg tudják hogy akkor az mit jelent: egyik országe sem lesz egyetlen négyzetméter sem!

Ezt már muszáj volt mindkét országnak komolyan venni, mert a csiszik számtalanszor bebizonyították hogy amit megmondanak, az úgy van, és meg is teszik. Ékes példa volt erre a Kis- és Nagy Sivatag sorsa, alig húsz esztendővel korábban. Ezen egymás melletti sivatagokkal határosak a következő országok: Kauliana nyugaton és északnyugaton, Günül-föld északon, Troggföld délkeleten, Rilgentia északkeleten, és a két sivatagot elválasztó Búciél folyó mentén Agdand. És a legdélebbi részen, egy kicsinyke szakaszon Csisziföld is határos a sivataggal, csak a Nagy Folyó választja el tőle. De legfeljebb háromszáz kilométer szélességben, ami a sivatag méretéhez képest semmi, annyi se mint egy macskapiszok.

A sivatag pedig egészen addig senkit sem érdekelt évszázadokon át – még a csisziket sem – amíg fel nem fedezték, hogy elképesztő mennyiségű olaj rejtetik alatta!

A csisziket azután sem érdekelte. Természetesen ismerték ők is a kőolajat, volt is a saját földjükön néhány olajkútjuk, de nem sok, mert a kőolajat nem sok mindenre használták, legfeljebb műanyaggyártásra és festékkészítésre, ugyanis Csisziföldön nem voltak autók, a munkagépeiket és a helikoptereket pedig – utóbbiakból sok volt, mert általános iskolai tantárgy ott a helikoptervezetés – ezeket tehát alkohollal hajtották. Jobb szerették azt mint a benzint, mert nem olyan bűdös, könnyű mesterségesen előállítani, és nem szennyezi a környezetet.

A csisziket tehát nem érdekelte a sivatag, de a többi országot annál inkább, és háborúzni kezdtek. Szinte mindenki harcolt mindenkivel.

A csiszik még ekkor sem szóltak közbe. Igenám, de ekkor Agdand, amely különben is évszázadok óta utálta Kaulianát, mondván hogy azok elfoglalták tőlük Trapan, az ősi dzsanar várost, Agdand tehát mérges gázt vetett be Trapan ellen, ahol a kaul flotta tartózkodott, mint Kauliana egyetlen tengeri kikötőjében.

A támadás sikeres volt, és Trapan lakosságának jó egyharmada elpusztult.

Ez idáig csak kegyetlen dolog, de a háborúban nem ritkaság az ilyesmi. Csakhogy, egy szerencsétlen véletlen folytán a széljárás úgy alakult, hogy a mérgesgáz egy kicsiny töredékét átfújta a Nagy Folyó túlsópartjára, márpedig az már Csisziföld, és Trapannal szemben is fekszik egy csiszí falu, bizonyos Kekulen. Nem sok mérgesgáz jutott el ide, s az is alaposan felhígulva, de három idős csiszí így is meghalt, és további jó két tucat könnyebben megbetegedett.

Márpedig ha valamire kényesek a csiszik, akkor az az, hogy a barbárok ne abajgassák őket olyan hülyeségekkel hogy háború! És ősidők óta az a szokásuk, hogy ha egy barbár megöl egy csiszit, akkor iszonyatos bosszút állnak!

Talán még ki sem lehelték a csiszik a lelküket, amikor megszólalt Csisziföld rádióadója, hogy bejelentse, hogy tekintettel Agdand aljas és hadüzenet nélküli támadására, Csisziföld úgy tekint hogy hadiállapot áll fenn közte és Agdand között!

Attól a pillanattól kezdve nem is foglalkozott mással a világsajtó. Mindenki biztosra vette, hogy Agdandnak vége. Elvégre Csisziföld több mint huszonnégymillió négyzetkilométer kiterjedésű, és Tlaxán legfejlettebb állama, Agdand pedig, bár fejlett, és iparilag erős ország, de Csisziföldnek nemegye szigete sokszorosa Agdand területének!

És alig jelentette be ezt a hírt a csiszí rádió, máris megindultak a csiszik rakétafegyverei, mind sebészi pontosságú, mert a világ csúcstechnológiáját képviselő csiszí műholdak vezérlik őket, és minden egyes agdandi hajót kegyetlenül a tenger fenekére küldtek, akárhol volt is, akár Trapan felé hajózott, birtokba venni a megmérgezett várost, akár Agdand saját kikötőjében horgonyzott épp. A csiszí rakétatechnológiának teljesen mindegy volt ez, és az agdandi légvédelem semmit nem tehetett, egyetlen csiszí rakétát sem volt képes elpusztítani, már csak azért sem, mert nem is látta őket a radaron!

Néhány rakétával az agdandi országházat is megajándékozták a csiszik, nem is maradt belőle talán még por és hamu sem.

Mindenki biztosra vette hogy most a csiszik megindulnak, és Agdandot is bekebelezik Csisziföld roppant testébe, de nem ez történt. Agdandnak nagy szerencséje volt, hogy Csisziföld ugyan imádja a technikát, rakétafegyverei világelsők, sőt helikopterei már akkor is voltak, amikor a barbárok még csak az első elöltöltős ágyúkkal lődöztek egymásra, – de Csisziföld még nála sokkal gyengébb ellenséggel is utál hadakozni, akkor is ha biztos a győzelmében. A csiszik egyszerűen undorodnak a háborútól, s csak a legvégső esetben szánják rá magukat. Tehát a csiszik csak szétlőtték Agdandban amit kellett, maguk ki sem mozdultak országukból, ellenben ismét üzentek rádión, ezúttal minden hadviselő országhoz. Ebben az üzenetben Tomkia, a csiszik királynője azt mondta, hogy a történetek ékesen és letagadhatatlanul bizonyítják, hogy a barbárok ocsmány marakodása súlyosan veszélyezteti Csisziföld biztonságát! Emellett a csiszik úgy látják, hogy a sivatag élővilágát is nagyban veszélyeztetik a területen folytatott harci cselekmények, például a területen járt csiszi tudósok, melyek természetfilmeiket készítették, úgy látták, hogy erősen megritkult arrafelé a vöröshasú fehér farkú törpe sivatagi ugróegér populációja! Mindezen okok miatt Csisziföld feljogosítva érzi magát, hogy lakosai, valamint az ugróegerek biztonsága érdekében békét teremtsen a sivatagot illetően! Ő, Tomkia királynő tehát ezennel felosztja a sivatagot az érdekelt országok között! Méghozzá úgy, hogy Csisziföld - bár eddig nem avatkozott bele a barbárok vitájába és nem kellett neki a sivatag - de ezennel magának tekinti a Nagy Sivatag amúgy is Csiszifölddel határos déli részét, egészen Golbar kaul város széleségi köréig, ez pedig a Nagy Sivatag területének jó fele. Itt él különben az ugróegerek legtöbb fajtája is. Ezt a barbárok tekinthetik akár büntetésnek is. Ezentúl tilos a sivatag ezen részére bárki barbrának is bemenni, akit itt meglátnak, azt ha barbár, figyelmeztetés nélkül kivégzik, mert kémnek tekintik! A sivatag ezen területén levő óázisokból a lakók egy hónapon belül távozzanak ahová akarnak, szállítójárműveket a csiszik a legközelebbi kaul vagy dzsanar falvakig biztosítanak a számukra. A sivatag többi része a következőképpen oszlik meg: a Nagy Sivatag maradék része nyugaton az agdandi Búciel folyóig Kauliana része lesz, az északi része ugyane folyóig Günül-földé, a Kis Sivatag déli fele Troggföldé, az északi fele Rilgentiáé¹. Agdand nem kap semmit, mert Agdand hibájából csiszi állampolgárok haltak meg! S akinek ez nem tetszik, tehet egy szívességet! Ha valamelyik ország a másik ellen fegyveres cselekményre vetemedne, azt Csisziföld azonnal annektálja! És a barbárok örüljenek hogy Csisziföld nem követeli magának a teljes sivatagot! Gondolt is erre ő, Tomkia királynő, s egyedül azért nem döntött így, mert reméli, ez is jó figyelmeztetés a barbárok-nak, hogy érdemesebb megegyezniük maguknak, mert így járnak ha Csisziföld teremt békét! Gondoljanak arra, hogy sokkal több jutott volna nekik, ha Csisziföld nem kell beavatkozzék a vitába, ha tehát békésen megegyeznek!

Az érdekelt országok kénytelenek voltak beleegyezni ebbe, és jó képet vágtak a dologhoz, Agdandot kivéve persze. De a világ döbbenten figyelte mégis, miként diktál Csisziföld, miként avatkozik bele olyasmibe, amiről azt gondolták hogy belügy, ugyanakkor persze jól emlékezett erre Lulmannol és Jicsen, amikor Csisziföld megfenyegette őket a sarkvidékkel kapcsolatban! És mert nem kívánták hogy Csisziföld ossza szét közöttük a jég birodalmát, aminek jó esetben is az lett volna a vége hogy a sarkvidék értékesebbik fele Csisziföld része lesz, ezért legalábbis fegyverszünetet kötöttek, ebben úgy döntöttek hogy mindegyikük megtarthatja a már elfoglalt részt, és a maradék terület egyelőre senkiföldje.

Igaz, Jicsen szintén óriási ország, majdnem akkora mint Csisziföld. De messze nem áll azon a technológiai szinten. Lulmannol is nagy ország. De ő sem Csisziföld. És Csisziföldnek baktériumfegyverei is vannak, mindenki tudja hogy a biológiai tudományok nagymesterei éppen a csiszik...

Mert a csiszik ezt is bebizonyították. A sivatag felosztása előtt harminc esztendővel megtámadták őket a rittek. A csiszik ellenállás nélkül túrték hogy a ritt hadsereg óriási területet elfoglaljon az országukból, a csiszi lakosság egyszerűen elmenekült előlük. A csiszi harci helikopterek meg csak köröztek a ritt sereg fölött, s még csak nem is lőttek az ellenségre. Azok úgy vélték, felderítőrepülést végeztek.

¹ Rilgentia a maga sivatagi területét később óriási összegért eladta Troggföldnek.

Persze hogy nem azt tették! Hanem a magasból bepermetezték a sereget valamivel, amitől napokon belül iszonyú hasmenés és takonykór terítette le a ritt sereget, nem tudtak azok már gyalogolni sem, nemhogy tankot vezetni! És ekkor a csiszi királynő megüzente nekik, hogy nem véletlen ez a betegség, a csisziket természetesen nem sújtja, mert minden csiszi állampolgár megkapta ellene a védőoltást csecsemőkorában, és ha nem takarodnak az országból, akkor lesz ez a baj még súlyosabb is, mert ez a csiszik legenyhébb baktériumfegyvere! De van még több mint kétszázfajta másik efféléjük, ezek közül sok tucat órákon belül halált okoz, néhányuk pedig nem is órák hanem percek alatt, és ők, a csiszik, mindezek ellen védettek...

Persze a visszatérő katonák behurcolták a betegséget Rittföldre, ott is elterjedt a baj, és Rittföld kormánya kénytelen volt megalázó feltételek mellett békéért könyörögni, ami azt jelentette, hogy Csisziföld kártérítésként jókora területet követelt és kapott Rittföldből, mert másképp nem volt hajlandó elárulni a védőoltás titkát. Így aztán Csisziföld győztesen és megnagyobbodva került ki a háborúból amit nem is ő kezdett, Rittföld pedig, amely elkezdte a haszon reményében, megkisebbedett. A világ pedig szentségtelt, átkozódott hogy az aljas csiszik merészelnek minden embert betegségekkel fenyegetni, és az alattomos, ártatlanokat is sújtó biológiai fegyvereket bevetni, de a királynő azt mondta, megnyugodhatnak, mert Csisziföld senkit nem bánt amíg meg nem támadják! Ne támadják meg, s akkor nem lesz semmi baj!

Na hát, nem is akadt azóta ország amely meg merte volna támadni a csisziket.

Tehát Lulmannol és Jicsen fegyverszünetet kötöttek. De nagyon nem szerették egymást. És tilos volt egyik országból a másikba utazni.

Ezért tartotta a kapitány furcsának, sőt lehetetlennek, hogy holmi jicseni „Pa Ku” úr a lulmannoli Sanan barátja lenne.

Mindazonáltal Üg nem értette a dolgot. Sőt nemcsak ő, de a felesége sem.

—Végülis Pa Ku úr nem is jicseni, hanem vjet... - szólt bizonytalanul Viki.

—Az most mindegy a lulmannoliaknak, drágám! Azok akkora háborús hisztériában vannak, hogy mindenkit akinek ferde a szeme, jicseninek néznek, s nem törődnek efféle finomságokkal! Akármibe lefogadom, hogy minden keletit gyűlölnék, és azoknál jobban csak a csisziket, mert betojtak a gatyájukba ijedtükben, hogy Csisziföld, amely valami ugróegér miatt elfoglalta a sivatag felét, most esetleg a sarkvidéket veszi el tőlük, talán valamiféle vörösszemű fehérta-pogatójú polipféle miatt, vagy egy hárommilliméteresre is megnövő, óriás sarkvidéki zuzmófaj védelme érdekében, hiszen mindenki tudja, mekkora környezetvédők... - nevetett Üg. Pedig nem is volt jó kedve. Nagyon bűzlött neki a dolog.

—Drágám, lehet hogy rossz hajóra szálltunk? - kérdezte Viki.

Üg is ezen törte a fejét. De hát a hajó neve egyezett, sőt, amikor kétségeit megemlítette a kapitánynak, Vibrinut úr mutatott nekik egy listát, amire fel volt tüntetve mint meghívott, mindkettejük neve, még a foglalkozásuk s egyéb személyi adataik is, tehát félreértésről szó sem lehetett!

S ekkor Viki kijelentette:

—Rájöttem mindenre! Nem kétséges, hogy Pa Ku úr lulmannoli nevet vett fel, hogy így jobban tudjon boldogulni a nyugati üzleti életben! Nem is szokatlan ez a keleti üzletemberek körében... Ő a tulajdonos, a Sanan úr is! A két név, a Pa Ku és a Sanan, ugyanazt jelenti! Nagyon hasznos ám egy nyugati név, a jicseniek ellen Lulmannolból szított ellenszenvhisztériában! Így olyanok is kereskednek vele, akik nem kötnének üzletet egy jicsenivel, s nem is tudják, hogy jicsenivel üzletelnek! Azaz nem jicsenivel, hanem vjettel, de igazad van, most mindenki aki keleti, gyanús ezeknek az ostoba hadakozó lulmannoliaknak, meg a szövetségeseiknek...

Üg ezt továbbra sem hitte, de óvakodott kétségeit kifejezni, mert ismerte már nejét, s így csak a fejét csóválta.

—Sanan úr utasítása szerint - szólt a kapitány - nekem kell fogadnom a vendégeket, hogy meggyőződjek róla: minden meghívott megérkezett! S amint utolsó utasunk is a fedélzetre farradt, rögvést indulnom kell. Így hát kérem Önöket, térjenek a kabinjukba, mert mindjárt kifutunk a tengerre! A hatos kabin az Önöké - egyébként itt jön az egyik inas, mindjárt megmutatja maguknak! - s intett, mire odalépett hozzájuk egy huszonéves, vékony fiatalember.

—Riseo, mutasd meg légy szíves a hatos kabint a vendégeinknek! - azzal a kapitány elköszönt Ügétől, s ők elindultak a kabin felé.

A „kabin” majdnem egy egész lakosztály volt – igaz, két szobából állt csak, de járt hozzá külön fürdőszoba, WC, és egy kisebb nappali is. A bútorok többségét csipketerítő fedte, s látszott mindegyik bútordarabon, hogy nem tucatáru, hanem egyedi készítésű példány. Az egész berendezés felettébb előkelő benyomást keltett. Mindkét szobában volt színes televízió, videó és zenetorony, s a nappaliban bárszekrény és hűtő, tele finom falatokkal. A fürdőszobában a mennyezetet is tükör borította.

—Hát, pénze, az van a bácsikámnak, az látszik! - állapította meg Viki körbepillantva. —Csoda hogy bele nem fullad!

—Csak nehogy mi fulladjunk bele valami másba! - jegyezte meg Üg.

S ekkor egészen enyhén megbillent alattuk a padló, jelezve, hogy kifutottak a nyílt tengerre.

Estefelé Üg és Viki lementek a társalgóba, összeismerkedni azokkal, akik a hosszú út során társaik lesznek. Nem ők voltak az elsők – már akadtak néhányan a helyiségben, mire odaértek.

Alig pillantották meg őket, egy nagydarab, kövér férfi rögtön eléjük sietett, és így köszöntötte párosukat:

—Üdvözetem, kisaszony! - hajolt meg Viki felé, majd biccentett Ügnek. —Önök a kaul házaspár, ugye? Már hallottam magukról. Én ugyan már jópár éve Rittföldön élek, fel is vettem egy szép ritt nevet, de el se mondom önöknek, szólítsanak ugyanis csak úgy hogy Zermítogorny, merthogy ez az én becsületes kaul nevem, ugyanis én is kaulnak születtem annakidején...

—Á, szóval ön is kaul? - nézett rá érdeklődve Viki. —Ön is Pa Ku úr rokona? Ez furcsa lenne. Hiszen...

—Tessék?! - csodálkozott Zermítogorny úr. —Miféle Pa Ku úr rokona? Én Sanan úr barátja vagyok.

—Tehát ön ismeri Sanan urat?! - szólt közbe Üg nyomatékosan. Viki helytelenítően pillantott rá, s ekkor vette csak észre Üg, hogy abban a modorban, s főleg hangsúllyal tette fel a kérdését, amit a rossziúkkal szemben szokott alkalmazni. De hát hiába, a bőréből ő sem bújhatott ki!

A tónus Zermítogornynak sem tetszett, látszott rajta, de azért válaszolt.

—Természetesen ismerem! Hiszen mondom hogy jó barátja vagyok! Éppen Cseocsünpingbe készültem a a szarvasmarhatenyésztők konferenciájára, amikor felajánlotta hogy vegyem igénybe a jachtját. Én persze szívesen beleegyeztem.

—Cseocsünpingbe? Nagyszerű! - kiáltotta Viki, és oldalba öklözte Ügöt. —Látod te nagy mamlasz, hogy féltél hogy rossz hajóra szálltunk, hogy nem is Jicsenbe tartunk, pedig lám, mégis, mert azt még neked is tudnod kell hogy Cseocsünping, az igenis Jicsenben van!

—Kétségkívül ott van - szólt most Zermítogorny úr - de egyáltalán nem fog rögvést odamenni a hajó! Az útirányban Jicsen csak az utolsó helyen szerepel, mert előbb még Labrámiába megyünk, azt nem tudom pontosan, miért, azt hiszem a többi utasnak vannak ott elintézni való ügyei! Mindenesetre jókora kerülőt teszünk.

—Pedig az út nélkül is hosszú lenne... - morogta erre Üg.

—Eh, ennyi kikapcsolódás nekem is jár! Igazi kényutazás lesz! - rázta meg dacosan a fejét Viki.

—És Sanan urat merre találjuk? - kérdezte Üg.

—Ő sajnos nincs a hajón. Kapott valami táviratot, sietnie kellett, így inkább repülőre szállt.

—Ah, de sajnálom! Úgy szerettem volna találkozni vele!

—Hát, ez sajnos nem jött össze, ahogy mondani szokták!

—Valóban. Milyen kár! Ráadásul mi azt hittük, egyenesen Jicsenbe visz a hajó.

—Akkor bizonyára valami félreértés lesz a dologban.

—Bizonyára! - értett egyet vele Üg. Mélységesen meg volt győződve róla, hogy félreértés történt.

De ha mégsem, akkor nagy disznóság van készülöben!

Zermitogorny úr elvezette őket az egyik asztalhoz, ahol ültek már páran, és bemutatta kettejüket az ottaniaknak. A többiekkel is megismerkedtek, akik látván érkezésüket, szintén odajöttek.

—Üdvözetem! - szólt barátságosan egy magas, vékony úr. Aki ráadásul éppoly feketebőrű volt, tehát néger, mint maga Üg. —Zbagle vagyok!

—Hát maga is kaul? - kérdezte Üg.

—Igen, testvérem!

—Na hát, nem is tudtam hogy van testvérem!

—Ó, bocsásson meg, ezt nem úgy értettem... Csak, bár nem látszik ez rajtam, mert nem vagyok hivatali öltözetemben, de én igazság szerint és az Úr kegyelméből, pap vagyok! Karotány pap.

—Ah, vagy úgy!

—Bizony! Hivatástudatot érzek rá, hogy mindenütt terjesszem a szent tanításokat, de különösen feketebőrű testvéreim között! - azzal barátságosan karonfogta Ügöt, s így szólt:

—Hallottál már az Örömhírről?

—Miről?

—Hogy nem muszáj meghalnod! Mert ha meghalsz is, de azok lelkét akik hisznek...

Üg nem akart udvariatlan lenni, így elviselte egy darabig a számára nagyon unalmas teológiai kiselőadást. Nem hitt semmilyen vallásban. De nem is figyelt a papra, hanem inkább a többi vendéget figyelte, akik leginkább Vikivel foglalkoztak, amit Üg nem is csodált. Az igaz hogy a zozók már évszázadok óta megbecsült kaul alattvalók, majd később állampolgárok voltak Kaulianában, s arrafelé így nem terjedt el a négerellenesség, mely néhol a világban csak fel-felütötte itt-ott a fejét, emiatt hát nem húzódoztak tőle az emberek, de tagadhatatlan hogy Viki sokkal szebb, csinosabb, vonzóbb jelenség mint ő!

Szorgosan figyelte is a vendégek gesztusait, testük rezdüléseit. Ugyanis eléggé széleskörű ismereteket szerzett a gesztusnyelv területéről korábban, mikor még kaszkadőrként diolgozott – kellett ez a filmszakmához, ugye, vagy ha nem is kellett, de legalábbis jól illett – azután pedig úgy találta, hogy ez igen hasznos a való életben is, és folytatta ebbéli tanulmányait. Nem is hinné az avatatlan ember, mi minden kiolvasható az önkéntelen gesztusokból! Például ha beszéd közben valakinek az egyik tenyere kissé kifelé fordult, az általában annak a jele, hogy igazat mond. Legalábbis, hogy ő maga meg van győződve szavai igazságáról.

A pap egyre csak folytatta Üg, az ő „fekete testvére” gyözködését, de szerencsére megmentő érkezett: egy természetes, pirospozsgás asszonyosság.

—Fontos a hit, de ne foglald le az urat egész estére, Zbagle atya! - szólt közvetlenül, tegeződve a paphoz, majd be sem várva hogy Üg megszólaljon, bemutatkozott:

—Ireoa vagyok.

—Nagyon jól beszéli a kaul nyelvet asszonyom – kaul talán maga is? - érdeklődött Üg.

—Igen, most már kaulnak vallom magmat! De eredetileg nem kaulnak születtem, hanem az Ujjak Szigetein! Ám eljöttem onnan, mert az az átkozott kormányunk azzal kacérkodik hogy csiszísíti az országot, és nekem aztán igazán semmi kedvem nincs közéjük állni! Mármint a csiszík közé.

—Az Ujjak Szigetei valóban hosszú idő óta erősen csiszí befolyás alatt áll! - bólogatott Üg. —De hát ez bizonyos mértékig elmondható Kaulianáról is.

—Valóban! A kaulok mindigis rokonszenveztek többé-kevésbé a csiszíkkal, ez köztudomású! Na de kedves uram, az Ujjak Szigeteinek az esete azért mégiscsak egészen más! Hallott már maga például a génmanipulált élelmiszerekről?!

—Annyit tudok róla, hogy léteznek ilyenek, bár még inkább csak kísérleti stádiumban vannak.

—Hát éppen ez az! Kísérleteznek ilyesmikkel – de embereken!

—A csiszík?

—Eltalálta! Ők már meglehetősen régóta fogyasztanak ilyesmit, ami persze az ő dolguk, nem is bánom, dögöljenek meg mind egy szálig, úgy kell nekik! De most az Ujjak Szigeteinek kormánya – azaz nem is most, hanem már jópár éve – valamiféle üzletet kötött a csiszíkkal, és azok nagyon olcsón szállítanak nekik mindenféle génmanipulált eredetű élelmiszereket, például

krumplit, amit nem rág meg a krumplibogár, meg olyan árpát, ami éjszaka foszforeszkálni kezd, ha nincs elég víz a talajban, tudható hát hogy mikor kell megöntözni, meg mesterséges eredetű epret és számócát, amelyeknek egy-egy bogyója akkora mint egy kisebb alma, meg kitenyészettek a kígyóuborka mintájára olyan banánt, amely már nem is görbe, banán alakú, hanem nyílegyenes, és a termés hossza úgy másfél méter körül lehet... Hát most mondja meg nekem, uram, maga szerint normális dolog ez?!

—Nem. Ehhez nem normális, hanem zseniális emberek kellenek! - vélekedett Üg.

—Ez, fiam, Isten ellen való véték, beleavatkozni az Ő dolgába, a teremtésbe! - szólt közbe Zbagle, a pap.

—Nono! Amennyire ismerem a szent írásokat, abban az van leírva, hogy isten az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette! De ugye senki nem hiheti, hogy istennek is ugyanúgy mint az embernek, két keze meg lába van, esetleg vakbele és mandulája is, és naponta háromszor étkezni kénytelen, s utána ürítkezik is, már meg ne haragudj a nyílt beszédért atyám! - válaszolta erre Üg, akinek már nagyon elege volt a papi locsogásból. —Márpedig ha nem külső, akkor belső hasonlóságra utal e szavakkal a szentírás!

—Bizony fiam, igazad van! Ez a lényegi egyezés Isten és az ember között pedig nem más, mint hogy képesek vagyunk szabad akaratunkból dönteni, és különbséget tenni a Jó és a Rossz között!

—Na hát, a csiszik talán csak jót akarnak, jól akarnak élni, nemde?

—Ez egészen más dolog már, fiam!

—Úgy ám! - bólogatott Ireoa. —De nem is kell teológiai területre kalandoznunk! Gakorlatilag is helytelen ha ilyen génkutyult vacakokat eszik az ember. Rengeteg ártalma származhat belőle! Esetleg talán nem is a maga számára, de a baj utóhatásokként utódaiban jön elő!

—De a csiszik állítólag régóta fogyasztják ezeket, baj nélkül!

—Mi az az egy-két nemzedék az emberiség életéhez képest?! Itt sok nemzedékre kéne előre-gondolnunk! Te talán képes volnál enni a hosszú banánból?!

—Valószínűleg igen! - bólított Üg. —De az még hagyján is, hanem az almányi számóca gondolatára már a nyál is összefut a számban! Tudja, kedves Ireoa, az emberiség nem mostanában kezdi csak kutyulni a géneket, csinálja ezt már jó régóta, minden növény- és állatnemesítő ezzel foglalkozott az ősidők óta, mostanában csak hatékonyabbak a módszereink! Mert, drága asszonyom, ha valami véletlen mutáció folytán a kertjében olyan banánfa nő, hogy úgy mondjam önmagától, amely ekkora banánt terem, maga mit tesz? Kivágja? Iszonyodni kezd tőle? Ugyan kérem! Megkóstolja, finom-e, s ha igen, meg ha másnap még él és nincs gyomorrontása sem, egyszerűen szaporítani kezdi, nem igaz? Na hát, én meg amondó vagyok, hogy az a lényeg, ami az eredmény, és nem az, hogy miként jött létre! Az óvatosság természetesen helyénvaló, de nem kell túlzásokba esni! Semmi esetre sem kell sokkal inkább résen lennünk, mint a közönséges nemesítéssel létrejött termékek esetében! Talán kicsit inkább, de nem sokkalta inkább! Az biztos hogy nem kell óvatosabbnak lennünk mint maguk a csiszik, mert náluk köztudomású hogy soha semmit nem kockáztatnak, a világ legóvatosabb nemzete, szinte már-már annyira hogy akár gyávának is nevezhetőek! Amit ők megesznek, azt bizony én is megenném habozás nélkül!

—De a mikrohatások összegződése, az, hogy most egyszerre kell sok új ételhez hozzászoknia a szervezetünknek...

—Igen, ebben lehet valami igazság! - ismerte el Üg. —És én nem is akarom azt mondani, hogy ezek az élelmiszerek nem okozhatnak olykor veszélyes betegségeket, akár halált is, a fogyasztóban, vagy talán még az utódaiban is. Elismerem, itt is lehetnek veszélyek, mint minden új találmányban. Ez biztos, ez nekem is szilárd meggyőződéselem. Ám itt van például a krumpli esete, amit épp maga említett! Beleültettek valamiféle új gént, s ettől nem ízlik a krumplibogaraknak! Mi következik ebből? Csak az, hogy most másféle krumplit eszünk? Nem csak ez! Hanem hogy most már nem kell permetezni a krumplibogarak ellen! És ez nem csupán a kótségek csökkenését eredményezi, hanem azt is, hogy a mérgező vegyszerek nem szívódnak fel a krumplibába, s azokat már nem fogyasztjuk el a kedvenc sültkrumplinkkal és krumplipirénkkel! Tehát a veszélyek egyfelől fokozódnak, másfelől azonban csökkennek is, régi veszélyforrások

megszűnnek! És az csöppet sem bizonyított, hogy ezen új élelmiszerek veszélyesek lennének, az azonban annál inkább sokszorosan bizonyított tény, hogy a permetezőszerek rákot okozhatnak, okoznak is gyakran, egyéb ártalmaikról már nem is szólva!

—Márpedig az én mozgalmam, a Tiszta Embereknek Tiszta Élelmiszert Társaság... - kezdte Ireoa.

—Ah, maga akkor egy környezetvédelmi mozgalom tagja?

—Úgy is mondhatjuk, bár nem csupán környezetvédelemmel foglalkozunk.

—Akkor végképp nem értem, mi a bajuk a csiszíkkal! Én magam persze nem vagyok csiszí, de ha vannak a világon igazán lelkes környezetvédők, akkor azok éppen a csiszík, hiszen még a sivatagban élő ugróegereket is megvédték!

—Azt jól is tették, elismerjük! Tesznek néha hasznosat a környezetért a csiszík, soha nem is tagadtuk! De akkor is gonosz, sőt, hogy úgy mondjam istentelen fajzat az! Máshol többet ártanak mint használnak! Például épp amikor maguk ideérkeztek a szalonba, akkor is erről beszélgettünk az atyával! Mert mi mindketten Kuocsinpába igyekszünk, Zbagle atya a Valódi Igazság Szeplőtelen Szószólói Akciócsoport éves kongresszusára, én meg a Védjük Meg az Emberi Géneket szervezet közgyűlésére, és nem is véletlen hogy egyszerre és egy helyszínen zajlik e két esemény: Célunk, közös célunk, az atya szervezetének vallási megfontolásokból, nekünk gyakorlati megfontolásokból, de ismétlem a közös célunk ugyanaz: tiltakozni a csiszík emberátalakítási programja ellen!

—Szörnyeteggé akarnak változni! - csóválta a fejét szomorúan a pap.

—Ez igen érdekes, erről nem is hallottam! - csóválta a fejét Üg.

—Nem is lehetett még, mert nemrég derült ki! Megtudtuk ugyanis, hogy Tomkia királynő felszólította a csiszíket, hogy javaslataikat küldjék el neki, arra vonatkozóan, milyen legyen szerintük a jövő csiszí népessége, nemzedéke!

—Nem hiszem el, hogy a csiszík is akár olyan fokú tudással rendelkezzenek a genetikában, hogy átalakíthassák tetszésük szerint az embert! Pláne nem, hogy tetszésük szerint tervezhesenek embereket!

—Ez igaz, de nem is rögvést gondolták ezt, hanem hosszú idejű, távlati tervnek szánják! És érkeztek olyan örült javaslatok is, hogy a száját tegyék a hasra, hogy a táplálék a legrövidebb úton kerüljön a gyomorba, vagy hogy a csiszíket – mert persze csak magukat óhajtják átalakítani – közelíteni kell a gyors gondolkodású számítógépekhez, és egybeépíteni őket azokkal, sőt, hogy akár ne is legyen rendes teste a csiszíknak, húsból-vérből, hanem fémből, mert az sokkal ellenállóbb... Na de ezeket a tényleg elképesztő javaslatokat a csiszí királynő elvetette! Igaz, azt mondta, hogy olyasmikre hogy növecsszenek több kart maguknak, talán sor kerülhet később, de egyelőre nem foglalkoznak ilyesmivel, ezt döntsék majd el távoli utódaik! Arról viszont szó sem lehet hogy holmi robotokká váljanak, mert a csiszí társadalomideál az úgynevezett „ön-gyógyító társadalom”, ahol a társadalom egy önálló lényre hasonlít, amelynek mintegy sejtjei az emberek, néhány ember kiesése esetén tehát feladatukat átvehetik a többiek. És ilyen most az emberi test is, minden sejtje önálló élőlény, amellettt hogy része az egésznek, tehát minden egyes ember egy egész csiszí társadalom, a sejtek szintjén, még az úgynevezett „barbárok” is, ha ez nem is tetszik nekik. És azt mondta, erről ők, a csiszík nem mondhatnak le, azért, hogy zörgő robotokká legyenek! Mert akkor megszűnne az egyedek sejttársadalom-jellege, pedig ha a csiszí társadalom jobb mint a barbárok elkülönültsége, akkor ez a sejtek szintjére lebontva is igaz kell legyen, hogy a sejttársadalom jobb mint a sejtekkel nem rendelkező robotlét!

—Akkor mi a baj ha elvetette ezeket a javaslatokat? - kérdezte Üg.

—Az odáig nagyon rendben van hogy nem adta jóváhagyását efféle szörnyűségekre! Hanem! A sok javaslatból mégiscsak elfogadott akciótervnek egy egész csomót! Ezeket! - és, mint aki készült, egy papírlapot húzott elő a zsebéből, és Üg orra elé tartotta. Üg elvette és elolvasta.

A csiszíátalakítási program tervezett feladatai:

- Valamennyi vitamint elő tudja állítani a szervezetünk, ezáltal tehát ezek ne is számítsanak már vitaminnak.¹
- Fülünk mozgathatósága, a jobb hallás érdekében, ugyanis a hallásélességet igyekeznünk kell legalábbis a denevérek szintjére emelni.
- Fogaink készüljenek krómacélból, így nem szuvasodnak majd.
- A havivérzés megszüntetése – ez ugyanis rengeteg kellemetlenséggel jár, és gusztustalan is.
- A férfiak szakállának és bajuszának eltüntetése, ez csak szúr csókolódzás közben, ráadásul ronda is, és amelletts egészségtelen, mert hozzátapad mindenféle por, piszok, szemét, ételmaradék.
- Mindkét nem szeméremszőrzetének megszüntetése, szintén higiéniai okokból.
- A heréket a testben elhelyezni, a feleslegessé vált herezacskót eltüntetni. Amelletts ugyanis hogy nem különösebben esztétikus, a herék túlságosan érzékenyek, s ott ahol most vannak, sérülékenyek is.
- A férfi képes legyen erekcióna nemi vágyától függetlenül is, pusztán akarától függően.
- A pénisz se lógjon állandóan a testen kívül, legyen az is a testben, és csak akkor bújjék elő, ha szükség van rá a vizelés vagy a párzás végett.
- Macskaszemeket a jobb látás érdekében.
- A szaglás legyen legalább olyan jó mint a kutyaé, de inkább mint a farkasoké.
- A vakbél megszüntetése – úgyis örökké csak a gond van vele.
- A nő akkor fogadjon meg amikor akar, a termékenységszabályozáshoz tehát ne kelljenek mindenféle tabletták, pusztán saját döntése. Ezt nem is lesz nehéz elérni: elég mindössze egy kis izomgyűrű a méhszájra, ami állandóan össze van húzva, kivéve amikor meg akar fogadni – ekkor ellazítja, s így az ivarsejtek a helyükre juthatnak!
- A szűzhártya megszüntetése. Teljesen felesleges hogy akár az első közösülés is fájjon a nőknek!
- A füleket be lehessen csukni a bántó zajok elől.
- Az orrlyukakat be lehessen csukni ha víz alá merülünk.
- Ne legyen szükség húsételekre, így nem kell gyilkolni állatbarátainkat. Ez nem azt jelenti hogy ne tudjuk megemészteni a húsételeket, nem szándékozunk kérődzőkké válni, de szervezetünk legyen képes a megfelelő fehérjék szintetizálására kizárólag növényi táplálékokból is.
- Gyorsabb, minél gyorsabb gondolkodást!
- Klorofilltartalmú sejteket a vérbe, hogy ezáltal ha napozunk, felhasználhassuk a Nap sugárzó energiáját, a növényekhez hasonlóan.
- Az infravörös látás megteremtése. Persze a mostani látásunk megőrzésével!
- Egy-egy kopolyú derekunk mindkét oldalára, hogy a sekélyebb vizekben a felszín alatt is tudjunk élni, de bezárható kopolyúkat, amelyek nem száradnak így ki a szárazföldön sem!
- Távlati tervként jó lenne gondolkodni azon is, miként érhetnők el, hogy a rádióhullámok széles spektrumát tudja fogni és dekódolni agyunk külön mesterséges berendezések nélkül is, esetleg hogy kommunikálni is tudjunk ezek által egymással.

—Hát nem borzalmas?! - kérdezte Ireoa, amikor Űg végigolvasta a tervezetet.

—Bevallom, mindez számomra remek ötletnek tűnik, legfeljebb az arcszőrzet eltüntetésével nem értek egyet, mert egy szakáll néha nagyonis vonzó lehet! Meg talán az is erősnek hangzik az én fülemnek, hogy napozva energiával töltődjünk fel – képzelem, kifekszem a Nap alá, erre megzöldül a bőröm, és átmenetileg növény leszek! Jópofa! De úgy általában azért nem is olyan rossz ám a csiszi királynő döntése! El bírnám viselni, hogy nem is kell rádiót kapcsolgatnom, csak akarnom kell, s máris hallom az adást, például a legújabb sporteredményeket!

¹ Ugyanis az az anyag vitamin, amelyre a szervezetünknek szüksége van ugyan (kis mennyiségben), de maga nem képes előállítani, így hát készen kell megkapnia.

—Istentelen ember vagy, fiam, ha nem látod be, hogy az embert, Isten teremtményét nem szabad megváltoztatnunk, azt csak Istennek szabad!

—Ezzel az erővel a fájós fogat sem szabadna kihúznunk, atyám, mert az is megváltoztatja az embert... Szerintem nagyonis bölcs önmérsékletet tanúsítottak a csiszik, sőt olybá tűnik nekem, hogy nem is nagyon változtatják meg az emberi alakot, inkább csak itt-ott kozmetikáznak rajta egy kicsit! Arról már nem is beszélve, hogy épp ti környezetvédők háborogtok folyton az állatok jogaiért, ellenzitek például a libatömést, a ketreces csirketenyésztést, a kutyák láncon tartását, a falusi disznótartás „embertelen” körülményeit, amivel talán még egyet is értek, de vegyétek már észre, hogy a csiszik épp most készülnek rá hogy a jövőben egyetlen állatot se kelljen megölniük...

—De hozzányúlnak a génjeinkhez! Márpedig ilyen áron nem védjük az állatokat, hiszen azért az embert mégis jobban kell védenünk...

—A maguk csiszí génjeihez nyúlnak hozzá! Ismétlem, nem vagyok csiszí, nem védeni akarom őket, egyszerűen nem érdekelnék! Ők jól elvannak a maguk területén, és nem hiszem hogy valaha is át akarnának alakítani bennünket, akiket barbároknak tartanak. Ők magukat akarják átalakítani, és még ez sem megy majd egyik pillanatról a másikra!

—De mi nem akarunk szörnyetegekkel egy bolygón élni! - szólt dacosan Ireoa. —Ők óriási veszélyt jelentenek a világra, még nagyobb, mint a mindenféle peszticidok és egyéb vegyszerek, és a mi szervezetünk minden ellen küzd, ami rossz és gonosz!

—És ha ezt megvalósítják, nem lesznek többé a csiszik közt szűzek... - szólt szomorúan a pap.

—Ugyan már, nem a szűzhártya tesz egy nőt szüzzé, hanem hogy közösült-e már! - legyintett Üg.

—Igen, de ők sajnos ezzel sem törődnek! Nem érdekli őket a házasság szentsége, hiszen nem is házasodnak!

—Na ugye, akkor mit sem veszítenek a szűzhártyával! Már ne is haragudjék atyám, de olybá tűnik nekem, ön igazából azt fájlalja hogy a szűzhártya eltüntetésével végképp megszűnik a lehetőség arra, hogy ellenőrizni lehessen a nőt szexuális téren!

—Ez borzasztó vád fiam!

—Pedig szerintem sok igazság rejtezik benne!

—Nem, mert te nem mondhatod ilyet!

—Ugyan miért nem?

—Mert ez olyan beszéd, ami egy csiszí szájába való inkább!

—Attól még lehet igaz, sőt, néhány dologban szabad nekem is egyetérteni velük! Szerintem ők csak kissé egészségesebbé akarják tenni a testüket, amire épp a világunkban, ami a környezetvédők szerint tele van mindenféle mérgekkel, úgyis nagy szükség van!

—Bocsánat, de ha már a mérgekről van szó... - furakodott a közelükbe egy férfi, és bemutatkozott:

—Henden vagyok!

—Ön is kaul? - kérdezte Üg.

—Ó igen, hogyne! Én is, meg a feleségem, Enlie is! És azt hallottam, hogy itt a környezetvédelemről folyik a szó, nem is tudom, jól értettem-e, ön, asszonyom - fordult Ireoához - ugye lelkes környezetvédő?

—Igen, sőt az atya is - mutatott a papra Ireoa - bár őt elsősorban a lelki dolgok érdeklik!

—De azért ahol lehet én is védem a világot, elvégre az egész világ is az Úr teremtménye, s így ha a világot tisztetem, alkotásán keresztül az Urat is tisztetem!

—Ez nagyszerű - szólt most Henden - mert én is környezetvédő vagyok, egy mozgalom aktivistája, és éppen mostanában gyűjtök aláírásokat egy iszonyú, szörnyen veszélyes vegyi anyag betiltásáért, ugyanis petícióval szeretnénk fordulni a kaul kormányhoz, hogy azonnal állítsák le a világ további szennyezését ezzel a méreggel! Ugye remélhetem hogy csatlakoznak a kampányomhoz?! - nézett végig hármójukon.

—Természetesen minden haladó kezdeményezést örömmel pártfogolok! - válaszolta erre Ireoa.

—Van önnél aláírásgyűjtő ív, fiatalember?

—Persze, természetesen, sőt, adok egy példányt a prospektusunkból is, hogy elolvashassa, s láthassa, mi ellen harcolunk!

—Épp kérni szerettem volna!

—Akkor tessék, itt egy, meg önnek is atyám, és magának is! - nyújtott egyet át Ügnek.

—De én...

—Olvassa csak el! Kérem! Ne sértsen meg! Ha nem írja alá, az más dolog, de ha el sem olvasa, döntenem sem tud!

Üg nagyot sóhajtott. Nem akart udvariatlan lenni, így elolvasta a hosszas írásművet.

Már csak azért is, mert rögtön az első mondat, már a cím is felkeltette az érdeklődését:

Tiltsák be a dihidrogén-monoxidot!

- virított nagy, lila betűkkel feléje a cím.

Márpedig Üg úgy gondolta, ő ismeri ezt az anyagot. Érdeklődve olvasta hát tovább az írást.

Azzal a kéréssel fordulunk a lakossághoz, - állt a prospektusban - hogy aláírásukkal támogassák kampányunkat, melyet e szörnyű anyag, a dihidrogén-monoxid teljeskörű és azonnali betiltásáért folytatunk!

Mi is az a dihidrogén-monoxid?

A dihidrogén-monoxid, röviden DHMO nem más mint a két legveszélyesebb maróanyag, a sósav és a nátronlúg vegyüléséből keletkező keverék két komponensének egyike, mely a keletkeztetett só kicsapódása után visszamarad.

Hogyan keletkezik a DHMO?

A DHMO a természetes folyamatok során is létrejön, de sosem abban az iparilag előállított vegytiszta formában, amelyet a csupán profitjuk növelésére törekvő, s a bioszféra károsodásával nem törődő mamutcégek állítanak elő. A természetes folyamatok során létrejövő DHMO rendkívül híg, így azt az élővilág elviseli, sőt bizonyos folyamataihoz nélkülözhetetlen. Bebizonyosodott azonban állatkísérletekben, hogy a vegytiszta DHMO már rövid idő alatt is súlyos károsodásokhoz, sőt idővel halálhoz vezet, ha a kísérleti állatoknak ezzel szennyezik az ételét vagy italát, illetve ha közvetlenül a vérbe kerül. A vegytiszta DHMO ugyanis oldja a szervezet sóit, s így a szervezet sóháztartásában súlyos zavarok keletkeznek. De más veszélyei is vannak.

Miért gyártják a DHMO-t?

Azért, mert az ipar és mezőgazdaság sok helyén nagyon hasznos, és kiváltása csak jóval drágább anyagokkal illetve technológiákkal lenne lehetséges. Ezek a környezetkímélőbb módszerek azonban már rendelkezésre állnak, így használatuk csupán elhatározás kérdése, no meg pénzkérdés, de az üzemek tulajdonosai nem óhajtják hasznukat csökkenteni, s így inkább veszélyeztetik a mi életünket és gyermekeink, unokáink életét!

Milyen haszna van a DHMO-nak?

A DHMO nagyszerű oldószer, mert a benzinszármazékok kivételével csaknem mindennek a feloldására képes szobahőmérsékleten is. Alkalmazzák különböző mosószerekben, hűtővíz-adalékként, permetezőszerekben, atomerőművek hőcserélőberendezéseiben, résztvesz a nehézvízgyártásban mely szükséges az atomerőművek és atombombák fűtő- illetve robbanóanyagának előállításához, továbbá nagy mennyiségben fordul elő gyakorlatilag valamennyi palackozott üdítőitalban, éppen mert segíti az azokban levő ízfokozó- és élénkítőanyagok valamint a cukor egyenletes oldódását és elkeveredését. Használják bizonyos helyeken tűzoltásra is. Ezenkívül még jónéhány más előfordulása és alkalmazása is ismeretes, de ez csak még inkább növeli a veszélyt, hiszen életünk jóformán valamennyi területe nagymértékben szennyezett már a dihidrogén-monoxiddal!

Miként kerülhet belénk a DHMO?!

Világunk már annyira szennyezett a dihidrogén-monoxiddal, hogy szinte akárhol kénytelen érintkezésbe kerülhetünk vele: belénk kerülhet étellel, itallal, belélegezhetjük páráját, ezzel szennyezett folyadékban moshatunk kezét, ilyen módon szennyezett medencében fürödhetünk, s még másféle kontaktusaink sem kizárhatóak e veszélyes vegyülettel. Ez az utolsó pillanat hogy véget vessünk e globális környezetszennyezésnek! Megállapították hogy valamennyi világoceánban és tengerben, s majdnem minden tóban és folyóban rendkívül nagy mennyiségben található már meg a dihidrogén-monoxid! Már a sarki jégtakaró sem mentes tőle! Igen nagy mennyiségben mutatták ki már az anyatejben is!

Miről lehet felismerni a DHMO-t?

Sajnos semmiről! A DHMO a veszélyes anyagok úgynevezett „aljas” csoportjába tartozik, ugyanis akár folyadék, akár gáz legyen is a halmazállapota, tökéletesen szagtalan, színtelen és íztelen! Ez tehát eggyel több ok arra hogy elterjedését megfékezzük, hiszen így még csak nem is óvakodhatunk tőle!

Milyen károkat okoz a DHMO?

Megállapítható, hogy az ember szervezetébe ha már viszonylag kis mennyiségben is több DHMO kerül mint amennyinek az elviselésére az évmillió év evolúciós folyamatoknak köszönhetően képessé váltunk, úgy az súlyos tüneteket és károsodásokat okozhat, úgymint fokozott izzadást, értágulatot, fokozódik a szívverés ritmusa, végtagduzzanatok alakulnak ki s főleg a lábak vizenyőssége, növekszik a pulzusszám, gyakori vizelési inger kínozza a szenvedőt, s hajlamos lesz a hasmenésre is. Hosszabb távon a szervezet a fenti tünetek miatt elveszíti élettani sótartalmának nagyrésztét, és beáll a halál.

Abban az esetben ha akár kis mennyiségű DHMO is kerül az ember (vagy más élőlény) tüdejébe, úgy az azonnali fulladásos halált okoz.

Évente több száz ember hal meg úgy, hogy DHMO-t tartalmazó medencékbe illetve csatornába zuhan, és ott iszonyú halálát el nem kerülheti.

Ha a DHMO nem kerül bele szervezetünkbe, úgy is nagyon veszélyes, mert a bőrrel érintkezve azt erősen hűti, így a kihülés fenyegeti az áldozatot, de ha időben jön is a segítség, a nagyon lehűlt helyek, főleg a végtagok, szederjessé, lilává változnak, s hajlamosak lesznek a reumas megbetegedésekre. Különben a DHMO „remekül” képes a bőrön át is felszívódni!

A DHMO iparunkban is hajt legalább annyi kárt mint hasznot. Milliárdos károkat okoz például azzal, hogy az egyik leginkább felelőssé tehető anyag mely a vas rozsdásodását okozza. Vasszerkezeteink korróziója nagyrészt a levegőben levő DHMO pára következménye!

A DHMO szignifikáns mennyiségben fordult elő a savas esők alkotórészeként.

A DHMO az autóutakra kerülve már kicsiny mennyiségben is fokozza annak csúszásveszélyességét, s így évente sokezer halálos baleset okozója.

A DHMO páráként hajlamos lecsapódni az autók s más járművek üvegén és visszapillantótükreén, s így rontja a látásviszonyokat.

Robbanómotorok üzemanyagába kerülve kis mennyiségben is rendkívül rontja annak hatásfokát, s megrövidíti a motor élettartamát.

Elektromos berendezések érintkezőinek közelében ez az alattomos pára könnyedén idéz elő rövidzárlatokat és ezáltal sok tüzeset kizárólag a DHMO számlájára írható.

A DHMO bizonyos anyagokkal szennyeződve kiváló táptalaja a legkülönbözőbb, emberre káros mikroorganizmusoknak, így nagy a fertőzésveszély is amit jelent.

A vízi közlekedés során növeli a közegellenállást, és így felfokozza az üzemanyagfelhasználást.

A repülés során is csökkenti a látástávolságot.

Végezetül azt sem hallgathatjuk el, hogy a DHMO párája bolygónkon a széndioxid mellett az egyik legfontosabb gáz, mely fokozza az üvegházhatást, a globális felmelegedést!

Követeljük hogy az élet minden területén azonnal tiltsák be a dihidrogén-monoxid alkalmazását, s előállítóit, alkalmazóit súlyosan büntessék meg, mint az Emberiség és az Élet ellenségeit!

Kérünk Téged, kedves barátunk, aláírásoddal Te is támogasd mozgalmunkat! Ne feledd: Egyelőre ez az egyetlen bolygó ahol élhetünk, nem menekülhetünk el róla ha tönkretettük ezzel a halálos szennyeződéssel!

Név	Cím	Szem.Ig.szám	Aláírás
-----	-----	--------------	---------

Üg végigolvasta az irományt, és elgondolkodva nézett Hendenre.

—Mi a véleménye róla, uram? Meggyőzőek az érveink?

—Igen. Nagyon meggyőzőek! Csak tudnám mik a céljai!

—Hát hogy betiltsuk ezt a veszélyes anyagot! Remélem aláírja!

—Én ugyan soha!

—Aljas, tudatlan tahó, az emberiség ellensége! - kiáltotta Ireoa. —Kár volt ennyi időt magára pocsékolnom, semmi érzéke a természetes értékek iránt! Én bizony aláírom! Ez a bolygó ránk van bízva, meg kell védenünk az unokáink számára is! - azzal zsebéből tollat húzott elő, és aláírta az okmányt.

—Remélem Zbagle atya, te is aláírod? - kérdezte a paptól.

—Hát persze, leányom! Én sem szeretek vegyszerezett élelmiszereket enni! - és a pap is aláírta.

—Nagyszerű! Köszönöm szépen hölgyem és uram! - szólt boldog mosollyal Henden, azzal öszszehajtogatta az okmányt, és ruhája mélyébe dugta. —Örvendek közreműködésüknek és döntésüknek, hogy Önök is azok nagy táborába léptek – már több mint nyolcezedikek – akik ke-l-lően felvilágosult és művelt gondolkodásúak ahhoz, hogy követeljék: az élet minden területén tiltsák be a víz használatát!

—Tessék?! - kezdett el csuklani Ireoa, és sápadt lett mint a frissen meszelt fal.

—Maga becsapott bennünket?! - kérdezte a pap.

—Dehogy! Csöppet sem! Amit olvashattak az irományban, az igaz az első betűtől az utolsóig. Csak azt felejtettem el odaírni, hogy a dihidrogén-monoxid vegyképlete úgy néz ki, hogy H_2O , és a hákettő, kár hogy elfelejtették iskolai tanulmányaikból, nem más mint a víz! A közönséges víz! És a tudományos elnevezése valóban dihidrogén-monoxid!

De nem hazudtam. Valóban nagy mennyiségben fordult elő minden világóceánban és a legtöbb folyóban, tóban – a kiszáradtakban persze nem – és sokan esnek bele ezzel töltött medencébe, ahol megfulladnak, mert a tüdőbe került víz valóban fulladásos halált okoz, ésatöbbi ésatöbbi. Nem sorolom fel mindet. De lényeg az hogy minden amit olvastak, igaz!

—Miért csinálta ezt, ember?! - kérdezte Zbagle atya. —Hiszen Isten elleni véték így gúnyt űzni az emberek jóakaratából!

—Egyszerűen arról van szó, hogy a környezetvédő mozgalmak játszanak szemérmetlenül az emberek, a tanulatlan emberek hiszékenységével és jóakaratával! Megfelelő propagandával ugyanis bármire rá lehet venni őket, hiszen semmibe sem kerül nekik az aláírásukat adni valamihez, aztán ezt felhasználva e mozgalmak a demokrácia játékszabályai szerint betiltatnak mindent, ami talán valóban okoz némi kárt, de több hasznot hozna, ám ez őket nem érdekli, csak hogy vezetőik bekerülhessenek a parlamenti bársonyszékekbe! Mert a környezetvédelem mostanában divatos! E csoportok vezetői pedig rájöttek, hogy nemcsak úgy lehet miniszterré lenni, s jó fizetést húzni hogy alkotunk valamit, meg elérjük valaminek a létrehozását, ami jó az embereknek, hanem úgy is, hogy megakadályozunk valamit, sőt az utóbbi még sokkal könnyebb is! Hiszen mennyivel egyszerűbb *nem megcsinálni* valamit mint megcsinálni! És nem is kell hozzá más, csak hogy felkeltsék a tömegek indulatait! Az meg könnyen megy, láttuk már a háborús uszításokban is! Könnyen megy, elég csak felkelteni az emberek félelmét, már-

pedig aljas dolog az emberek félelmén nyereszkedni! Én azt akartam bebizonyítani, hogy ez a demokratikus izé, hogy aláírásgyűjtés, nagyon veszélyes fegyver a rosszakaratúak kezében, eddig ugyanis több mint nyolcezer aláírás gyűlt nálam össze, s ezért mindössze tízezer embert kellett megkérdezni: bizony, minden öt emberből négy aláírta! De akik nem írták alá, azok sem tudták, mi ez az anyag, egyetlenegy jött csak rá közülük hogy a vízről van szó! Mert hogy melyik anyag káros és melyik nem, arról nem szabadna az utca emberét gyözködni, nem szabadna a döntést az ő kezükbe átengedni, hiszen nem értenek ezekhez a dolgokhoz! Ezt tudósoknak kéne eldönteni! Csakúgy mint azt is, hogy épüljön-e valahol egy ilyen vagy olyan erőmű! Az ilyesmi a szakemberek feladatköre, nem az eladóké, parasztbácsiké, fodrászoké, egyebeké! Azokat meg lehet etetni mindenféle tudományos szövegekkel, amik akár hazugságok is lehetnek, vagy jobb esetben féligazságok! Íme: hazudnom sem kellett, de még a vizet is betilthatnám!

—Azonnal adja vissza azt a papírt! - szólt keményen Ireoa.

—Eszemben sincs! És nem ajánlom hogy tettelegességre fanyalodjon, mert erősebb vagyok! Jól mutat majd ez az aláírás is a többi mellett, amikor Labrámiában a Vízerművesek Világszövetségén a környezetvédő mozgalmak heveskedéseit le akarjuk szerelni! - azzal nevetett és távozott.

—Ez iszonyú! - sóhajtotta Ireoa, és még a szeme is könnybe lábadt. —Ha kiderül hogy be akarom tiltatni a vizet, azonnal elveszítem minden tekintélyemet a Mozgalomban!

—Ez biztos afféle nemes bosszú, mert önök betiltották az épülő Golbar Erőművet a Nagy Folyón! - vélte Üg.

—Ez a bosszú egyáltalán nem nemes, hanem nemtelen és aljas! És maga is aljas! Maga nem írta alá, biztos tudta hogy ez nem más mint a víz...

—Persze hogy tudtam, ennyire még nem feledtem el az általános iskolai kémialeckéket!

—Akkor miért nem szólt nekünk?! Miért nem figyelmeztetett bennünket?!

—Nézze asszonyom, én úgy vélem, környezetvédő mozgalmakra valóban szükség van! Ők az emberiség egyfajta lelkiismerete! De maguk gyakorta nem ott hadakoznak ahol kellene, s mert megfontolás, mérlegelés és kellő józanság nélkül az égvilágon mindenbe belekötnek ami új, ezért teljesen hitelüket veszítették a szememben, de nemcsak az én szememben, hanem nagyon sok más ember szemében is! Főleg mert nemcsak tudományos érvekkel hadakoznak, hanem belekevernek érvelésükbe mindenféle etikai, sőt: teológiai és misztikus érveket is! Lámcsak, most is a vallással szöveteznek! Márpedig úgy vélekedem, hogy egy dolog a tudomány, s egy másik dolog a vallás, mindkettőnek megvan a maga külön, sajátos szakterülete! És a környezetvédelem a tudományra kéne hogy tartozzék! Na hát, én nem támogattam ezt az aláírást, nem is biztattam önt hogy írja alá, de kíváncsi voltam, megteszi-e! És most láthattam, hogy egy nagy támogatottságú környezetvédő mozgalmat olyan ember irányít, akinek annyira halvány fogalma sincs arról amit csinál, hogy még a vizet sem ismeri fel, pedig a víz igazán lényeges része a környezetnek! Nézze asszonyom, udvariatlannak fog tűnni amit mondok, de csak azt kapta amit megérdemelt: leleplezték a hozzá nem értését! A környezetvédő mozgalmak akkor lennének hitelesek a szememben, ha komoly tudósok irányítanák azokat, nem misztikusok és lelkes amatőrök! És még ezek is csak jó esetben, mert néha egyenesen karrierrista ripacsok! Vagyis...

—Disznó! - ripakodott rá Ireoa, azzal megfordult és távozott. A pap nem szítkozódott, de szó nélkül követte a nőt.

—Hát, ezeknél nem lett népszerű! - állapította meg Üg háta mögött egy női hang. Üg megfordult.

—Üdvözlöm! Én vagyok Enlie, annak a Hendennek a felesége, aki ezt az egész bajt kavarta.

—Vizes, avagy környezetvédő?

—Egyik sem! Bár természetesen egyetértek a férjemmel. Az én területem a számítógépek világa.

—Ah! És maga is valami kongresszusra utazik?

—De még mennyire!

—Érdekes! Itt majdnem mindenki valami effélére hivatalos!

—Na de drága uram, hiszen a világ akkora és olyan zsúfolt, hogy szinte percenként kezdődik benne efféle! És most nagyon jól jött nekem hogy a férjemével egyszerre, egy napon lesz az is, sőt majdnem egy helyen, az is amire én vagyok hivatalos! Így természetesen elfogadtuk Sanan úr meghívását, hogy jöjjünk el a jachtjára, majd ő elvisz bennünket! Milyen rendes ember! És ráadásul a számítástechnikához is van érzéke! Nagy pénzekkel támogatta a Nyelvegységesítési Sztenderdet!

—Az meg micsoda?

—Na, azt máris látom a kérdéséből hogy nem sokat ért a számítógépekhez! Bezzeg az a másik lány ott, az a kis ferdeszemű jicseni, akinek olyan fura egérneve van, úgy hívják hogy Cincin... Ő is számítógépes szakember, csak az a kár hogy alig bírok beszélni vele, mert nem sokat tud kaulul... Na de hogy válaszoljak magának, hát ez egy olyan terv, hogy egységesítsük, szabványosítsuk a számítógépek nyelvét!

—A programnyelvre gondol? Azt hittem, hogy van talán három vagy négy programnyelv, amik leginkább elterjedtek a világban, tehát messze nem olyan sok mint az emberi nyelvekből! Néhálynak mintha még a neve is derengene nekem: Hallottam valami D nyelvről, meg egy olyanról aminek Szapkál a neve...

—Igen, ez igaz is. Csakhogy én nem a magasszintű programnyelvekről beszélek, hanem a gépi kódról!

—Ó! Bevallom, ez némileg homályos terület nekem!

—Sejtettem, már ne haragudjon! Pedig ez komoly gond ám a mikroelektronikában! Holott a megoldás szinte kézenfekvő, és legelőször a csiszik jöttek rá. Ezzel kapcsolatban is megelőztek bennünket, mint oly sok másban is! Na de igazán nem akarom untatni ezzel, uram, mert tudom hogy aki nem programozó, azt ez...

—De, de, mondja csak! - szólt újult érdeklődéssel Üg. —Úgy veszem észre, hogy e hajón nagyon sok dolog, ha ugyan nem minden, erős kapcsolatban van a csiszikkel! És én mindig is nagyon kedveltem az okos kis komputereket, ha nem értek is hozzájuk! Ha nincs ellenére hogy egy ilyen tirpák hülyét okítson mint én, nagyon kérem, mondja csak el, hogy mi a gond!

—Hát jó, megpróbálok nagyon egyszerű lenni! Közérthető! Azt azért biztos még ön is tudja, mi az a bit!

—Persze, egy kettes számrendszerbeli számjegy, ami csak nulla vagy egy lehet, tehát kétértékű!

—Így van! Az információátvitel alapegysége. De az nagyon nehézkes lett volna, ha a számítógépek közvetlenül a biteket kezelik, ezért több darab bitet összefogtak dicső őseink egy csoportba, e csoportot elnevezték bájt-nak. Egy ilyen csoport pontosan nyolc bitet tartalmaz, s ez lett az információfeldolgozás alapegysége. Általában egy elemi gépi kódú utasítás a számítógépekben egyszerre egy ilyen bájtra vonatkozik, azt kezeli. Egy ilyen bájton összesen 256 lehetséges állapotot lehet tárolni, persze nem egyidejűleg, hanem vagy ezt vagy azt az állapotot, ezért alkalmas például betűk, számok, ilyesmik tárolására, mert mindegyik betűhöz hozzárendeltek egy ilyen állapotot, kódot.

—Még ezt is értem, de hol van itt a baj?

—Ott például, hogy ez ragyogóan működött mindaddig, amíg össze nem kellett kötöztetni a különböző nemzeti számítógéphálózatokat! Mert minden nemzeti nyelvben különböző betűk vannak, még ha többségük azonos is. És az egyes országokban különböző kódlapokat használnak, ez azt jelenti, hogy más és más az egyes betűk kódja, még ha a betű maga meg is egyezik! De még ennél is nagyobb baj, hogy ha az összes betűt ami van a világon, összegyűjtjük egy táblázatba, akkor kiderül, hogy ezek sokkal többen vannak mint 256, tehát még csak nem is lehetséges olyan kódtáblázatot készíteni, amit mindegyik ország elfogadna, mert abból valamelyik sőt több ország néhány betűje szükségszerűen kimaradna!

Üg most már résen volt, tanulékony ember lévén, s ezért így szólt:

—Ha jól sejtem, most jön az, hogy miként oldották meg ezt a csiszik!

—Hát igen! Bár nem is ők fedezték fel az elektromosságot, de már például az első számítógépeket ők készítették! És bár azt ők sem kerülhették el, hogy ezek kettes számrendszerben működjenek, mert ez matematika, tetszik vagy nem tetszik, de az információátvitelnek minden-

képpen a kétértékű bit az alapegysége, de mert ők megrögzötten ragaszkodnak a tízes számrendszerhez, meg mert ők olyan szabványosak, ők nem nyolc, hanem tíz bitet fogtak össze egy információfeldolgozási alapegységgé! Ez végülis csak megegyezés kérdése, ez már nem matematikafüggő ügy! Ez persze nem azonos a mi bájtunkkal, bár a funkciója azonos. A csiszik egy ilyen egységet úgy neveznek, hogy *múm*. Egy múmon pedig, mert hosszabb, már nem 256, hanem 1024 különböző állapotot lehet letárolni, tehát ennyifajta betű megjegyzésére alkalmas. Ez bőven elég a világ legtöbb betűjének tárolására, de a csisziknek ez sem volt elég, hogy egészen biztosan ne lehessen találni olyan szöveget, amivel nem tudnak megbirkózni a számítógépeik, egy betű tárolására nem is egy, hanem két múmot használtak, a kettő pedig már $1024 \cdot 1024$, azaz 1048576 féle állapot megjegyzésére képes összesen! Ebbe pedig még a jicse-ni hieroglifák, de még az összes holt nyelvek jelei is beleférnek, a csiszik szépen ki is osztották e jeleknek a kódokat, s ez azóta is így maradt náluk, minek is változott volna, hiszen még így is jópár kód üresen maradt, nem jutott nekik betű! Náluk ez az egyetlen kódlap létezik, minálunk pedig majdnem annyi, ahány nemzet!

—Milyen ügyes! Mi, „barbárok”, akkor miért nem követtük a példájukat? Hiszen nálunk később alakultak ki a számítógépek! Talán titkolták előlünk?

—A számítógépeik felépítését valóban titkolták, de ami a kódokat illeti, azt egyáltalán nem! Sőt, biztattak bennünket is az egységesítésre!

—Hát akkor?

—Sajnos az a helyzet, hogy őseinket - de ez nem is volt nagyon régen, még száz esztendeje sincs - szóval őket nagyon bosszantotta a csiszí technika nyomasztó fölénye, és főleg az, hogy a számítógéphez elektronika kell, és az áramot nem is a csiszik fedezték fel, mégis lehagytak már ezen a téren is bennünket!

—Nos, ez még érthető is! - tűnődött Üg. —Mármint hogy a csiszik fedezték fel a számítástechnikát. Mert amennyire vissza tudok emlékezni történelemóráimra az iskoláimban, annak az óriási országnak, Csisziföldnek, már megalakulása kezdeti időszakától kezdve állandóan a távközlés volt a legégetőbb gondja, és ezt tulajdonképpen csak mostanában, az elektromosság szakaszában tudta jól megoldani! Igazán nagy pofon volt éppen ezért a gögös csisziknek, hogy ezt az energiát mi „barbárok” fedeztük fel, azt tehát, ami alapjaiban oldotta meg a gondjaikat! Én ugyan nem éltem még akkor, de mesélték, hogy igazi sokk-ként érte a csiszí társadalmat ez, mérhetetlen döbbenetbe kergette őket, hogy ekkora felfedezést nem ők hoztak létre!

—Valóban! - bólogatott Enlie. —És erre máig büszkék vagyunk. De sajna', a csiszik rögvest megszerezték a kellő ismereteket, mert eszébe sem jutott a felfedezőknak titkolni azt, és vilámgyorsan továbbfejlesztették. Na de hogy szavamat ne feledjem, őseink fejükbe vették hogy megismétlik a nagy leleményt, újra lekörözik a csisziket, és ügyesebb számítógépeket építenek mint azok! Összedugták a fejüket, és kiderítették, hogy nagyon ritkán kell százhuszonnyolcnál több jel a szövegek leírásához, kétszázötvenhat meg aztán igazán bőven elég! Ahhoz elegendő nyolc bit! A csiszik meg minden egyes betűnél feleslegesen tologatnak ide-oda további másik tizenkét bitet a gépek operatív tárában meg a háttértárolókon, ami temérdek gépidőt és tárkapacitást pocsékol el! A csiszik módszerével tárolva egy szöveget, az majdnem háromszor akkora területet foglal el, mintha csak nyolcbites betűkkel tároljuk azt!

Persze, a nyolc bitbe nem fért bele minden betű a világon, de ez akkor senkit nem érdekelt. A nemzeti ABC belefért, és akkor még senki nem gondolt rá, hogy a számítógépeket hálózatokba, sőt nemzetközi hálózatba is lehet kötni!

És arra is rájöttek, hogy mert így a csiszik temérdek helyet kell hogy használjanak a szövegeknek, ők ahhoz hogy ezt a nagy tárterületet megcímezzék, kénytelenek a címhosszhoz sok-sok múmot felhasználni, sőt, mert ők mindent túlbiztosítanak, a címzéshez, a címváltozóhoz éppen tíz múmot fogtak egy egységbe! Ez kettő a századikon megcímezhető memóriaegységet jelent. Ez pedig igazán felesleges, mert ez akkora szám, hogy talán nincs is ennyi atom a világegyetemben! De a csiszik megszállottan ragaszkodnak a tízes számrendszerhez, mert a szabványosítás a mániájuk...

Ez is temérdek felesleges munkát adott a számítógépeiknek, hiszen eleinte nekik is csak kis memóriájú gépeik voltak, amiknek a törpe címtartományát bőven le lehetett volna fedni egy

legfeljebb húszbites, na, mondjuk huszonnégybites címmel! A többi helyen úgyis csak nullák voltak náluk. A csiszí számítógépek tehát rém lassúak voltak.

—Nono! Ahhoz képest hogy nekünk akkor még semmilyen komputerünk nem volt... - szólt Üg.

—Hát ez az! Mindezt megfigyelték a régi számítógépes szakemberek, s azt mondták, hogy majd ők csinálnak jóval gyorsabb számítógépeket mint a csiszí számítógépek, mert ezt a sok felesleges bittologatást, sok felesleges nullát kiküszöbölik! És kitalálták a csiszí mým helyett a mindössze nyolc bites bájtot, és a címmel a csiszik tíz mým, tehát százbites hossza helyett mindössze húsz bitben határozták meg! Ezzel pontosan egy megabájt címezhető meg, ami akkoriban óriásnak tetszett. Azt mondták, hogy egy megabájt bőven elég, sosem lesz ennél nagyobb egy program. És íme, úgy tűnt, hogy igazuk lesz! A mi akkori számítógépeink jó százszor gyorsabbak lettek mint az akkori csiszí számítógépek. És bizony eljutott a hír a fülünkbe, hogy akkoriban Csisziföldön sokan bíralták is a döntéséért a csiszí királynőt, mert persze ő döntötte el hogy a csiszí mým tíz bitből álljon, és a címmel tíz mým száz bitjéből. Pedig eddig még nem fordult elő, hogy bárki csiszí bíráltni merészelte volna a királynő döntését, akinek ott a hosszútávú előrelátás a dolga! De hát akkoriban a csiszí társadalom nagy válságban volt, mert nem ők fedezték fel az áramot, meg voltak zavarodva, és nagyon féltek hogy megint legyőzzük őket a tudomány valamely terén, és úgy is látszott hogy igazuk van, le fogjuk győzni őket.

Ráadásul a számítógépek más ok miatt is sokkal lassabbak voltak mint a mieink. Mert ugyebár, a bájtok vagy a mýmok nemcsak betűket tárolnak. Igazából semmit nem tárolnak csak számokat, amiket bizonyos körülmények között betűknek tekint a számítógép. De más körülmények között például elemi, gépi kódú utasításoknak, amiket végre kell hajtani. Ezek nagyon egyszerű utasítások, például hogy két egész számot össze kell adni, vagy hogy egy betűt a memória egyik részéből egy másikba kell átmásolnia.

Igenám, de a számítógép lelke a mikroprocesszor, az érti meg ezeket az elemi utasításokat, és amikor új, s az előzőnél gyorsabb számítógépet csinálnak, akkor ez általában éppen azt jelenti hogy más mikroprocesszort gyártanak! És az már más utasításnyelvet ért meg mint elődei! Amiben az a baj, hogy egyetlen programot sem ért meg, amit az előző számítógépek utasításainak megfelelően írtak meg, és mindazt a temérdek programot amit addig számítógépekre írtak, újra meg kell írni, az új számítógépre, ami eszméletlen munka! Temérdek programozói kapacitást köt le, és persze sok-sok hibalehetőséggel jár.

—Nem lehet olyan számítógépeket készíteni - kérdezte Üg - amelyek ugyan tudnak többet mint az előzőek, de pontosan ugyanazt is tudják és ugyanúgy?

—Dehogynem! Ezt mi jól ismerjük, ennek a tulajdonságnak neve is van, úgy hívják az ilyesmit, hogy az új számítógép felülről kompatibilis a régivel!

—Akkor nincs semmi baj.

—De van! Hanem előbb elmondom hogy mit csináltak a csiszik. Azt, amiért még sokkal lassabbak voltak a számítógépek. Tudni kell ugyanis, hogy a csiszí nép alapvetően a világ leglustább népe! Igazán, inkább hetekig törik a fejüket, miként ússzanak meg egy munkát, semhogy megmozduljanak azonnal! És nagyon elbizakodottak! Ők rögvést úgy gondolták - azaz nem is ők, csak az akkori királynő, Zsádan - hogy egyre jobb és jobb számítógépeket készítenek majd. És volt annyi eszük hogy tudják, hogy ez mivel jár: az új gép nem fogja megérteni a régi nyelvét. És akkor a királynő azt mondta, hogy semmi baj! Dolgozzanak ki a csiszí komputertudósok elméletileg egy igazán minden elképzelhető igénynek megfelelő gépi kódot, utasításnyelvet, az sem baj ha a mostani számítógépek nem értik! Nyugodtan szabaduljon el a fantáziájuk, s építsenek bele ebbe a hogy úgy mondjam nem létező, virtuális nyelvbe mindent ami tetszik nekik, hiszen ez csak egy virtuális, azaz képzeletbeli számítógép, és képzeletünkben minden könnyű! És ezután minden programot e képzeletbeli számítógép nyelve szerint írjanak!

—De hát ha nincs ilyen számítógépük... - csodálkozott Üg.

—Az igaz hogy nincs. Csakhogy ezután minden új és valóban létező számítógépre csak egyetlen valódi programot kellett írniuk: azt, ami megérti a virtuális nyelvet! Ami tehát modellezi a nem létező, képzeletbeli, virtuális számítógépet! Persze, annak egyetlen utasítását a valódi számítógépek eleinte csak sok-sok saját utasításukkal tudták végrehajtani. És ez roppantul lelas-

sította a működésüket. Ellenben tényleg megvolt a haszna, hogy nem létezik Csisziföldön olyan program, akármilyen régóta írták is meg, a számítástechnikájuk kőkorszakában, amit akár a legújabb szuperszámítógépek is meg ne értenének!

De eleinte tényleg lassúak voltak a gépeik. Nem elég a sok felesleges bittologatás, még itt ez a nyelvértelmező is, amit szakszóval interpreternek neveznek... a mi számítógépeink néha ötszázszor is elvégeztek egy adott feladatot amit a csiszi számítógépek azalatt az idő alatt egyszer sem tudtak teljesíteni. Nagyon sokan bírálták akkor Zsádan királynőt a döntéseért. Erről ugyan nem sok hír szivárgott ki, sem akkor, sem azóta, de rebesgetik hogy még a leváltása is szóba került. Nem váltották le, de hogy egyáltalán szóba is került... már ha valóban szóba került... az példa nélküli eset Csisziföld történelmében!¹

—Hát akkor mi a baj?

—A bajok fokozatosan jöttek elő. Egyre inkább rájöttek az emberek, hogy mi mindent lehet csinálni számítógépekkel, bonyolódta a feladatok, és ezért hamarosan kinőtték a programok az egy megabájtos tárterületet. Kiderült, hogy őseinknek megint nem volt annyi előrelátásuk sem mint egy teknősbékának... Ezt csak úgy lehetett megkerülni, hogy mind bonyolultabb és bonyolultabb processzorokat gyártottak, amelyek elképesztően bonyolult áramkörökkel rendelkeztek, úgy is tudtak működni a régi programok kedvéért mintha régifajta processzorok volnának, meg úgy is mintha újabbak, az új programok kedvéért... A részletekkel nem akarok terhelni, nem vagy szakember, de annyit megérthetsz, hogy mindez a bonyolultság végeredményben sebességcsökkenést eredményezett: az új számítógépek már nem voltak olyan gyorsak, mint lehettek volna, csak hogy valamennyire megértsék a régi programokat! Mindemellett pedig mégsem értek el tökéletes sikert, és igenis át kellett írni a régi programokat újra és újra, minden igazán új számítógép megjelenésénél, ha nem is mindnél! Sőt, ezeket a bonyolult számítógépeket csak bonyolultan lehetett programozni, mert nagyon nehézkes volt a memória-szervezésük, és ez a programok elkészítését lelassította, a tesztelést megnehezítette, és az egész rendszer teli volt hibalehetőségekkel, és így megbízhatatlanul működött. De akkor már a tehetetlenség ereje hajtott bennünket tovább, futottunk a pénzünk után hogy úgy mondjam, ahelyett hogy az egész hibás architektúrát kidobtuk volna a szemébe... Hallottam olyan esetről, hogy egy cég kifejlesztett egy nagyon szuper számítógépet, megírta még az operációs rendszert is hozzá, és tízszer gyorsabb volt mint az akkori bármelyik másik számítógép, de senkinek sem kellett, mert nem értett meg egyetlen régebbi programot sem, úgy kellett volna kifejleszteni minden alkalmazásra új programokat, és ezért a felhasználók nem vásárolták. A prodzsekt eredménye így tökéletes kudarcc lett, s így a cég profilt kellett váltson.

A csiszik meg eközben nem szenvedtek ilyen gondoktól, nyugodtan gyárthatták a mind jobb és jobb számítógépeket, mert mi sem akadályozta a fejlődésüket, minden új géphez csak egyetlen programot kellett elkészíteni, az interpreterét, s az a program is mind egyszerűbb lett, mert természetesen igyekeztek olyan gépeket csinálni, amik már „kapásból”, tehát születésüktől fogva mind több és több utasítást értik a virtuális nyelvnek, így ezeket az utasításokat már le sem kellett fordítani az interpreterprogramnak. És nem kellett a processzoroknak két üzemmódban is működni tudni, tehát egyszerűbbek lehettek, s ezáltal még gyorsabbak! És mert nem kellett a régi programokat átírni újra és újra az újabb gépekre, azokat hosszú időn át használhatták, tesztelhatték, esetleges hibáikra fény derült, azokat kijavíthatták, ennek következtében pedig a csiszik lassanként behozták a lemaradásukat, sőt, eljött az idő, amikor számítógépeik határozottan gyorsabbak lettek a mieinknél! És ezeken a számítógépeken néha ősrégi programok futottak és futnak ma is, amiket ezerszer teszteltek, és ezért garantáltan hibamentesek, nagyon megbízhatóak, igen, a csiszi számítógéphálózat a világ legprobléma-mentesebb alkotása, ezt mindenki tudja!

Aztán nálunk is jelentkezett az igény, hogy jó lenne hálózatba kötni a gépeket. Ez könnyen ment, egy országon belül. Hanem amint országok közötti hálózatokat kellett létrehozni, rögtön jelentkeztek a gondok: az eltérő kódlapok a betűket illetően, az itt-ott hiányzó egyes betűk, sőt az adatátviteli különbségek, mert persze minden ország saját szabványt alkotott, ami nem fi-

¹ Enlie rosszul tudja: nem példa nélküli! Egy alkalommal már, évszázadokkal korábban, szóba került egy másik csiszi királynő, Zigília leváltása Csisziföldön. Ez az eset részletesen abban a regényben van leírva, melynek címe: *Эта*.

gyelt a többi országra, amelyek közül egyesekkel néha ellenséges viszonyban is volt... És persze a programok forráskódját is titkolja minden fejlesztőcég a másik elől, a verseny, a haszon-szerzés miatt... És temérdek fejlesztési energiát elvisz az olyan felesleges, improduktív meló, mint a másolás elleni védelmek, víruskeresők írása, ilyesmi... Csiszíföldön bezzeg még nem írtak vírust, és mindenki hozzáférhet minden forráskódhoz, ha akar... De elkalandoztam. Nálunk a számítógépek nem ismerték egymás nyelvét, a másik ország programja nem futott rajtuk... Ajaj, számtalan gond volt! És mindez azért, mert annak idején a gyorsabban feldolgozható, de kisebb kapacitású bájtot tették meg alapegységnek, és mindössze húszbites címmező! A csiszik meg eközben röhögtek a markukba, sőt azt teszik mind a mai napig, mert az ő kétműmos betűkódolásuk kiválóan bevált, és a százbites címmező töredékét sem használták fel mostanáig. Sőt: ők bezzeg bármelyik számítógépünk „beszédét” megérthetik, ha lehallgathatják, mert egy múmba tökéletesen belefér egy bájt, hiszen a nyolc kisebb mint a tíz, de a mi kémszolgálataink iszonyatos nehézségekbe ütköznek, amikor a csiszí üzeneteket akarják megfejtegetni, mert csak két bájt tizenhat bitjébe tudják belegyömöszölni a csiszí múm tíz bitjét, de ekkor már mi sokkal lassabbak vagyunk, mert maradhat felesleges, kihasználatlan bit, amit most már nekünk kell tologatni ide-oda... És a csiszí számítógépek már most is legalább ezerszer gyorsabbak mint a mieink... és úgy néz ki, a lemaradásunk fokozódni fog...

—Gondolom, rehabilitálták a csiszik királynőjét, mi? - kérdezte Üg.

—Zsádant? Ó, persze! Olyan gyorsan fejlődött a számítástechnika tudománya, hogy kiderült még a királynő életében, sőt még nem is idős korában, hogy nemcsak igaza van, de talán az egyik legelőrelátóbb csiszí királynő aki valaha is létezett! Igazán korszakalkotó döntést hozott, és helyes döntést!

Ennek ellenére amint kiderült az igaza, azonnal lemondott. Lehet hogy megbántódott. Habár a csiszik körében nem szokatlan egy királynő önkéntes visszavonulása... És úgy egyébként az sem szokatlan, sőt mondhatnám csupán szabványos döntés amit ő hozott, hogy túlbiztosít mindent, még az információfeldolgozást is! Hogy úgy mondjam, nem tett mást, csak követte az ősi csiszí hagyományokat! Hiszen köztudomású, hogy amikor felfedeztük az elektromosságot, az akkori csiszí királynő, Auáa, elrendelte, hogy a csiszí elektromos hálózatot nem légvezetékeken kell kiépíteni, hanem föld alatti kábeleken, hiába sokkal nagyobb munka az, és nem is két eret kell elvezetni egyik helyről a másikra, hanem minden csiszí házba ezer eres kábel menjen, az egyes falvak között pedig tízezer eres kábel! Pontosabban, tíz darab ezereres... És amikor rájöttek a csiszik, hogy sokkal jobb a koaxiális vezeték, akkor nem azt tette hogy lecseréltette volna a régieket, meghagyta azokat, hanem kihúzatott melléjük egy újabb ezereres köteget, koaxiálisat, s erre is volt bőven hely a kábelalagútjukban...¹

—Nagyon megilletődhetett az elektromosság hatalmától! - nevetett Üg.

—Minden bizonnyal! De akkor nem vitatkoztak vele a csiszik, mert ők is megilletődtek, és a királynő azt mondta, fogalma sincs egyelőre, mire használják majd ezt a sok vezetéket, de valamire biztos jó lesz majdan! És igaza lett! Mert egyre többre jöttünk rá mi is és ők is, mire jó az elektromosság! Arra hogy jó ha van földelés is... meg létezik olyan hogy táviró... telefon... kábeltévé... És nekünk minden alkalommal újra és újra fel kellett túrnunk a földet, hogy újabb egy-két vezetéket fektessünk le, ők meg csak egyszer csinálták meg, és azóta is kiválóan működik minden, és most pompás hálózatuk van, amin a számítógépeik kommunikálhatnak egymással, van bőven adatátviteli kapacitás, mi meg csigalassan haladunk a Világhálón, és még így sincs mindenhová eljuttatva a számítógépes kommunikáció lehetősége... A csiszik meg ezen is csak röhögnek, és nem győzik áldani az ő Auáa királynőjüket is, hogy milyen előrelátó volt akkor régen!

—Ez szép történet volt, de szóval miért is megy ön most arra a nem is tudom már milyen nevű kongresszusra?

—Hogy a szabványosításról tanácskozzunk, mert ez így nem mehet tovább! Arról ugyan már lekéstünk hogy mi is a múmot tegyük meg alapegységnek, mert ez a világ összes, sokmillió számítógépének hasznavehetetlenségét eredményezné, és új gyártási technológiákat is kéne

¹ Tisztelt Olvasó! Az, hogy Tlaxánon miként fedezték fel az elektromosságot, abban a regényben van részletesen leírva, melynek címe: A borostyán szelleme.

kikísérletezni, mert a meglevő csipgyárok sem alkalmasak ahhoz, de valami megoldást okvetlenül kell találnunk, ami megoldja a kódlapkülönbségeket, meg mindazt a sok bajt amiről az előbb beszéltem! Valamiképpen csökkentenünk kell a csiszíkkal szembeni lemaradásunkat! Sajnos, a sikerben alig reménykedem, mert a számítástechnika mindenütt összefonódott a haditechnikával, az eredményeiket az egyes országok féltékenyen őrzik... Kétlem például hogy a lulmannoli és a jicseni küldött bármiben is egyetértene ott... De amit lehet, megteszünk!

—Pedig osztom pesszimizmusát a kudarcot illetően! Szerintem lesz sok beszéd, eredmény meg semmi, legfeljebb látszateredmények! Attól tartok, Zermitogorny úr a marhák kongresszusán vagy min, amire igyekszik, több eredményt mutathat majd fel mint maguk – épp azért amit ön mondott: a számítástechnika katonai tudomány, a marhatenyésztés pedig nem az!

—Pedig épp ezért annál fontosabb lenne megegyezésre jutni!

—De nem lesz! - rázta meg a fejét Üg. Aztán elköszönt Enliétől, és kíváncsiságból, meg hogy ne legyen udvariatlan, elsétált a jicseni lányhoz is. Bemutatkozott.

—Jó estét kisasszony, a nevem Makaralla Üg Zsongordocsonga, de szólíthat nyugodtan egyszerűen Ügnek!

—En vagyok Cincin! - válaszolta a leány.

—Kérem árulja el, miért jött erre az útra el velünk?

—Nagyon sajnál, nem ért! - mosolygott. —Nekem van kevés szó! Kicsi tudás! - és ujjával mutatta, milyen kevés.

Sebaj, Üg tudta mit kell tennie. Vikihez ment.

—Kérlek drágám, vedd be magad! Van itt egy jicseni lány, te pedig beszélsz jicseniül. Kérdezd már meg tőle, mit keres itt!

—Cincinre gondolsz? Ó, mi már ismerjük egymást! Az anyja kaul volt, csak az apja jicseni. De már nem élnek a szülei. Valami Nyelvegyesítési Sztenderdre igyekszik, mint az egyik nagy jicseni számítógépes társaság küldötte. Különbén nem is kifejezetten számítógépes szakember elsősorban, bár jól ért ehhez is, hanem matematikus.

—És vajon mi köze lehet a csiszíkhöz?

—Jé, neked is feltűnt hogy itt szinte mindenkinek valami köze van a csiszíkhöz: vagy szereti őket vagy utálja azokat?!

—Hülye én sem vagyok! Különbén pedig olyanokat akik szeretik a csiszíket, még nem nagyon találtam!

—Na és Enlie?

—Az a szintén számítógépes? Hát, éppenséggel az sem rajong értük, csupán elismeri a számítógépekkel kapcsolatos eredményeiket! Na de arra felelj inkább, van-e valami köze Cincinnek a csiszíkhöz?

—Tudtommal semmi! Kivéve persze, hogy természetesen ő sem hunyhatta be a szemét a csiszí számítógépek fejlettsége előtt, elismerően szólt róluk, sőt, az ő szakterülete tulajdonképpen a mesterséges intelligencia kutatása, és olyasmit mondott, hogy bizonyos, eléggé megbízhatatlan hírek szerint a csiszík állítólag nagyon messzire jutottak az emberi tudat modellezésében, és nagy vállalkozásba fogtak: mesterséges személyiségeket akarnak gyártani, amik afféle számítógépekben ücsörgő programok lennének, de tényleges, emberi képességekkel, sőt bizonyos területeken embert meghaladó képességekkel! Ezeket „etu”-knak nevezték el, ami az „elektronikus tudat” szópár rövidítése. De nem biztos hogy ez a hír igaz. Mindenesetre őt ez nagyon érdekli, hiszen a mesterséges intelligencia a szakterülete, de mindezideig nem kapott jelentősebb támogatást az ilyen irányú kutatásaihoz. Sőt, sok biológus elvileg lehetetlennek tartja az ilyesmit, de Cincin szerint csak a szakmájukat féltik. Ó, ha tudnád, micsoda szónoklatot vágott le a tudományáról! Igazi számítógépőrült, mondhatom, és nagyon örvendett, hogy végre valakivel anyanyelvén beszélgethetett! Bár nála a jicseni inkább apanyelv, merthogy az apja volt jicseni, nem az anyja, de ezt talán mondtam már...

—És miről beszélt?

—Jé, apuci, csak nem kezdte el érdeklődni a komputerek iránt?!

—Azt nem mondhatnám hogy beléjük zsongtam volna, főleg most nem rajongok értük, miután Enliétől megtudtam, mennyire silány konstrukciójúak a mi masináink, de azt te sem tagadhatod hogy szokatlan társaságba csöppentünk, jó hát ha tudom mindenkiről, mi a mániája!

—Na jó, de ne feledd hogy Cincin szavainak csak a tömény lényegét tolmácsolhatom, mert olyan sok mindent nem jegyeztem ám meg...

—Sebaj, kezd csak el!

—Öt nem annyira a programozás érdekli, mint inkább maga a kész program eredménye! És azt mondta, hogy a mostani operációs rendszerek, tehát az a kezelőfelület, amin keresztül a számítógép kommunikál a felhasználóval, ezek tehát grafikus felületek. Afféle ikonnak nevezett kis képecskékből áll a lényege, amire rá kell kattintani az egérrel, vagy esetleg máshová kattintunk, a nevükre, az állapotsorra, a bal vagy a jobb gombbal kattintunk, és ilyenkor valami történik.

—Ezt idáig én is ismerem, na és?

—Ezt a kezelőfelületet üzleti okokból fejlesztették ki, hogy minél több emberhez jusson el a számítógép, azokhoz is, akik nem óhajtanak a tanulásukkal veszködni, hiszen nagyon egyszerű az egész: ha látsz egy kis képecskét, akkor rájössz hogy nagyjából mi a funkciója! Mint amikor egy ajtón látsz egy pisilő fiúcskát, nem nehéz rájönnöd hogy az a férfivécé!

—És mi a baj ezzel?

—Egy darabig semmi baj nem volt vele, hiszen nagyon kényelmes az egész! Csakhogy a számítógépek manapság már mérhetetlenül bonyolultak, temérdek program fut rajtuk, és egy programnak is számtalan funkciója van! És nagyon egyszerű dolog következett ebből: már rég nem fér ki egyszerre az összes ikon a képernyőre!

—Ez olyan nagy baj?

—Az, mert ha nem látod, nem is tudod hogy mi van a gépeden! De még ennél is nagyobb baj, hogy a rengeteg különböző dologhoz mind nehezebb egyértelmű jelet találni! Cincin azt mondta, hogy nagyon fél, mert attól tart, hogy az a nyelv amin a számítógép kommunikál az emberrel – ez tehát nem a programnyelv vagy a gépi kód, hanem ez a közvetítőnyelv, szakszóval parancsfelület, interfész – ez tehát a képírás, a hieroglifák irányába fejlődik, márpedig ő mint jicseni, nagyon jól tudja, mennyire kínos az efféle! Képtelenség fejben tartani több ezer képecske jelentését! Ráadásul van egy sokkal de sokkal nagyobb gond is...

—Még ennél is nagyobb gond?

—Bizony ám! Ha elfogadjuk hogy egy kép egyenlő egy jelentéssel, és e képek függetlenek egymástól, akkor ebből az következik, hogy a számítógépeink örökké csak „szavakban gondolkodnak” majd, nem lesznek képesek megérteni mondatokat, tehát leragadnak a szómondatok koránál értelmileg, ami az éppencsak beszélni tanuló gyermekek színvonalára jellemző! Ez pedig még messze nem mesterséges intelligencia, mert mesterségesnek ugyan mesterséges, de az intelligenciától igen távol van!

—Akkor most azt mondd el, hogy mit találtak ki a csiszík! Mert biztos hogy ezt is elmondta neked!

—De el ám! Mi „barbárok” egyre csinosabb és szebb programokat készítettünk, hogy jól eladhatóak legyenek, ezért is alakult ki ez a módszer, ez az irányzat. De hát Csisziföldön még pénz sincs, az üzlet igen távol áll tőlük, ott tehát fel sem merült ez az igény. Ellenben ők semmit nem szeretnek kockáztatni, és utálják ha naponta lefagy a rendszer, és már nem is tudom melyik királynőjük kijelentette, hogy semmit nem ér az olyan fegyver ami nem sül el ha ő maga is nem akarja azt! Márpedig a számítástechnika fontos fegyver a csisziség kezében! Tehát a gépek legyenek minél megbízhatóbbak, ezt meg csak úgy lehet elérni, ha tudásuk, értelmük a csiszík értelméhez közelít. Tehát nem az a cél hogy a kezelőfelület szép legyen, hanem hogy mindinkább értelmes, megértse a csiszí nyelvet! És ezért a legtöbb csiszí program képernyője úgy néz ki hogy kitesznek rá egyetlen képecskét, ami mintegy az arca a programnak, jelképe, azonosítója, de ezzel a képpel semmit nem kell csinálni, mert minden parancsot egyszerűen be kell pötyögni betűnként a billentyűzetről!

—Akkor a csiszík nem is használnak egeret?

—De igen, de sokkal kevesebbet mint mi. És persze eleinte csak valami rémségesen egyszerű, eltorzított csiszí nyelvet értettek meg a gépeik, amit nem lehetett ragozni, annak is csak néhány szavát értették, a szakszavakat, olyasmit hogy állomány, program, ilyesmit, de ők ezt a módszert fejlesztették tovább, nem a grafikus-képes irányzatot mint mi, és mostanára már egészen komoly eredményeket mutathatnak fel, bár még azért az ő számítógépeik sem érnek fel egy emberi tudattal. De erre törekednek! Mert az az elvük hogy a gép van az emberért, nem az ember a gépért, tehát ne az ember tanulgassa az örökké változó képeket, ikonokat, amiket még ragozni sem lehet, mondatba foglalni sem, hanem igenis a gép tanulja meg a lehető legáltalánosabban az emberi nyelvet!

—Érdekes! Szerintem igazuk van!

—Szerintem is, de hát ehhez persze olyan számítógépek is kellenek...

—Aha! És hogy került a hajóra Cincin?

—Egyszerű! Sanan úr meghívta!

—Ez a Sanan úr tehát ennek a lánynak is barátja?

—Sőt, nekem az az érzésem hogy a szeretője volt, de ezt persze nem kérdeztem meg tőle.

—Az érzésed?

—A gesztusai alapján következtettem erre.

Ugyanis a gesztusnyelv értékelésére Vikit s megtanította Üg, aki hamarosan messze túlszárnyalta. Hiába, a nők jobb megfigyelők mint a férfiak! Feleségének nagyon tetszett ez a fajta „gondolatolvasás”, és ahol csak lehetett, alkalmazta, gyakorolta.

—Cincin - folytatta Viki - ráadásul olyan vidéken élt sokáig, szerintem legalábbis, ahol kevés az ember.

—Miért?

—Tudod hogy a városi emberek általában 46 cm-es zónatávolsággal rendelkeznek – ennél közelebb nem szeretik engedni magukhoz az embereket. Viszont ez csak a fejlettebb kulturális területekre vonatkozik mint például a Gyöngy-tenger vidéke, és például éppen Jicsenben, ahol sűrűn élnek az emberek, ez a táv 25 cm-nél is kisebb! Mégis, amikor fél méterre megközelítettem, igyekezett távolabb húzódnival tőlem. Tehát olyan helyen nőtt fel, ahol alacsony a népsűrűség!

—És a többiek?

—Amennyire láttam, te már mindenkivel megismerkedtél, egyetlen embert kivéve, ő egy bizonyos Dzseh Pit, Rilgentiából, látod, az ott az asztal sarkánál! Meglehetősen hallgatag férfi, de annyit megtudtam róla, hogy Jicsenbe igyekszik, népdalokat gyűjteni! Ugyanis néprajzos. Korábban liton népmeséket tanulmányozott.

—Milyen sokan igyekeznek Jicsenbe!

—Ez végül nem csodálatos dolog, ha meggondoljuk, hogy egy Jicsenbe tartó hajó fedélzetén vagyunk...

—Zermitogornynak mi köze lehet a csiszíkhöz? - kérdezte Üg.

—Neked nem mondta?

—Á, én csak kevés ideig beszéltem vele!

—Tudod, a csiszík már ősidőktől fogva tenyésztene egy nagyon értelmes lófajtát, amit ugyan még mi kaulok kezdtünk el tenyészteni, de aztán valahogyan abbamaradt a folyamat, de a csiszík persze tovább foglalkoztak vele! És más dolgokban is előbbre vannak biotechnológiai téren. És most Zermitogorny meg a többi szarvasmarhatenyésztő a fejébe vette, hogy valamiképpen megpróbál tenyészanyagot szerezni Csiszíföldről, lovakból is, marhákból is, meg egyéb állatokból is, mert ha kellően értelmes állatokat hoznak létre, akkor ezek veszélyes vetélytársaik lehetnek a buta gépeknek!

—Hülyeség! - legyintett Üg. —Ez valami eszement fantasztikus rögeszme, legfeljebb regénybe jó témának!

—Az igaz, de másképp meggondolva nem is olyan eszement az ötlet, mert a különlegesen értelmes háziállatokat pompás üzlet lehet eladni mindenkinek, játékszernek például, hiszen tudod jól, az emberek minden hülyeséget megevesznek, épp a legnagyobb ostobaságokért nem sajnálják a pénzt, elképesztő összegeket sem... lehet hát hogy amit mondott nekiem Zermito-

gorny úr, az csak figyelemelterelő hadművelet, félrevezető propaganda, s más ám az igazi célja... Azt persze kétlem hogy valaha is sikerülne bármiféle tenyészanyagot is szereznie a csiszíktól, az állataikat még úgy sem adják ki barbároknak mint a gépeiket...

—És az a másik férfi? Van ennek a Dzseh Pitnek valami köze a csiszíkhöz?

—Tudtommal az égvilágon semmi!

—Nem gyűjtött valaha csiszí népmeséket vagy dalokat?

—Ezt erősen kétlem! Nemigen teheti be Csiszíföldre a lábát holmi turista vagy kutató! Erről neked is tanulnod kellett, drágám!

—Biztos tanultam is, de bevallom, a történelemnél jobban érdekelt az önvédelem, így erre nem fordítottam nagy figyelmet...

—Ez nemcsak történelem, ez a legigazibb jelen is egyben!

—Jó, jó, na, tudom én is ezt, de gondoltam, mit tudom én, azzal a Dzseh nevű pasassal esetleg kivételt tettek... Mert nekem itt valami bűzlik, s ugyanakkor érdekes hogy ez a hajó nem is Csiszíföldre megy, s mégis valahogy mindenkinek van valami köze rajta a csiszíkhöz... Csak tudnám, nekünk mi a közünk hozzájuk! Ezt meg kell fejtenünk, mert szeretném megjegyezni, hogy én el sem akartam jönni erre az útra, Viki kedves, te erőltetted, és fura hogy itt senki nem tud a te Pa Ku bácsikádról!

—Hát igen, most már én sem hunyhatom be a szememet a tények előtt... - bólogatott Viki. És Őg barátságosan ölelte át a vállát. Ezt azért szerette a feleségében: Viki tud veszíteni.

Am hiába törték a fejüket, egyáltalán semmi nem jutott az eszükbe, ami által kapcsolatba lennének hozhatók a roppant nagy Csiszífölddel.

—Kár hogy nem találkozhatom Sanan úrral! - sóhajtott a Őg. —Lenne tőle egy-két kérdeznivalóm, de igazán! Sok dolgot meg tudna magyarázni nekem, azt hiszem, ez a Sanan!

—Melyik Sanan? - kérdezte Viki.

—Hogyhogy melyik?

—Hát mert több is van belőle! Úgy ám! Ne vágj ilyen meglepett képet, természetesen nem itt a hajón, de odakint a nagyvilágban igenis több példányban létezik! Megtudakoltam ugyanis, hogy miként néz ki ez a Sanan. Csak azért, hogy ha már itt a hajón nem is látom, de felismerjem ha majd partraszállunk! És érdekes dolgok derültek ki. Dzseh Pit Sananja magas, szikár úr, kopasz fejjel, bajusz nélkül, vastag szemüveggel. Zermítogorny úr szerint ellenben alacsony, kövér ember, nagy harcsabajusszal. Cincin szerint ellenben született jicseni, akkora izmokkal, drágám, hogy félkézzel a földhöz teremtene téged is, pedig te sem vagy éppen gyöngygyerek!

—Hm! - vont a szemöldökét csodálkozva Őg. —Ez igazán érdekes!

—Ez a legenyhébb kifejezés rá! - bólogatott Viki.

—És Zbagle atya meg Enlie Sananja?

—Velük még nem beszéltem, de talán felesleges is, mert a lényeg nem az hogy hányféle, hanem hogy több van belőle!

—És a beszélgetőtársaidnak nem tűnt fel hogy az ő Sananjuk nem azonos a másik Sananjával?

—Nem, mert természetesen külön-külön beszélgettem velük! Volt időm rá, amíg te a környezetvédelmet pártfogoltad!

—Csak ne gúnyolódj, te is eleget foglalkoztál a mesterséges intelligenciával Cincin társaságában...

—No igen, én legalább az intelligenciával foglalkoztam... Rá is jöttem egy igazán fontos dologra, arra hogy a Sanan, az nem egy de legalább három, te meg semmire...

—Felesleges vádaskodnod, én már az elején rájöttem arra hogy ez az út bűzlik, nem akartam elutazni, te erőszakoskodtál! Tehát csak ne hárítsd rám a felelősséget, kérlek! És az most már biztos, hogy az első kikötőben lelépek erről a hajóról, méghozzá veled, és ha erőszakoskodol, bébi, akkor kupán csaplak és úgy viszlek le a fedélzetről túlsúlyos csomagként!

—Hülye! Nem is vagyok túlsúlyos! - rúgott erre Őg lábába mérgesen Viki.

—Tudom, csak azért mondtam mert vádaskodtál... De remélem most már nem tiltakozol az elpárolgás ellen?!

—Annyi eszem nekem is van hogy felismerjem, mikor kezd egy vendégség egészségtelenné válni... De gyere, készülődik a vacsora, üljünk mi is közéjük, aztán hallgassuk meg, miről beszélgetnek – hátha hallunk valami érdekeset!

Nagy, kerek asztal körül ült a társaság, s mindenki ott volt már amikor Vikiék csatlakoztak hozzájuk. Üg néhány másodperccel előbb ült le mint Viki.

Aztán amikor felesége is helyet foglalt, megrázó dolog történt.

Valahonnan hatalmas erővel iszonyú, síri gúnykacaj harsant fel, s a következő pillanatban feülről az asztal közepére esett egy levágott emberi fej, nyakából még csöpögött a vér.

A gúnykacajra természetesen minden beszéd abbamaradt, így tisztán lehetett hallani, amint a fej megszólal:

—Mindenki meghal! Mindenki meghal! Megdöglötök, barátocskáim! Mindenki meghal! Mindenki, mindenki, mindenki!

S a nagyobb nyomaték kedvéért a szavait megismételte a világnyelven is, meg jicseniül.

Talán mondani sem kell, azonnal kitört a pánik. A nők sikoltozva futottak a kijárat felé, Viki kivételével, aki bár elsápadt és felugrott a székből, de a helyén maradt. A férfiak sem voltak mentesek az ijedelemtől, sőt!

Üg viszont azon a furcsa anatómiai problémán törte a fejét, hogy ugyan mi módon képes beszélni egy levágott emberi fej, amikor a beszédhez a torokban levő hangszálakra, no meg úgy mellékesen tüdőre is szükség van! Szép nyugodtan hátrarúgta hát a székét, majd megragadta azt, felemelte, és teljes erejéből lesújtott vele a fejre.

Az darabokra tört, s napvilágra került a bonyolult elektronikus szerkezet.

—Álljanak csak meg, hölgyeim és uraim! - kiáltotta. —Jöjjenek vissza! Csak tréfa volt az egész!

—Ocsmány egy tréfa, hallja-e! - kiáltotta Ireoa, aki nem nagyon kedvelte őt a „dihidrogén-monoxid”-dal kapcsolatos véleménye óta.

—Bocsánat, de nem én vagyok a tréfacsináló! Sőt, valószínűleg ha akarnám se lehetnék az, mert nem vagyok elég gazdag. Jó sok pénzt költhetett valaki erre a mókára! - mutatott Üg a csipekkel zsúfolt bonyolult áramköri lapokra.

Erre már mindenki odamerészkedett, és borzadva nézték a rendkívül élethűen megmintázott fej darabjait. A vér különben csak festéknek bizonyult.

—Mindazonáltal én attól tartok - szólt Üg - hogy a fej szavait figyelmeztetésnek kell tekintennünk! Főleg mert Sanan úr, humoros kedvű vendéglátónk, mint olyan nem is létezik. Mert ha létezne, akkor vagy ilyen lenne vagy olyan, nem egyszerre sokféle, márpedig egyes ittlévők szerint ő sovány, más szerint kövér, ismét más szerint pedig atlétatermetű! Ez pedig enyhén szólva furcsa, nem gondolják?!

E szavakra megint kitört a hangzavar, végül Ireoa kiáltott fel, túlharsogva mindenkit:

—Hát én egy percig sem maradok itt tovább! Megyek a kapitányhoz, és követelni fogom tőle, hogy fusson be az első kikötőbe! - azzal a természetes asszonyosság testének legalább kilencven kilójával az ajtó felé indult, majd kidübörgött a folyosóra.

Szavait helyeslő moraj fogadta, s az egész társaság elindult a parancsnoki kabin felé. Viki és Üg a nyomukban.

—Sajnos van egy olyan rossz érzésem, hogy nem szállhatunk ki a buliból egy kis hajóeltérítéssel... - morogta maga elé töprengően Üg.

Odaértek a kapitányhoz, akit kajütje ajtajában állva találtak meg. A társaság óhaját végülis nem Ireoa, hanem Zermítogorny úr tolmácsolta.

—Vibrinut kapitány úr, kérem szíveskedjék a hajót azonnal a legközelebbi kikötőbe irányítani!

A kapitány érdeklődve vonta fel a szemöldökét, ám kérdeznie sem kellett, Zermítogorny úr anélkül is rögtön beszámolt neki a szalonban történetekről.

Üg közben a feleségéhez fordult:

—Neked nem gyanús, hogy ilyen kihaltak a folyosók?

—Nekem itt már minden gyanús!

Vibrinut kapitány elképedve és nyugtalanul hallgatta Zermítogorny úr szavait. Mikor válaszra nyitotta a száját, Üg megelőzte.

—Egy pillanat! Megenged egy kérdést, ugye? Van önnek bármi köze a csizíkhöz?

—Tessék?! A csiszíkhöz?! Természetesen semmi! Én tisztességes ember vagyok, nem *afféle*!

—Ennek ugyan szerintem semmi köze a tisztességhez, de mindegy is. Lényeg az hogy akkor lehet hogy maga megússza!

—Mit úszok meg?

S ekkor megszólalt Dzseh Pit, akinek eddig még nem nagyon lehetett hallani a hangját.

—A mészárlást, Vibrinut úr! Ha ugyanis nem tudná, az ön hajójának a neve, az a szó tehát hogy „szukirijjá”, azt jelenti, méghozzá érdekes módon éppen csiszí nyelven, hogy *mészárlás*! Vagy, ha így jobban tetszik, hát: *vérfürdő*!

—Látod, milyen rég mondtam már hogy tanulj meg csiszíül, ha ismered e nyelvet, feltűnik a hajó fura elnevezése, s talán fel sem szállunk rá! - bökte oldalba Vikit Üg, mire a felesége csak bosszús fintort vágott, és büntetésből alaposan rátaposott a férfi lábujjaira.

—Nem túl szép név egy luxusjachtnak! Inkább hadihajóhoz illene! - tűnődött el Zbagle atya.

Mindenesetre ez az információ csöppet sem nyugtatta meg a vendégeket, csak még erősebb lett bennük a vágy, elhagyni a hajót. Hanem a kapitány sajnálkozva tárta szét a karját.

—Nem tudom megállítani a hajót! Sajnálom, de nem áll módomban!

—Hogyhogy nem áll módjában?! - bődült fel Henden. És a fenyegető hangsúly nem kerülte el Vibrinut úr figyelmét. Sietve magyarázkodni kezdett.

—Csillapodjék kérem! Nem én nem akarom megállítani, egyszerűen nem rajtam múlik az egész, érti?! Nem vagyok képes megállítani! Ez a legújabb hajó, teljesen automatikus! Jöjjenek be kérem a kabinomba, mindjárt megmutatom! Ez ugyanis egyben a vezérlőfülke is!

Beléptek a kabinba. Az egyik asztalon egy kisebb rádióra emlékeztető szerkezet feküdt, rajta két gombbal.

—Látják? Ez az irányítópult!

—Ez?! - nézte csodálkozva még Üg is. Mert jó, jó, ő nem volt éppen komputertudós vagy műszerész, de egy komoly hajó irányításához legalábbis némileg több gombot, kallantyút, miegyebet képzelt el szükségesnek. Minimum néhány tucat bizgentyűt. A két gomb, nos, enyhén szólva, kissé kevésnek tűnt a szemében. De ahogy végignézett a többieken, úgy látta hogy azok is osztoznak a hitetlenkedésén.

—Igen kérem, ez a teljes irányítópult! - bizonygatta Vibrinut kapitány. —A hajó legénysége három főből áll – a két inas, Riseo és Ricil, nomen jomagam jelentjük e legénységet! Az irányítást egyedül én végzem, ezzel a műtyürrel! A felső gombbal elindíthatom a hajót az útjára – a megállás már automatikusan történik a célnál. Az alsó gombbal vészjelzést adhatok le. Ennyi a vezérlés. A teljes vezérlés, hölgyeim és uraim!

—Ki vezet akkor tulajdonképpen hajó? - kérdezte Cincin. A jicseni lánynak Viki tolmácsolta a kapitány szavait.

—A műholdak, kisasszony! - azzal Vibrinut kinyitotta egy kis szekrény ajtaját, ami mögött bonyolult, soktűs csatlakozóaljzat rejtezett. —Ide kell a programozó modult bedugni, azzal lehet a hajó számítógépét a megfelelő célra beprogramozni. De én nem értek ehhez, és a modul sincs nálam! Mindezt, úgy hallottam, a terroristák ellen találták ki, hogy ne lehessen eltéríteni a hajókat! Nagyon drága dolog, alig egy-két ilyen hajó van csak még a világon! Biztos ezért nem hallottak még róla!

—Hol van a számítógép? - kérdezte Üg.

—A hajófenéken, kétméteres betonpáncél mögött.

—Adjon le azonnal vészjelzést! - követelte Ireoa.

—Kérem, ezt azonnal teljesíthetem! - szólott Vibrinut kapitány, és megnyomta az alsó gombot. Ám Üg úgy sejtette, hogy mindez hiábavaló, s ahogy Vikire nézett, látta rajta hogy ő is így vélekedik a dologról.

—És most? - kérdezte Cincin.

—Most várni kell, amíg a rádiójelre megérkezik a mentőosztag. Vagy akárki!

—Aha! - mormogta Üg. —És ez mikorra várható?

—Fogalmam sincs róla! - tárta szét a karját a kapitány őszintén. —De én úgy gondolom, felesleges ennyire aggódniuk! A tréfa kissé morbid, ízléstelen, meglehet, de nem hiszem hogy Sanan úr bármi rosszat forgatna a fejében! Pláne nem a barátai ellen!

—Ön ismeri Sanan urat? - kérdezte Üg.

—Igen, természetesen!

—Le tudná írni a külsejét?

—Hogyne, hiszen ő szerződtetett erre az útra! Magas, középkorú úr, hosszú, őszes szakállal...

—Köszönöm, ennyi elég is.

—Mentőcsónak van? - kérdezte Cincin.

—Van, de nem lehet hozzáférni.

—Ez mit jelentsen?

—A központi komputer bocsátja vízre automatikusan katasztrófa esetén. Gyorsabb mintha ember csinálná.

—A fene a számítástechnikába! Ez csak ávitástechnika! - dörögte Henden.

—Uram, a tervezők nem gondolhattak arra, hogy az utasok esetleg az ép hajót is el óhajthatják hagyni mentőcsónakon!

—Mi módon van elzárva a csónak?

—Egyszerűen nem vezet ajtó a hajó belsejéből a csónakraktárhoz!

A kapitány gesztusaiból Üg arra következtetett, hogy őszintén beszél, de egyben le is nézi őket a félelmekért – ez utóbbi abból volt látható, hogy karjait mellén keresztbe fonta, – ez védekezést jelentett támadással, jelen esetben szóbeli támadásokkal szemben, – hüvelykujjait pedig felfelé tartotta a magabiztosság jelenként.

Hanem hamarosan semmivé olvadt a fölényessége. Rohanó léptek zaja hallatszott, és az egyik inas tűnt fel. Arca sápadt volt az ijedtségtől. Üg megismerte: Riseo volt az, aki a kabinjukat megmutatta.

—Kapitány úr! Jöjjön! Jöjjön gyorsan! Ricilt meggyilkolták!

Mindannyian Riseo után rohantak.

Ricil egy apró kabinban állt. Két kezét kitarva, csuklóinál fogva a faliszekrényhez szegezték, száját betömték, és a gyomrát felhasították, úgy, hogy a bele a lábai elé omlott ki. Viszonylag régen ölhatték meg, mert a vér már megalvadt a lábai előtt.

A látványra Ireoa öklendezni kezdett, de a férfiak is inkább elfordították a fejüket. Kivéve Zbagle atyát, aki térdre hullott, és imába merült, de alaposan megnézte előbb hogy hol zuhan térdre, hogy be ne vérezze a nadrágját.

—Ismeri Sanan urat? - kérdezte Üg Riseótól, aki sápadtan támaszkodott az ajtófélfának.

—Tessék?!

—Azt kérdeztem, ismeri-e a hajó tulajdonosát, Sanan urat!

—Nem.

—És van valami köze a csiszíkhez, fiatalember?

—Nekem aztán semmi! Az egyik húgom ugyan elköltözött Csiszíföldre, engem is hívott, de nem mentem! Nem is láttam azóta! De az ég szerelmére, miért fontos ez, és épp most?!

Ekkor Üg felemelte a hangját. Így szólt a jelenlévőkhöz:

—Javaslom, hogy mindenki zárkózzék be a kabinjába éjszakára, vagy ameddig a mentőosztag megérkezik! Már ha megérkezik...

Ezután Vibrinuthoz fordult.

—Kapitány úr, tudja egyáltalán, hova megy ez a hajó?

—Még szép! Ne sértegetsen! Hogyne tudnám! Jicsenbe megyünk, de nagy kerülővel, mert előbb Labrámiába tartunk!

Megint úgy tűnt, őszintén beszél, Üg azonban kételkedett abban, hogy megbízhatóak az ismeretei úticéljukat illetően. Így inkább ismét figyelmeztette a többieket:

—En és a feleségem bezárkózzunk éjszakára. Másoknak is melegen ajánlom hogy ezt tegyék! Nem kétséges ugyanis, hogy az a sokféleképpen kinéző, titokzatos Sanan közöttünk van!

3. fejezet: Az út a szigetig

Ahogy Üg visszatért Vikivel a kabinjukba, bezárta az ajtót, a kulcsot a zárban hagyta, és minden mozdítható bútort az ajtó elé tolt. Ezután kinyitotta az útitáskáját. Viki ámulatlan nézte, miket szed elő belőle.

Előkerült egy meglehetősen kopott bőrdzseki, amit mindjárt fel is vett az öltöny helyére, majd belső zsebébe bedugta nuncsakuját, ami szintén az útitáskából került elő. Ezt követte a kardja, amit a dzseki alá, a hátára erősített fel, úgy, hogy kívülről nem lehetett látni. Elég volt viszont ha hátra nyúl a nyaka mögé, s máris kézbe foghatta a markolatát, ami határozottan megnyugtató érzés! Egyszer már jó hasznát vette e pengének, amikor feleségét a maffia karmai közül kellett kiszabadítania.¹

—Drágám, én egészen más dolgokat csomagoltam be neked ebbe a táskába! - csodálkozott Viki.

—Tudom szerelmem! - mosolygott rá Üg. —Mindenféle ruhákat, kozmetikai szereket, egy tucat nyakkendőt, mandzsettagombokat, zsebkendőket, dezodort, satöbbi. Utólagos engedelmeddel utazás előtti este az egészet kiborítottam az egyik szekrény mélyére. Mint tudod, én már akkor is gyanakodtam, és úgy éreztem, szükség lesz becses műszereimre!

Majd még az orra alá dörögte:

—Szakmai ártalom, ugye...

Látta Viki arcán, hogy dühös, de nem szólt egy szót sem. Nehezen bár, de el tudta viselni az ő drágája ha vereséget szenvedett, és most belátta, hogy Ügnek lett igaza.

A kardot követte két kés, egy tekercs vékony, de igen erős és hosszú kötél, egy bilincs, három többfunkciós bicska (mindegyik mást tudott), no meg egy kicsiny elemlámpa, ami nem volt nagyobb középső ujjánál, de nagy világosságot adott, és tudta hogy soká kitart az akkumulátora. A dzseki alá sokzsebes nadrágot vett fel, szintén bőrből, és annak zsebeibe – a látható és a titkos zsebekbe is – különböző apró holmikat rejtett el.

—Szafárra készülsz? - érdeklődött kedvesen Viki.

Üg örült neki hogy a történetek ellenére megmaradt felesége humorérzéke.

—Csak azt sajnálom, hogy a pisztolyomat kénytelen voltam odahaza hagyni, de akkor még azt hittem, talán tényleg eljutunk Jicsenbe, és nem akartam hogy a határon elkapjanak fegyvercsempészség miatt! Még a kardot is ciki volt elhozni, habár nem műkincs.

—Tudom, tudom, egy lulmannoli edzőtáborozásod alatt kaptad az egyik barátodtól!

—Pontosan! Örülök hogy emlékezel rá, érdeklődöl a dolgaim iránt, kedvesem!

—Az azért enyhe túlzás... Mindig utáltam a verekedéseket!

—Én meg a verekedőket. Azért is mentem testőrnek, hogy megverhessem azokat akik túl erősnek képzelik magukat!

—Erről inkább hadd ne mondjak véleményt... Hanem, ha ebben a szerelésben végigmész a fedélzeten...

—Miért, látszik talán valamelyik műszer?

—Nem, az nem...

—Nem tetszik talán?

—Én már megszoktalak, de a többiek... Szóval, a dzsekidre gondoltam! Valahogy nem illik előkelő társaságba! Meg fognak szólni!

—Hidd el, túléltem valahogy! Sőt, meggyőződésem hogy ezt az egészet így élem túl! És csodálom hogy neked ez még szempont a történetek után! Én úgy vagyok ezzel, hogy inkább megszóljanak, semmint megszúrjanak! Na meg amúgy is! Gondolom, te sem akarod hogy felvágják a hasadat! Mert tudom hogy nőknél olykor szokták ezt, ha nehezen jön ki belőlük a gyerek, de te momentán nem vagy várandós, ráadásul a hajósinson úgy láttam, hogy nem nagy szakértelemmel végezték el rajta a beavatkozást: a műtét sikerült, a páciens meghalt!

—Jó, jó, na, ne részletezd!

¹ Ez a kaland részletesen abban a könyvben van leírva, melynek címe:

—Jut eszembe, te sem lehetsz fegyvertelen! Itt ez a kés, tedd el, legalább ez legyen nálad! S ha valami gyanúsát észlelsz, nyugodtan bökd bele a fickó lágyabb részeibe!

—Ki fogja szűrni a zsebemet!

—Rugóskés! - mosolygott Üg elnézően. —Figyelj csak, így kell használni! - és megmutatta a kezelését.

—Nézd drágám, semmi kifogásom a fegyverek ellen, de nem lehetne mindezt nem dzseki alá felrakni magunkra?

—Tényleg ennyire nem tetszik a bőrdzsekim?

—Ez mégiscsak előkelő társaság...

—Ahol gyilkolnak. Sajnálom de a dzsekimből nem engedek! Különben is, ez nem egyszerű bőrdzseki!

—Azt látom, mert kopott is!

—Az mindegy. Ez kérlek, csúcsminőség, nem akármilyen! Igazi csiszí minőség, mert a kalderoni sárkány bőréből készült!

—Azt hittem, azok védett állatok!

—Azok is! Épp ezért nagy szó hogy nekem mégis sikerült ilyen bőrből készült dzsekire szert tennem! Persze nem vadorzással. Nem is jártam még Csiszíföldön. De időnként a kalderoni sárkányok is megdöglenek, s akkor a csiszik lenyúzzák a bőrüket. És fel is használják a bőrt. No meg tenyésztik is e nagy gyíkokat, és onnan is jutnak bőrhöz. És ha hiszed, ha nem, de mielőtt feleségül vettelek volna, aranyom, egy áruházlánc tulajdonosának voltam a testőre, aki a csiszikkel is kereskedett, mindenféle használt cuccokat kapott tőlük de hogy mit adott érte, azt nem árulta el, az titok volt, na és amikor sikerült lelepleznem hogy ki zsarolja őt, akkor a fizetség mellé még kikuncsorogtam tőle ezt a pompás bőrdzsekit is! És hiába használt meg kopott, annyi lett volna az ára mint egy jobb, vadonatúj autóé, pusztán mert eredeti csiszí holmi, és csiszí minőség! Úgy nézz rá! És nem bántam meg hogy elkértem! Édes öregem, ez könnyű és mégis szinte páncéling, egyszer szíven szúrtak egy törrel, de túléltem, mert nem vitte át a dzsekimet, csak néhány milliméterre szaladt be a dzseki bőrébe, és ott megállt! Itt a vágás nyoma, nézd csak meg ha nem hiszed el! Ó, én nagyon hálás vagyok ennek a ruhadarabnak, eszem ágában sincs hogy levegyem, veszélyes akciók előtt mindig ezt hordom, és az sem zavar ha babonaságnak tartod! Úgy vélem most nagyon veszélyes helyzetben vagyunk!

Viki nagyot sóhajtott, és nem vitatkozott tovább.

Ezután természetesen arról kezdtek el beszélgetni, hogy ki lehet a gyilkos.

—Tuti hogy kaul az ürge - kezdte Üg a töprengést - hiszen a levelet kaulul írta!

—Ez nem bizonyíték, le is fordíthatta.

—Másképp viszont mi köze volna hozzánk? No és a vendégek is majdnem mind kaulok, vagy azok voltak valaha, vagy azzá lettek, vagy legalábbis tudnak jól kaulul! Én úgy vélem, valami nagy leszámolás készül, és nagyon utálhat bennünket ez a Sanan, ha ennyi pénzt költ e nemes célra! A leveléből legalább az igaz hogy milliomos – ez a hajó egymaga csillagászati összegbe kerülhetett! Mondd cicus, miért utálhat ez téged? Csak nem csináltál valami disznóságot korábban valakinek? Jó, jó, hé, ne karmolássz már, csak tréfáltam!

—Ízléstelen vagy, Üg! Hogy van kedved ilyenkor tréfálkozni?!

—Nézd, láttam én már hullát eleget! Sőt, önvédelemből gyilkoltam is már nemegyszer! Például amikor téged megmentettelek! Aztán ott volt, hogy mást már ne is mondjak, a szaoláni hasfelmetsző...

—Jó, jó, ne részletezd, úgyis tudom! Elegem van mára a hasfelmetszésből, egyet láttam, és az úntig elég! Térjünk inkább a lényegre! Szerintem nem lehet a gyilkos Zbagle atya, mert a papok nem tesznek ilyet, főleg nem a karotány papok...

—Mindjárt elsirom magamat a meghatottságtól! Mintha nem vallásháborúk sorozatából állna az egész középkor, amiket jórészt maguk a papok szítottak! Sőt, nemcsak igenis ölnek a papok, de még kínoznak is, hiszen a máglyahalál nem épp a leggyorsabb halálnem, márpedig az egész középkort hogy úgy mondjam a máglyák vörös tüze világította be esténként! Az volt a közvilágítás!

—De nem vagyunk a középkorban!

—A pap akkor is csak pap marad!

—Ez nagyon csiszígyanús szöveg, drágám! Tényleg, lehet ám hogy nem is én csináltam holmi disznóságot, hogy úgy mondjam, hanem rád haragudott meg valaki, hiszen te sok embert a rács mögé juttattál már a munkád során, vagy épp a csiszi dzsekid nem tetszik valakinek...

—Talán nem is olyan hülyeség ez amit most mondtál! Itt majdnem mindenkinek van köze a csiszíkhöz, és tényleg csiszi dzsekim van...

—De drágám, én tényleg csak vicceltem!

—Én viszont nem viccelek.

—Senki nem gyilkol egy kopott dzsekiért!

—Dehogynem, láttam én már olyan fickót, aki egyetlen kártyalapért gyilkolt, mert az volt a mániája, hogy olyan pakli kártyát állít össze, aminek minden lapját úgy találja, és már minden lapja megvolt, azt az egyet kivéve, a barátjával együtt sétáltak az utcán, a haver meglátta azt a lapot, felvette, ez elkérte tőle, az valamiért nem adta oda neki, erre a pasi csak úgy beleszúrta a kést...

—Ez egy örült lehetett!

—Az talán nem örült, aki bennünket akar kinyírni?! És a papi öltözet nagyon jó álarc lehet!

—Jó, jó, tehát Zbaglét nem törölhetjük a gyanúsak közül! Megadtam magamat! Nézzük tovább!

—Mit szólsz Ireoához? - kérdezte erre Üg.

—Az ég szerelmére, hiszen Ireoa nő!

—Na és? Egy nő is képes ölni!

—Persze, pisztollyal igen, de nem késsel hasat vágni! És a hajósinas erősebb volt mint Ireoa!

—De lehet hogy elkábította. Nem tudhatjuk hogy nem tette-e meg, amíg nincs meg a boncolás! De arra szerintem jó darabig várhatunk...

—Akkor sem hiszem hogy egy nő ilyet tenne!

—Miért ne, a világtörténelem legnagyobb gyilkosa állítólag épp egy nő volt, sőt királynő, bizonyos Darzsi, a csiszík királynője!

—De az sem a saját kezével gyilkolt!

—Ezen ne vitatkozzunk, hisz te is tudod hogy igenis sok nő ül gyilkosságért! Nő ugyanúgy megtévelyedhet mint férfi! Lehet hogy Ireoa fejébe vette, hogy mert ő utálja a csiszíket, mindenkit jobblétre szenderít, aki valamiért dicsérőleg szólt róluk! Vagy azt hiszi, ezek itt a hajón mind károsítják a környezetet! Vagy hogy mi már nem is vagyunk emberek, csak valamiféle génkezelt mutánsok! Mit tudom én, mi járhat egy örült fejében!

—Jó, oké, tehát Ireoa is lehet gyanús! Hát még?

—Például maga Vibrinut kapitány. Ő aztán igazán lehet gyanús, hiszen ismerheti a hajót, és nyilván ő volt itt a hajón legelsőnek, mert mindenkit ő fogadott.

—No igen, valóban... Eddig nekem ő a leggyanúsabb... - bólogatott Viki.

—Hasonló okokból nem zárhatjuk ki a másik hajósínast sem, Riseót.

—Ezt is belátom.

—Nem zárnám ki a helyedben drágám Hendent és a feleségét, Enliét sem! Tehették akár együtt is, vagy egyik a másik tudta nélkül! Nekik valóban sok pénzük lehet, hiszen Henden legalábbis egy jól fizetett alkalmazott vagy inkább nem is alkalmazott hanem valamiféle főreszvényes a vízerőműveseknél! Ráadásul a felesége afféle komputerbuzi ahogy mondani szokták, és ahhoz a beszélő fejhez kellett jócska kis efféle tudomány!

—Ej de undok vagy, drágám, te senkit nem akarsz kihagyni a gyanúsak sorából, látom már!

—De nem ám! Mert itt van például Zermítogorny úr is, aki a marhák kongresszursára igyekszik! Neki is lehet pénze bőven, ami azt illeti, az egész díszes társaságból mi vagyunk itt a legszegényebbek, a legszerényebben eleresztve anyagilag!

—De miért tenné?

—Azért amiért más - mert elment az esze!

—Ez aztán a jó érv!

—A tények erre mutatnak. Ha valaki lelő valakit, azt mondom rendben van. Megöli mert kell a pasi pénze, vagy mert megcsalta, vagy mert megerőszkolta őt vagy a feleségét, bosszúból, mit tudom én. De hogy kiszégezi és felvágja a hasát, ne is haragudj, de ilyet csak örült tesz!

—És Dzseh Pit?

—Naná hogy ő is gyanús! Hiszen te mondtad hogy afféle művészlélek! Népdalokat meg meséket gyűjt ha jól emlékszem!

—Eggyel több ok hogy ne legyen gyilkos!

—Eggyel több ok hogy az legyen! A művészek mind hibbantak már eleve is egy kicsit! Nem is kell hozzá más csak hogy némileg jobban bezsongjon a szokásosnál, és kész! Vagy lehet hogy a halálról akar költeményt írni, és élményanyagra vágyik... De akár az is lehet hogy csak hazudta hogy ő néprajzos...

—Na de Cincin már csak nem lehet gyilkos!

—Azért mert utoljára hagytam? Ugyan már drágám!

—De hát olyan kicsi, vékony lány!

—De te mondtad hogy sokáig élhetett egyedül egy ritkán lakott helyen!

—Na és akkor mi van?

—Csak az hogy a krimikben mindig a legkevésbé gyanús a gyilkos.

—Csakhogy ez nem regény.

—Haha! Az élet sokszor ráver a regényekre egy arasszal! Hogy úgy mondjam, az élet írja a legjobb regényeket! Én csak annyit mondok Cincinről, hogy lehet ám, hogy azon az elhagyott helyen évekig tanult valami harci sportot egy mestertől, azután...

—Ugyan már Üg! Ilyen tényleg csak a filmekben van! Nagyon meglódult a fantáziád!

—Tévedsz! Mikor edzőtáborban voltam Lulmannolban, volt a mesterek között egy olyan nád-szálkisaszony, akihez képest Cincin egy elefánt. Mindenkit legyőzött, engem is, pedig már akkor is mesternek számítottam jómagam is! Ő tizenöt esztendeig tanult önvédelmet egy öreg mestertől a dzsungel közepén, mindenkitől távol. Félelmetes, mennyire fanatikusak a keletiek, ha valamit a fejükbe vesznek! Különben, efféle vonásokat benned is felfedezek néha, aranyoskám, mert te is ha valamit a fejedbe veszel... Hé, hé, ne verekedj!

—Akkor meg ne cseszegess!

—Csak az igazat mondom... Ki akart eljönni erre az útra is?!

—Én, de ezt nem kell únos-untalan az orrom alá dörgölni!

—Csak annyit akartam mondani, hogy ez a Cincin valóban nagyon vékonyka, és átkozottul csinos is, de ettől még nem esem hasra előtte...

—Ne is, mert kibelezlek, te az én férjem vagy!

—...és nem tartom kevésbé gyanúsnak mint a többieket! Szerintem itt a hajón akárki is lehet a hunyó, mármint a gyilkos!

—Belátom, igazad van!

—Te kire tippelsz, mókuskám?

—Nem tudom! A gesztusaik végig összhangban voltak a szavaikkal. Ha nem lenne nevetséges, azt mondanám hogy egyikük sem gyilkos!

—Pedig ha hulla van, gyilkosnak is kell lenni, és itt van közöttünk! Mert azt ugye furcsa volna feltételezni, hogy Ricil öngyilkos lett. Először felvágta a saját hasát, kiszedte a belét, azután odaszegezte magát a szekrényhez...

—Ne gúnyolódj velem, tudhatnád hogy nem azért mondtam! Nyilvánvaló hogy igazad van!

Hőseink egész éjjel a kabinban maradtak, csak másnap léptek ki onnan, reggelizni. Az asztal mellett már korántsem volt olyan jó a hangulat mint fél nappal ezelőtt, este. Mindenki kerülte a többiek tekintetét, de azért lopva figyelt mindenkire, vigyázva, sanda, alamuszi pillantásokkal, mert hátha az a gyilkos, aki most éppen reá pályázik. Egyébként egy szó sem esett közöttük. És Üg meg kellett állapítsa, senki nem tette szóvá hogy nem érkezett meg a mentőhajó a vészjelre, és mindegyikük egyformán rémültnek tűnt.

Ugyanez a hangulat uralkodott a társaságon ebédnél és vacsorakor is. Egész nap nem történt semmi.

Másnap reggeli után Üg és felesége egy kis felfedezőútra szánták el magukat. Bejárták a hajót. Mikor elhaladtak Ricil kabinja előtt, kellemetlen szag csapta meg az orrukát. Nem éppen túl erős, de sajnos pontosan lehetett tudni, mi okozza.

—Be kéne dobni a tengerbe! - jegyezte meg Viki.

—Nem szabad megsemmisíteni a bizonyítékokat! - ellenkezett Üg.

—De hát ki tudja még, mennyi ideig hajókázunk!

—Látod ez jó kérdés, csak éppen kétlem hogy erre akár a „kapitányunk” is választ tudna adni!

Senki idegent nem találtak a hajón, habár az igaz, hogy a gépházba nem bírtak bejutni. Ahogy felértek a fedélzetre, a kapitánnyal találkoztak.

—Emlegetett számár... - utalt a közmondásra Üg fülébe súgva Viki a világnyelven. Ugyanis Viki, aki a világnyelv lelkes híve volt, Ügöt is megtanította a nemzetközi nyelvre. Természetesen a nemzetközi nyelvnek volt saját neve is, így hívták: In nyelv. Az „in”-szó a „nemzetek föllötti” kifejezés tlapanthuai megfelelőjének rövidítése volt, afféle betűszó, a szavak kezdőbetűiből állították össze.

Üg sokáig ellenállt az unszolásnak hogy tanuljon inül, de végül csak beiratkozott – a családi béke érdekében – egy ötnapos szuperintenzív nyelvtanfolyamra, aminek a végén sikeres nyelvvizsgát is tett. Eleinte nem is hitte hogy hasznát veheti frissensült tudományának, de tévedett – ez lett kettejük titkos nyelve, ami különösen akkor jelentett előnyt, ha éppen együtt dolgoztak valami feladaton. Ez ritkán bár, de megesett. Viki persze nem vett részt a veszélyes testőri munkában, de felülmúlhatatlan volt kényes információk megszerzése terén, s ha ilyesmit mások előtt kellett közölnie Üggel, jól jött az In. A rosszfiúkra ugyanis nem jellemző, hogy tudnának világnyelvül! De másfelől sem vált ez Üg kárára: sok In nyelvű, küzdősport témájú irodalomra tett szert, különösen Jicsenből, ahol e mozgalom igen elterjedt. Nyilvánvaló, hogy jicseniül nem tudott volna még alapszinten sem megtanulni öt nap alatt! (Habár pár jicseni mondat Ügre is ráragadt, amikor egy alkalommal együtt volt edzőtáborban egy nagy csapat jicseni testőrrel).

A világnyelvet egyébként sok nemzeti kormány támogatta a jicsenin kívül is. És ennek egészen egyszerűen az volt az oka, hogy a világban egyre terjedt a csiszi nyelv, mint a tudományok és a nemzetközi érintkezés nyelve. És ezellen szerettek volna ellensúlyt képezni, pusztán büszkeségből, egy másik nyelvvel. De egyik ország sem egyezett bele, hogy valamely más ország nemzeti nyelvét tegyék meg nemzetek feletti nyelvnek, mert akkor annak előnye lett volna. Így szükségképpen „mesterséges” nyelvre fanyalodtak. Különben annyit el kellett ismeri róla, hogy ha talán nem is olyan szép mint a csiszi, de biztos hogy könnyebb annál, bár a csiszi nyelv is páratlanul logikus és kivételektől mentes, könnyű nyelv. Azt leszámítva, hogy a legtöbb nemzeti nyelvnél több hanggal rendelkezik, így nem minden nép beszélője képes könnyen kiejteni a szavait.

Az In nyelv elterjesztését érdekes módon leginkább éppen Csisziföld pártfogolta. Többször kifejtette, hogy bár Csisziföld nem adja fel a nyelvét az In kedvéért, de tanítják ezt a csiszi iskolákban, és örvendenek ők, a csiszik, hogy a barbárok közt végre az összefogás nyomai látszanak feltűnedezni, csak így tovább! Ez azonban piszkosul nem tetszett a barbároknak, és az sem biztos, előnyére vált-e az In terjedésének. Lehet hogy inkább hátráltatta annak sikerét a csiszi dicséret.

—Üdvözetem Vibrinut úr! - köszöntötte a kapitányt Üg. —Aggodalom honol arcán! Csak nincs valami baj?

—Nem tudom - morogta rosszkedvűen - de nem tetszik az útirányunk!

—Körbe-körbe? - kérdezte Üg.

—Tessék?

—Úgy értem, körbe jár a hajó?

—Már miért járna körbe?!

—Mert a könyvekben, krimikben ilyenkor az szokott következni, hogy a hajó mindaddig körbe jár, amíg mindenkit le nem mészárolnak a hajó fedélzetén! És a hajónknak úgyis Mészárlás a neve!

—Ördögöt jár ez körbe! Haladunk rendesen, sőt, az az igazság hogy eszméletlen sebességgel száguldunk – még nem láttam soha hogy egy hajó így igyekezne valahova! Pedig vén tengeri medve vagyok ám! Egészen el vagyok ámulva ezen a hajón, mert hihetetlenül gyors!

—Akkor mi a baj?

—Hogy nem jó irányba megyünk.

—Miért, ön szerint létezik itt még jó irány?

—Természetesen! Labrámia felé kéne haladnunk, hiszen mondtam már! Csakhogy nem arra tartunk. Az az igazság hogy a Szabályzat szerint kellene a hajón lennie tartaléknak néhány kézi helymeghatározó műszernek, kerestem is mindenütt, de eltűntek. Hanem mint mondtam, öreg tengeri medve vagyok én – nem túl idős, de gyermekkoromtól a tengeren szolgálók. Érzem a csontjaimban az irányt! Nem Labrámia felé tartunk, hanem attól pár fokkal keletre.

—Ez igazán csekélység, ahhoz képest hogy nekem meg a feleségemnek Jicsenbe kellett volna eljutnunk!

—Nézze uram! Az engem nem túlságosan érdekel, hogy Sanan úr kit hív meg vendégségbe, és kit hogyan ver át. Jobban izgat már az, ha megölik az egyik inast. Leginkább azonban az tölt el aggodalommal, ha a hajó körül nincs rendben valami! Azért ugyanis én magam vagyok a felelős!

—Nem értem mire e nagy felelősségérzet, amikor az egész út során mindössze annyi a feladata, hogy egyetlenegyszer megnyomjon egy aprócska gombot!

—Mégiscsak én vagyok a kapitány, - húzta ki magát - és büszke vagyok arra hogy a hajóm ilyen tökéletes, hogy az egyik legmodernebb hajón szolgálók! És nem tetszik nekem ez a pár fokos eltérés! Gondoljon csak bele, ez épp elég ahhoz hogy pontosan elhúzzunk Labrámia mellett, anélkül hogy érintenénk a partját!

—De hát Labrámia nem egy aprócska sziget, hanem egy nagy kontinens! - ámult Viki.

—Az igaz valóban, kisasszony, ám ha nagy kontinens is, de inkább észak-déli irányba hosszú, és kelet-nyugati irányban aránylag keskeny! Higgyen nekem, tudom mit beszélek: ez a pár fok elég ahhoz, hogy mire odaérnénk arra a szélességi körre, simán elkerüljük a kontinenst! És biztos hogy ez az eltérés valóságos! Érzem! Főleg éjszaka, amikor felnézek az égre, igen, akkor még határozottabban érzem az eltérést mint nappal, mert a csillagok, mint tudja, meghatározzák az irányt!

—Talán bedöglött a műhold ami irányítja a hajót! - tűnődött Viki.

—Egy csiszi műhold?! Ugyan már kisasszony, csak tréfának szánta ezt, ugye?!

—Hé, de hiszen ez nem csiszi hajó, ne mondja hogy csiszi műhold irányítja! - ámult Viki.

—Tulajdonképpen természetesen nem irányítja a hajót semmiféle műhold, hanem a hajó saját számítógépe! A műhold csak arra kell, hogy úgy félpercenként lekérdezze a pozícióját a hajót! Rádióhullámmal megkérdezi a műholdat valahogy olyasformán, hogy „hé öreg odafent az égen, nézz már le oszt mondd meg hogy épp hol vagyok!”. És erre a műhold szépen meghatározza a hajó pozícióját, és visszaüzen, hogy itt és itt vagy. Aztán ezt a hajó számítógépe összeveti azzal a hellyel ahová mennie kell, és a megfelelő irányba halad! Na és egyetlen műhold nemigen lenne képes megfelelő pontossággal meghatározni egy aprócska hajó helyét a világűrben. Tehát nem is egy végzi ezt, hanem számtalan, mindegyik meghatározza maga, aztán átlagolják az eredményeiket vagy mi, a részletekkel már magam sem vagyok tisztában! De a lényeg, hogy ilyesmihez egy egész bolygóra kiterjedő műholdas megfigyelőrendszer kell, attól függően tehát hogy hol van a hajó, nem is mindig ugyanaz a műhold válaszol neki! És ilyen, egész bolygóra kiterjedő helymeghatározó rendszere egyedül a csiszíknak van, kisasszony! Majdnem minden országnak van odafent az űrben egy vagy több műholdja, főleg távközlésre, de olyan ami az egész bolygót szemmel tartja, meg ami képes ilyen gyorsan, félpercenként meghatározni sok-sok jármű helyét, olyan csak a csiszíknak van! Utálatos egy banda, de ami a technikájukat illeti, hát elismerésem nekik!

—Csiszi műhold is elromolhat! - ellenkezett Viki.

—Minden bizonnyal, bár olyanról még nem hallottam! De jó ha tudja, hogy erre Punciföld is gondolt ám, és ők mindent túlbiztosítanak! Ezt is. Annyi műholdjuk kering odafent, hogy a felszín minden pontját egyszerre legalább öt műholdjuk figyeli! Semmi bajuk nincs belőle tehát

ha az egyik bedöglik, mert ha nem egyezik a mért adata a másik négyével, rögvest tudják hogy valami meghibbant benne, s akkor a csiszík intézkednek! Tehát csak ne tessék nekem olyat mondani hogy ez a navigációs rendszer meghibásodott, mert olyan egyszerűen nem létezik! Előbb hiszem el hogy én magam hibbantam meg mint hogy a csiszí kommunikációs hálózat! Ez még újévi tréfának is sületlenség!

—Azért egyvalamit nem értek! - kezdte Üg.

—Ha csak egyvalamit, az jó, mert engem több kérdés is nyomaszt! - válaszolta epésen a kapitány, de Üg nem reagált rá.

—Azt nem értem, hogy miként lehet hogy ezt a szemlátomást nem csiszí hajót a csiszí műholdak navigálják!

—Ez kérem nagyon egyszerű! Arról van szó, hogy a csiszík a világ leglustább népe! És miután kiépítették sokszoros túlbiztosítással a műholdrendszerüket, rájöttek, hogy annak a kapacitása talán egy százalékra sincs kihasználva! S mert szívesen nyereszkeskednek semmiért, felajánlották nekünk „barbároknak”, hogy hajlandóak bérbe adni a fölösleges kapacitást! És amilyen hülyék a kormányaink, ahelyett hogy kiépítenék a stratégiailag igen fontos műholdrendszert, inkább valóban bérlik a csiszí navigációs hálózatot! Mert azt meg kell mondjam, valóban nagyon olcsón adják bérbe.

—Ön honnan tudja mindezt? - kérdezte Viki.

—Tanultuk a kapitányiskolában, asszonyom! Hiszen a tengeren való tájékozódás fontos egy kapitánynak!

—Pedig azt hittem, a csiszík nemigen foglalkoznak pénzzel.

—Nem is azt kérnek cserébe, hanem érceket!

—Nocsak! - tűnődött el Viki, majd felderült az arca. —Persze, logikus! Most jut eszembe, tanultam az iskolában, hogy már a középkorban is jórészt külföldi importból elégítette ki Csiszíföld az ércszükségletét, mert a csiszík utálnak bányászkodni... Nem gondoltam volna, hogy ezt még most is így csinálják...

—Persze, mert akármekkora is Csiszíföld, de bizonyos elemekből nem rendelkezik jó lelőhellyel! - magyarázta a kapitány. —Úgy tudom, főleg olyan érceket importál, amiben nióbbium, cirkon, szelén - és ki hinné, egy eléggé közönséges fém, a réz - van. De ez persze nem biztos, mert nem vagyok szakember. Azt hallottam azonban, erre sem lesz sokáig szükségük, mert valami ördögi leleménnyel kieszelték, hogy megszűrik a tengervizet, és abból nyerik ki a benne oldott elemeket, van abban minden, ha nem is túl nagy mennyiségben! Akkor már végképp nem lesz szükségük ránk. Hanem a navigációs rendszerük valóban elsőrendű! Irigylem is azoktól a nyavalyásoktól!

—Nem azért mintha én különösebben rajonganék értük - szólt most Viki - de szídni őket felesleges, mert ismerjük el, néha jót is tesznek, s meglehetősen önzetlenül, vagy majdnem önzetlenül! Például szinte az egész világ szemetét ők dolgozzák fel! Már rég megfulladtunk volna mi többi országok a magunk piszkában, ha Csiszíföld óriási szemétfeldolgozói le nem nyelnék amit mi hulladékba dobunk!

—Ugyan már drága kisasszony, azt nem önzetlenségből teszik! - legyintett a kapitány. —Egyszerűen ezt is csak azért mert lusták! És náluk az a jelszó, hogy semmi sem szemét, minden nyersanyag! És ők úgy vélik, különben igen helyesen, hogy a mi szemetünkben sokkal tömnyebb mennyiségben vannak értékes fémek és más egyéb hasznos anyagok, mint a bányák érceiben. Tehát megéri ezt feldolgozniuk. Amilyen hülyék vagyunk, ingyen adjuk nekik, még kisé szét is válogatjuk a kedvükért! Sőt, még oda is fuvarozzuk nekik! Tudja hogy hány szemétfuvar hajóztam már el Csiszíföldre?! Én mondom önnek kisasszony, kis túlzással állíthatom hogy Csiszíföld a barbárok szemetéből épült! Azok ott Csiszíföldön mindent képesek feldolgozni, még a mérgezgázt is, mert mindent szét lehet bontani alapelemekre csak energia kérdése az egész, és energiájuk van dögvél, az árapályerőművekből, meg a Kolosszus hegység alatti geotermikus erőművekből! Mindent szétbontanak a periódusos rendszer néhány alapelemére, aztán azokat szükség esetén úgy vegyítik ahogy nekik éppen tetszik! Amiből meg nagyon sok van, például szilícium, ami a homok egyik alapanyaga, azokból nem ocsmány meddöhányókat

raknak a szárazföldre, hanem mólókat építenek a tengerbe, amiken megtelepedhetnek a korallok meg egyéb tengeri állatok! Igen!

—És mi miért nem követjük a példájukat? - kérdezte Üg.

—Egyet találhat! Azért, mert eszméletlenül drága egy afféle univerzális szemétfeldolgozó! Pedig a tervrajzát és a technológiát kivételesen nem is titkolják a csiszí! De tényleg drága, és a működése is hihetetlen mennyiségű áramot fogyaszt! Olcsóbb, sokkal olcsóbb egyszerűen elszállítani a hulladékot a legközelebbi csiszí átvevőhelyre!

—És nekik mégis megéri?

—Meg, mondtam már, mert van áramuk dögivel, és ez is segíti őket abban, hogy a finom kezezkéiket be ne piszkítsák holmi bányászattal! Mindenki tudja, hogy náluk régóta csak négy órát kell dolgozni naponta, sőt, néha még annyit sem, és azt is jobb szeretik olyasmivel tölteni bányászat helyett hogy például műholdak tervezése!

—De hát Enlie azt magyarázta nekünk, hogy más a csiszí móm és a mi bájtunk, és így a kétféle számítógéprendszer nem érti egymás nyelvét! - ellenkezett Üg.

—Drága uram, az lehet hogy a mi masináink nem értik a csiszí számítógépek beszédét, de mérget vehet rá hogy az ő műholdjaik valahogyan csak megértik a mi gépeinket! Kétszáz év múlva sem érjük utol őket! - sóhajtott a kapitány.

Majd kis idő múlva így szólt:

—Ez az egész nem is érdekel engem. Rám a hajó tartozik. Ha nem változtat irányt, sosem érünk Labrámiába!

—Bedöglött akkor a mi számítógépünk, az, ami a hajóban van! - mondta Viki.

—Vagy ez történt, vagy valaki rosszul programozta! - bölintott a kapitány.

—Vagy nagyon is jól, a saját céljainak megfelelően! - szólt csöndesen, de sokat sejtetően Üg.

—A nyílt tengeren ugyan mit tehetne velünk?!

—Azt amit Ricillel!

—Akkor már lenne egy újabb hullá. És ha nem lesz iránymódosítás, sosem érünk Labrámiába!

Márpedig a hajó útiránya változatlan maradt majdnem két héten át. Szerencsére a két hét alatt egyetlen gyilkosság sem történt, viszont a hangulat csak lassan lett oldottabb, aminek az oka a légénységi szállás felől egyre erősebben érezhető bűz volt. De senki nem vállalta hogy bedobja a tengerbe Ricil holttestét – még a kapitány és Riseo sem. Üg pedig, bár nem félt ugyan a holttestektől, mert jónéhányat látott már, de nem akarta megbolygatni a helyszínt.

Végül a tizenharmadik napon, késő délelőtt, sziget tűnt fel a hajó előtt a horizonton.

4. fejezet: A hajótörés

Alig pillantották meg a távolban a szigetet, hatalmas robbanás hallatszott, megremegett a hajótest is, és a hajófenékbe levezető lépcsősor aljából sűrű fekete füst kezdett el felfelé gomolyogni.

Talán két másodperccel ezután harsány kiáltás hangzott fel. Nem is kellett sokáig törni senkinek sem a fejét ahhoz hogy rájöjjön, a fedélzeten elhelyezett hangszórókból jön.

—Figyelem, figyelem! Itt a hajó számítógépe beszél! Merényletet követtek el ellenem! Megsérültem! A hajó tíz és fél perc múlva elsüllyed! A mentőcsónakokat a bal oldalon vízre bocsátottam! Mindenki hagyja el a hajót! Ismétlem, megsérültem! A hajó tíz perc húsz másodperc múlva elsüllyed, mindenki hagyja el a hajót!

Ezt a szöveget kaulul mondta el számítógép, majd megismételte dzsanar, trogg, rilgent, gүнүл, jicseni, ritt és in nyelven is, vagyis minden fontosabb nyelven, éppencsak csiszíul nem. Azután kezdte előlről. Az elsüllyedés időpontját azonban minden esetben aktualizálta.

Pillanatok alatt mindenki ott termett a hajó bal oldalánál. A hajó közepéről keskeny lépcső vezetett le a tenger szintjéig. Ez a lépcső pár pillanattal ezelőtt még nem volt ott. Aljában ott libegett két felfújt gumicsónak, mindegyik öt személyes volt.

—Fene tudja hogy teremtette ide őket a számítógép! - gondolta Üg. —Mindenesetre jó masina, az biztos, érti a dolgát!

A számítógép bemondásai szerint már csak hét perc hat másodperc volt hátra az elsüllyedésig.

Villámgyorsan ment minden - alig pár pillanat alatt beugrott az egyik csónakba Cincin, Zermítogorny úr, Dzseh Pit, Vibrinut kapitány és Riseo, míg a másikba került Henden és Enlie, Ireoa és Zbagle atya. Mire Üg észbekapott, azt látta hogy neki és feleségének már csak egy hely maradt.

A komputer szerint az elsüllyedésig már csak öt perc ötvenegy másodperc volt hátra. És valóban, úgy tűnt, mélyebbre merült a hajó mint szokott.

Látván helyzetüket, Vibrinut kapitány felállt és így szólt:

—Én vagyok a kapitány, átadom a helyemet! - és ki akart szállni.

—Maradjon csak a helyén! - intett neki Üg. —Nem akarok elszakadni a feleségemtől. Elférünk egy helyen ketten is!

—Kizárt dolog.

—Nem is úgy gondolom, hanem ha Zermítogorny úr átszállna a másik csónakba, általa sok hely szabadulna fel, mert természetes, ő még elférne ott, s az ő helyén, ha szűken is, de elférnénk mi ketten, mert Cincin ül mellette, és ő meg vékony!

—Még csak az kéne! - kiáltotta Zermítogorny. —Gyerünk innét! Tudom én hogy miben meszterkedsz! Álljak fel, és elfoglaljátok mindkét helyet, mi?! Hát abból nem eszel! Az én életem is ér annyit mint a tied meg a nődé!

Üg látta Zermítogorny arcán hogy teljesen pánikba esett, és nem fog hallgatni semmi értelmes érvelésre. Így hát két lépéssel a lépcső alján termett, és egy homlokára irányzott rúgással egy időre megszabadította a félelmeitől. Nagy nehezen kiemelte ezután, és áttette a másik csónakba, amelynek tagjai szívük szerint már rég elindultak volna, ám hiába vesződtek a kötél eloldásával, ez nem sikerült nekik.

Üg előhúzta a kését, és megoldotta a problémát: elvágta a kötelet. Azután ölébe kapta Vikit, és beugrott az egyetlen helyre, majd eveztek is minél messzebb a Szukirijjá süllyedő testétől. Igaz hogy Üg nem tudott evezni, mert ölében tartotta Vikit, s így is csak szűkösen fértek, de azért jól haladtak.

Üg őszintén szólva csodálkozott rajta, hogy ilyen szép luxusjachtot miért nem szereltek fel motoros mentőcsónakokkal, de nem tudta a kérdését megválaszolni.

—Milyen szép hajó! Kár érte! - sajnálkozott meglepően jó kiejtéssel Cincin.

—Ezt még megkeserüli az a disznó! - szítkozódott Dzseh Pit.

Ez a megjegyzés szöveget ütött Üg fejébe. Lehet hogy Dzseh a gyilkosra gondolt, de azért valahogy nem volt egyértelmű a fogalmazása. Aggályait láthatóan Viki is osztotta, sőt hallhatóan, mert most in nyelven szólalt meg.

—Szerinted kire gondolhat? - kérdezte.

S e pillanatban Dzseh Pit csodálkozó oldalpillantást vetett feléjük. Nem egyszerűen rájuk pillantott mint aki csodálkozik az ismeretlen nyelv hallatán, hanem úgy nézett rájuk, mint aki tudja hogy miről van szó, csak éppen azon csodálkozik, hogy itt találkozik e jelenséggel, már-mint a nemzetközi nyelvvel, az Innel.

Üg gyorsan összeszedte szánalmasan kevés jicseni tudását, és így szólt Vikihez:

—Vó szákou nyí, tá dzs doá In ven! - ami annyit jelentett jicseni nyelven, hogy „én mondom neked, ő ért In nyelven!”

Biztos volt benne hogy felesége megérti amit mondott, elvégre Viki önála sokkal jobban ért jicseniül, hiszen képzett orientológus. És valóban, bár Üg kiejtése - ezt ő is tudta - igazán szörnyű lehetett, mert tökéletesen semmibe vette a jicseni nyelv kilencféle hangsúlyát, reményeiben nem kellett csalatkozzék, és Viki egy fejbólintással jelezte, hogy tudomásul vette intelmét.

S ekkor meglepő látványban volt részük: a Szukirijjá, mely időközben jelentősen lemerült, és csaknem az alsó fedélzetet nyaldosták már a hullámok, hirtelen, alig fél perc alatt kiemelkedett a habokból, és északnak fordulva eltávolodott tőlük. Búcsúzóul még felharsant a fedélzeti hangszórókból az a hátborzongató, síri gúnykacaj, amit első este hallottak, amikor a fej az asztalra esett.

—Szinte biztos voltam benne, hogy megrendezett a hajótörés! - bólintott Üg elégedetten, hogy sejtése beigazolódott. —Csak azt nem hittem volna, hogy a hajó túléli ezt az egészet!

—Hogyan emelkedhetett ki ilyen hirtelen a vízből? - csodálkozott Viki.

—Ez, drágám, kizárólag a szivattyúk teljesítményétől függ! Vagy esetleg sűrített levegővel fújták ki belőle a vizet...

S ekkor véletlenül Dzseh Pit felé pillantott. Érdekes módon a férfinak őszinte megkönnyebülés látszott az arcán.

5. fejezet: A furcsaságok szigete

Hamarosan mindkét csónak baj nélkül kikötött a sziget partján. Addigra már Zermitogorny úr is magához tért, de nem szólt semmit, csak gyűlölködő pillantásokkal méregette Ügöt.

Alig szálltak ki a csónakból, Cincin felemelte a kezét, és így szólt:

—Most én beszél, te tolmács, jó? - bökött Viki felé. S amikor Viki meglepve, de beleegyezően bólintott, így folytatta a jicseni lány:

—Nyilvánvaló, hogy a hajótörés megrendezett volt, s a közöttünk levő gyilkos tervei szerint való, hogy most itt vagyunk! Ezért én azt javaslom, váljunk szét két csoportra – így az egyikben szükségképpen nem lesz jelen a gyilkos, s így a csoport tagjai megmenekülnek a veszélyektől! Viszont még mindig elegen vannak ahhoz, hogy a csoport tagjai némi védelmet nyújtsanak egymásnak, amennyiben mégis köztük van a gyilkos!

Az ötlet jónak látszott, mindannyian vita nélkül elfogadták. Pár pillanat múlva el is dőlt, kik alkotják a két csoportot. Azon nem is csodálkozott Üg, hogy pontosan ugyanúgy történt a megoszlás mint a csónakba szálláskor – nyilván már ott is a szimpátia vezérelte az embereket. Az egyik csoportba került Zbagle atya, Henden és Enlie, Ireoa meg Zermitogorny úr, míg a másik oldalra álltak a többiek. Látni lehetett, igaz, azt is, hogy Henden és Enlie nemigen bízik Zermitogornyban valamiért, de ő mégis középük állt, aminek az oka bizonyára Ügtől való félelme volt. Ugyanakkor Ireoa éppen Hendenre pillantgatott gyűlölködve, mert utálta amióta becsapta a vízügyes férfi a dihidrogén-monoxiddal, de utálta Ügöt is, mert Üg Hendennek adott igazat, így Ireoa sem lépett át Üg csoportjába. Üg úgy vélte, a társaságot hamarosan felbomlasztják majd a belső ellentétek.

Mégis előbb bomlott fel a saját csoportja. Mert ahogy a többiek eltűntek a sziget fái között balra, s ők is megindultak volna jobbra, egyszer csak felkiáltott Dzseh Pit:

—Nekem elegendő van az egészből! Lehet hogy maguk között van a gyilkos! Nem fogok együtt maradni önökkel, most hogy végre szilárd talajt érzek a lábam alatt! - azzal a választ meg sem várva megfordult, és ő is eltűnt a fák között.

Nem mondható, hogy Üg nagyon sajnálta volna a távozását – sőt örült inkább neki hogy végre megszabadult a fickótól. Nem bízott benne. Ráadásul látta is rajta hogy hazudik – beszéd közben nem nézett rájuk, sőt, még a kezét is a szája elé emelte egyszer.

—Láttad? - kérdezte Vikitől.

—Láttam. - felelte a nő, és több szóra nem is volt szükség közöttük. Tudta mire céloz a férje. Összeszokott páros voltak már ők ketten!

—Akarja követni még valaki Dzseh úr példáját? - kérdezte Üg.

Ám senki nem vállalkozott rá egyelőre, hogy egyedül vágjon neki a szigetnek. Hogy is ne! Amikor lehet hogy éppen Dzseh a gyilkos, és les rájuk a fák között! Elkapná őket a bozótban!

De ha nem ez a helyzet, akkor is veszélyes egyedül kóborolni egy trópusi szigeten. Igaz ugyan hogy némelyik efféle sziget szinte teljesen veszélytelen, de akad olyan is, amelyik például hírhedten gazdag mérgeskígyókban. És ezellen bizony nem sok mindent tudnak tenni a lakosok! Pedig próbálták már!

Csak hát olyan szerencsétlenül alakult egy efféle kísérlet...

Az egyik szigeten hemzsegték a legkülönbözőbb mérgeskígyók, szinte naponta martak halálra nem is egy embert. A lakosoknak ez érthetően nem tetszett, és mert tudták, hogy a kígyászkeselyű esküdt ellensége a kígyóknak, telepítettek néhány párt belőlük a szigetre. Ezek el is szaporodtak, s kezdték is szorgalmasan pusztítani a kígyókat. Sajnos azonban nemcsak kígyók ízlettek nekik, de a tyúkok, kacsák, s egyéb házimadarak húsát is megkedvelték, sőt ezeket még jobban, s pokollá vált az állattartók élete. A keselyűket le kellett lődözni.

De ekkor megint szaporodni kezdtek a kígyók. Nosza, behoztak erre a szigetre néhány monguzt. Ezek is elszaporodtak, még gyorsabban is mint a keselyűk, s még jobban is irtották am azoknál a kígyókat, a mérgeskígyók csaknem teljesen kipusztultak.

Igenám, de erre elszaporodtak a vetési patkányok, amelyeket eddig a kígyók fogyasztottak, s a patkányok, hogy éhen ne haljanak, szinte minden termést lelegeltek, sőt, most már a patká-

nyok kezdték megtámadni a házimadarakat, és fosztogatták a tojásaikat. De még a csecsemőket, pólyásokat is megharapdálták olykor.

Nem volt más választás, be kellett telepíteni a szigetre egy kisebb termetű vadmacskafajt, amely el tud bánni a patkányokkal. Ez meg is tette ezt, de amikor a patkányok nagyon megritkultak, rákaptak a vadcicusok az énekes- és egyéb madarakra, néhányat teljesen ki is pusztítottak, ebben persze a mongúzok is segítettek nekik, és e macskák is vadásztak a háziállatokra, legfeljebb annyiból voltak jobbak a patkányoknál, hogy a vetést nem kellett féltetni tőlük. A szigetlakók azóta is puskával írtják a mongúzokat és vadmacskákat, egykori szövetségeseiket, de azok nagyon ravaszak, és nem sikerült végleg kiirtani őket, legfeljebb viszonylag elviselhető szintre csökkenteni a számukat.

Ettől kezdve szinte minden ország törvényt hozott, hogy tilos idegen állatfajt betelepíteni a területére. Ez különben nem volt valami nagy újdonság: Csisziföld már évszázadok óta nagyon szigorú hasonló rendelkezéseket hozott.

Most tehát a partot ért utasok nem tudhatták, olyan szigetre kerültek-e ahol vannak vagy ahol nincsenek veszélyes kígyók, vagy éppen mérges pókok, esetleg más veszélyes állatok. Nem nagyon akaródzott egyiküknek sem egyedül maradni.

—Akkor azt javaslom - szólt Üg - hogy keressünk valami települést, ahol talán akad kaul vagy más konzulátus, vagy ahonnan eljuthatunk egy nagyobb, konzulátussal rendelkező helyre, rendben?

—De mi van ha a sziget lakatlan? - kérdezte Viki.

—Ezt nem nagyon hiszem! Igazán tudhatnád aranyom, hogy a csiszik már a legsötétebb kőzépkorban elfoglaltak minden szigetet ami lakatlan volt a bolygónkon, és...

—Ez nem igaz!

—Nem úgy értettem hogy betelepítették csiszikkal, de minden országnak bejelentették hogy ezek az ő szigeteik, és senki nem is merészelt ezellen tenni bármit is! Régóta nincsenek hát lakatlan szigetek, legfeljebb olyan lakatlan sziget, ami a csisziké! De akárki legyen is a gyilkos, képtelenségnek tartom hogy csiszí tulajdonú szigetre merészeljen vinni bennünket, még ha az lakatlan is! Különben is biztos vagyok benne, hogy az a csodálatos csiszí műholdrendszer azonnal jelezné főpunciságaiknak, ha valami barbár hajó külön engedély nélkül csiszí terület felé közeledne! Egészen biztos hogy ez egy lakott sziget!

—Na jó, akkor induljunk! - vont vállat Viki.

Elindultak hát ők is, átcsörtetve a fák, bokrok szövedéke között, hátha valami emberlakta helyre érnek.

—Jó lenne azért tudni, merre járunk! - fordult útközben Üg a kapitányhoz. —Mondja kapitány úr, milyen szigetek vannak arrafelé, amerre haladtunk?

—Nem menne vele semmire, ha felsorolnám őket! Az utolsó négy napban többször is irányt változtatott a hajó, szinte azt mondhatnám hogy azért, hogy összezavarjon engem!

—Miért nem szólt erről?

—Nem kérdezte! S amúgy sem vette volna hasznát. Habár, ki tudja! Gyanús nekem maga, fiacskám! Amíg meg nem említettem magának hogy sejtem merre tartunk, addig egyenesen ment a hajó! Utána kezdett el csak cikcakozni! Biztos azért, hogy engem összezavarjon!

—Biztosíthatom róla hogy nem én vagyok a gyilkos.

—Van alibije?!

—Azt sem tudom hogy mikor tették el láb alól szegény fickót!

—Hát akkor csak ne bizonygasson nekem semmit! Mindenki gyanús aki él! Különben is, ahogy fejbe rúgta Zermítogorny urat, az arra utal hogy jól verekszik, s az ilyen fickó nekem rohadatul gyanús!

—Ha én lennék a gyilkos, most rögvést végezhetnék magával!

—A gyilkos egy örült, s én, a józan ember nem vagyok képes követni az örültek gondolkodását! Különben ostoba is vagyok, hogy itt caplatok magukkal! Nem ajánlom hogy kövessenek, mert van késem! - azzal Vibrinut kapitány is eltűnt a sziget fái között.

—Figyelted hogy mennyire megváltozott a modora? - kérdezte Üg Vikitől.

—Szerintem érthető a reakciója! Miért udvariaskodjon egy potenciális gyilkossal?

—Például mert jómodor is van a világon...

—Fél! - vont vállat Viki.

Üg áttért az In nyelvre. Most hogy Dzseh Pit nem volt közöttük, nyugodtan használhatta ezt a nyelvet.

—Tudod hogy mi aggaszt engem? - kérdezte Vikitől.

—Tudom drágám! Az, hogy pontosan a gyilkos terveit követjük egyelőre!

—Pontosan azért nem! Ez a szétválás biztos nem volt benne a terveiben. Nagy ötlet volt Cincintől!

—Szerintem felkészült erre a lehetőségre is. Biztos még arra is van terve, mit csinál akkor, ha mindannyian másfelé megyünk. Az eddig történetekből úgy tűnik jó szervező az illető!

—Szerinted mit kellene tennünk?

—Őszinte legyek? Nem szép dolog a cserbenhagyás, de jobban örülnék neki ha csak ketten maradnánk! Te meg én! Ha tehát mi is lelépünk.

—Félsz Riseótól és Cincintől?

—Egy kicsit igen.

—Én nem hiszem hogy bármelyikük is gyilkos volna. Ha valóban valamiféle leszámolásra gyűjtöttek össze bennünket, akkor Cincin túl fiatal ahhoz hogy ilyen mély sérelem érje, úgy értem olyan ami egy efféle véres bosszút igényelne, és ugyanez vonatkozik Riseóra is!

—Nana! Lehet hogy például az anyjáért vagy apjáért akar bosszút állni valamelyikük! És nem is értelek, hiszen te mondtad hogy a keletiek fanatikusak! Nemrég még te tartottál mindenkit gyanúsak, Üg!

—Persze, nem is mondom most sem hogy feltétel nélkül meg kell bízunk bennük, de nem őket tartom a leginkább gyanúsaknak! Szerintem inkább a kapitány vagy Dzseh lehet az... habár, ők leléptek.

—Kérdés hogy miért léptek le. És nekem nem tetszik, hogy a hajóról erre a szigetre kerültünk! Sőt, hogy ezt a hajót előre elkészítették külön nekünk, csapdának! Mert még csak telefon sem volt rajta, pedig kerestem! De ez a sziget... Elég nagynak látszik, úgy tűnik tehát hogy itt nagyobb biztonságban vagyunk, de épp ezért meg mernék esküdni rá, hogy valami hatalmas disznóság van készülöben!

—Egyetértek! Sőt, már benne is vagyunk nyakig! - sóhajtotta Üg.

—Abban is biztos vagyok, hogy ez a sziget lakatlan! - mondta Viki.

—De drágám, az előbb megmagyaráztam neked, hogy...

—Nem érdekelnek az érveid! Lehet hogy a sziget nem volt lakatlan, tehát lakott volt, valamikor a középkorban, de később is elvándorolhattak róla az emberek, amikor már felosztották a világot egymás közt Csisziföld meg a többi országok! Egyszerűen nincs értelme hogy a gyilkos elhozzon bennünket egy szigetre, ha azon akárcsak néhány tucat ember is lakik! Úgy már nem tudna könnyedén végezni velünk, feltűnés nélkül! Lásd be hogy sok igazság van a szavaimban!

—Akad éppen, de mi van ha nem is érdekli a gyilkost hogy feltűnés nélkül végezzen velünk?!

—Mindenképpen kényelmesebb a számára úgy!

—De ha nem érdekli a kényelem! És különben is, ekkora szép sziget okvetlenül lakott kell legyen, már csak gazdasági okokból is!

—Pedig a sziget lakatlan! - makacskodott Viki. —Vedd úgy hogy női megérzés, de igenis lakatlan!

Hanem mint mindig, most is Ügnek volt igaza.

Lassan haladtak előre, a sűrű növényzet akadályozta őket a gyors előrejutásban. A különböző indák és apróbb-nagyobb gallyak minduntalan beleakadtak a ruhájukba, olykor a hajukba is. Ez különösen Vikinek jelentett problémát, aki dús, váll alá érő haját viselt.

—Micsoda pech! - zsörtölődött. —És minden kozmetikai cuccom a hajón maradt! Még egy fésű sincs a zsebemben!

—Igazi nő! - állapította meg magában Üg. —Képes még ilyenkor is a tollazatára gondolni!

—Még szerencse hogy a műszereim nálam vannak! - nyugtatta meg nejét. —Most az a legfontosabb!

—Köszí drágám, majd ha körmöt vagy haját akarok vágni, kölcsönkérem a kardodat!

—Erről inkább ne beszélj! Nem tudhatjuk biztosan, nem ért-e valamelyikük In nyelven!

Tovább haladtak szépen, négyesben, míg vagy negyed órai barangolás után egy földútra értek, melyen még friss szekérnyom is látható volt, ékesen bizonyítva eképpen hogy a sziget igenis lakott.

—Most vajon merre menjünk? - kérdezte Üg Vikit.

—Nekem mindegy! - vont vállat. —Ez az út valahonnan valahová vezet, és mindkét végén emberek laknak!

Riseo és Cincin is megtorpant. Ők is azon tanakodtak, merre menjenek – keletnek vagy nyugatnak. Kissé nevetséges volt a helyzet, mert Üg feleségének igaza volt – tényleg mindegy, merre fordulnak, hiszen egyik helyről sincs semmilyen információjuk.

—Mégis, mit javasolsz? - kérdezte Üg Vikitől. —Mit mond most a híres női intuíciód?

—Csak ne gúnyolódj! Ha tévedtem is és mégis lakott a sziget, a női megérzés akkor is felbecsülhetetlenül sokat ér!

—Elhiszem! Én csak azt mondom hogy a logika még annál is többet!

—Fúj! Tudd meg hogy ilyenkor utállak! Csak azért nem rúglak tökön, hogy ha netán verekedni kell, harcképes legyél, vedd tudomásul!

Majd megrázta a fejét hogy a haja csak úgy lobogott mint egy ló sörénye, s így szólt:

—Menjünk kelet felé!

Elindultak arra. Cincin és Riseo kis habozás után szintén kettejükkel tartott. Határozottan úgy nézett ki, hogy a kicsiny csapat vezetői posztját hallgatólagosan Ügre ruházták.

Alig haladtak pár métert előre, amikor lépéseket hallottak, és egy kanyarból ismeretlen, középkorú férfi lépett eléjük.

De nem nézett ki ijesztően. Meglehetősen szegényesen öltözött – az az igazság, hogy ennél szegényesebb öltözetet nehezen tudtak volna elképzelni. Durva, zsákszerű anyagból készült a ruhája, aminek ujjja sem volt, csak két kivágott nyílás az ujjak helyén, a lábán pedig valami saruszerű bőrdarab. Nadrágot nem viselt.

Megálltak, és ő is megtorpant amikor megpillantotta őket. Óvatosan, gyanakodva vette szemügyre kicsiny csapatukat, mint aki támadástól tart, és amikor észrevette Ügöt, határozottan megrémült.

Üg megszólította, habár szinte bizonyos volt benne hogy az illető nem ért kaulul. Úgy gondolta, talán valami egyszerű parasztember lehet, márpedig Üg nem ismerte az errefelé honos bennszülött nyelveket. De hát próba-szerencse!

—Bocsásson meg uram! Eltévedtünk. Volna szíves tájékoztatni bennünket, merre találjuk a legközelebbi kaul vagy akármilyen más konzulátust?

Az idegen pillantása, ha lehet, még gyanakvóbb lett.

—Nem értem a beszédedet, te ronda feketeség! Uszúlból jöttetek?! - kérdezte válasz helyett.

Még hozzá nem kaulul mondta e szavakat, hanem In nyelven, a világnyelven!

—Te értesz világnyelven?! - csodálkozott Viki álmélkodva. Majd magához térve döbbenetéből, oldalba bökte Ügöt, és így szólt hozzá kaulul:

—Látod te tökfő, mondtam neked hogy ez igenis világnyelv, még ez az egyszerű ember is érti!

Szó se róla, Üg valóban meg volt döbbenve! Az In nyelvet még Kaulianában is csak kevesen beszélték egyelőre, az iskolákban is csak fakultatív tantárgy volt, nem kötelező! Talán legfeljebb ha minden századik ember beszélte e nyelvet Kaulianában, pedig Kauliana még meglehetősen jó helyen állt e téren a világ többi országához viszonyítva. De ha az idegennel tud beszélgetni, akkor annál jobb! Feltette hát neki az előbbi kérdést inül is. A szigetlakó így válaszolt:

—Most már értem amit mondasz! Ám furcsa szavakat használsz! Nem tudom mi az a konzulátus, és azt sem, miért vagy ilyen fekete! S még nem válaszoltál a kérdésekre sem! Kik vagytok és honnan jöttök? Uszúlba való vagy-é, avagy sem?!

—Nem tudom merre van az az Uszúl nevű hely! Mi Kaulianából jöttünk, ez a hölgy pedig - mutatott Cincinre Üg - Jicsenből. Eltévedtünk. Milyen messze van ide a legközelebbi város? Mert feltétlenül el kell jutnunk valami hivatalhoz!

—Hazudsz idegen! Nincsenek olyan nemzetek Parao szigetén, amiket megneveztél! Uszúlból jöttél, nem vitás, de büntetésed nem fog soká késlekedni!

Döbbenten hallgatták Vikiék a furcsa beszédet, s Üg eközben azon töprengett, már amennyire ilyen rövid idő alatt töprengeni lehet egyáltalán, hogy az illető örült-e vagy sem.

—Legalább azt mondd meg jóember... - kezdte Üg, de addigra a férfi már be is ugrott a bozótba, és híre-hamva sem volt.

—Mi történt? - kérdezte érdeklődve Riseo.

Amennyire tudta, Üg lefordította neki a párbeszéd tartalmát.

—Mi lehetett az az Uszúl amit emlegetett? - kérdezte Viki.

—Biztos valami város. Habár lehet hogy csak az ipse képzeletében létezik!

—Meg kell mondjam, eléggé egyéni stílusban használta a nyelvet! - szólt töprengve Viki. —Biztos te is megfigyelted – rengeteg összetett igeidőt használt. Nem helytelen ez nyelvtanilag, nem az... de valahogyan furcsa...

—Nekem nem igazán tűnt fel. Különben sem beszélt olyan sokat a férfi. Ellenben amit beszélt, az valóban furcsa volt, de nem is elsősorban nyelvtanilag!

—Úgy van. Mintha félt volna attól az Uszúl nevű helytől!

—Szerintem örült volt. Ilyen a mi szerencsénk – az első ember akivel találkozunk, bolond! De nekünk akkor is el kell jutnunk egy lakott helyre!

Ezzel mindenki egyetértett, és folytatták útjukat. Üg mindenesetre zsebredugta jobbkezét, és jól megmarkolta a rugóskését. Az egész ügy nem tetszett neki, sem a szigetre érkezés, sem az az örült paraszt.

—Jó lesz vigyázni - gondolta - mert még a végén képes lesz és ránk veti magát a bozótból! Remélem nem közveszélyes!

—Azt azért elárulta hogy a sziget neve Parao. - mondta Vikinek. —Kár hogy nincs itt a kapitány, ő biztos tudja, merre van ilyen nevű sziget!

—Egyáltalán nem biztos, hogy ismer minden apró szigetet! És úgysem sokat segítene rajtunk. Mindenképpen lakott helyre kell eljutnunk. Ráadásul az is lehet hogy csak a bennszülöttek, az őslakosok nyelvén hívják Paraónak a szigetet!

—Azért ez furcsa! - jegyezte meg Üg. —Akármennyire is örült, lehetetlen hogy ne hallott volna legalább arról hogy vannak más népek is a világon, holott úgy viselkedett mint aki azt hiszi, csak az ő szigete létezik! Meg még esetleg az az Uszúl nevű hely, akármit is jelentsen az a név!

—Drágám, el sem hiszed hogy sokfelé még milyen elmaradott népek élnek a világban! Ezt mint orientológus mondom neked! Némelyik még szó szerint a kőkorszakban él!

—Tudom én is és el is hiszem neked, csakhogy ez a pasi nem lehetett elmaradott, mert Inül beszélt, ami kétségkívül feltételez bizonyos műveltséget! A kőkorszaki népek nem világnyelvül tanulnak!

Erre nem tudott mit válaszolni Viki, annyira nyilvánvaló volt Üg megállapításának igazsága.

Csakhogy ami nyilvánvaló, az nem feltétlenül igaz. Kivételesen most nem Ügnek volt igaza.

—Én attól tartok hogy valami marhanagy disznóság van készülöben! - morogta a fogai között Riseo.

Ezzel Üg is egyetértett. Ám abban is biztos volt, hogy nemcsak készül az a disznóság, de már készen is van, és benne vannak nyakig. Vagy még inkább. Már a fejük búbja sem látszik ki belőle.

S a legszomorúbb az, hogy nem is tudják, mi az amiben benne vannak.

6. fejezet: Fogságban

Vagy egy órát gyalogolhattak hőseink, amikor lódobogást hallottak, és hat díszesen felfegyverzett lovag robogott elébük, majd megpillantva őket, megrántották a kantárszárat. Lovaik nyihogva, ágaskodva torpantak meg, elzárva előlük a további utat.

Nem tévedés – nem hat *lovas*, hanem hat *lovag* toppant elébük, hat középkori lovag, dárdával, pallossal, sisakkal, csupán azon egyetlen különbség volt közöttük és a kosztümös filmek lovagjai között, hogy nem súlyos páncélt viseltek, hanem csak az annál jócskán könnyebb láncinget, ami persze még így is éppeléggé kényelmetlen viselet a döglesztő napsütésben. A lovagok pajzsát stilizált napkorongminta díszítette.

Alig állították meg a lovukat, egy hetedik lovas is megérkezett – ez nem viselt fegyvert és láncinget, csak hosszú, narancssárga köpenyt, arany csikokkal, s a fején jókora, csúcsos, zöld süveget. Kezében félméteres pálcát tartott, mely vagy ezüstből készült, vagy ezüst színű volt, ennek tetejére egy kristály volt erősítve, ami vakítóan szórt szét a Nap fényét.

—Ki vagy?! - kérdezte határozottan az elől haladó, legdíszesebben öltözött lovag Ügtől, a világnyelv legválasztékosabb szóhasználatával. —Felelj a Nap lovagjának te hitvány kormos féreg, ki vagy és hol látta meg nyomorú lényed a napvilág felséges fényét?!

—Hé apuci, válaszolj neki gyorsan hogy hol születted, mert kilyukaszt a nyársával! - bökte oldalba Ügöt Viki, és a lovag dárdájára mutatott.

—Affene! - súgta erre neki vissza Üg, de kaulul. —Sejtem már hogy mi történt! Belekeveredtünk egy filmforgatásba ami világnyelven zajlik!

De megintcsak tévedett.

—Válaszolj idegen, ha a Nap lovagja kérdezett! - dörögte a lovag, mert idegesítette Üg Vikihez szóló pusmogása. —Uszúlba való vagy-é avagy sem?!

—Úristen, ez is örült! - így Viki.

—Dehogy, csak a szerepét mondja! - vélekedett Üg, azzal így szólt a lovaghoz:

—Köszi az ingyencirkuszt pajtás, de ne haragudj, nem érünk rá hülyéskedni, nagyon elfáradtunk! Ugyanis hajótörést szenvedtünk. Ezért inkább arra kérlek, áruld el, van-e valami konzulátus a szigeten? Kaul lenne a legjobb, de bármi más is megteszi!

—Bár nem értem szavaidat, fülemnek olybá tűnik sértegetni merészelsz! Válaszolj tisztességesen, különben dárdám hegye ereszti ki hitvány testedből gögös szellemed! - és neki is szegezte Üg mellének a fegyverét.

—Te szivi, ez komolyan gondolja! - figyelmeztette a férjét aggódva Viki. —Vigyázz, lehet hogy nem is színész hanem örült! Mert nem kizárt ám hogy valamelyik ország erre a szigetre rakja ki a bolondjait, hogy itt aztán úgy éljenek ahogyan tudnak!

—Jó, jó, nem akartalak sértegetni! - visszakozott gyorsan Üg, és barátságos mosolyt villantott a lovag felé. Közben tenyerével igyekezett arrébb tolni az idegesítő dárdahegyet, de a lovag vasmarokkal fogta, ő meg nem merte erőltetni. —Csak, hogy úgy mondjam...

—Uszúlba való vagy-é?! - kérdezte újfent a lovag.

—Nem uszúli! - szólalt meg most a hátrébb várakozó, süveges, sárga öltözetű férfi.

Üg ránézett, és pillantásuk egybekapcsolódott. S hirtelen mintha félelmet érzett volna. Ami pedig igencsak érdekes volt, mert a hat lovagtól nem félt! Tartott tőlük, de nem félt. Ám a sárgaruhás pillantásától úgy érezte, mintha a hideg futkározna a hátán, s mégis egy veritékcsepp csorgott végig a lapockái között, amit, tudta jól, nem a meleg okozott.

Nem értette, miért önti el ez az érzés. Hiszen a férfi fegyvertelen volt, és látszatra eléggé gyöngéskének nézett ki, vékonynak, hitvány izmúnak, akit nem gond a földre teríteni. Ám biztos volt benne, hogy nem a lovagok az igazi ellenfelei, hanem ez a sárga, csak azt nem tudta, miért. Azt látta, hogy nem vezetője a lovagoknak, mégis mindegyikük látható tisztelettel fordította feléje tekintetét, amikor megszólalt.

—Nem uszúli. Idegen, de nem uszúli. Az uszúliak nem így néznek ki!

A főlovag megkockáztatott egy ellenvetést.

—De méltóságos adeptus uram, a Katasztrófa óta egyikünk sem járt Uszúl földjén! Nem tudhatjuk, hogyan néznek ki az uszúliak!

A süveges ránézett a lovagra.

—Te nem tudod azt, hogyan néznek ki az uszúliak. Én azonban tudom, hogyan *nem* néznek ki.

Bár a süveges nem emelte fel a hangját, és egyik szót sem hangsúlyozta ki különösebben, legalábbis nem szemrehányóan, a lovagok vezetője szinte összegörnyedt pillantása előtt, mint aki nagy megrovásban részesült. Ezután megkérdezte:

—Akkor... csak nem a Köztes Földről érkeztek?

—Nem. Mindazonáltal... A férfi veszélyes! És a leány is. - és e szavaknál Ügre és Vikire nézett.

Erre a lovag is feléjük fordult, és szándékosan durva hangon ezt kérdezte:

—Válaszolj! Honnan jöttetek?!

—Én és a feleségem - válaszolta Üg - kaulianai, Cincin jicseni...

—Ilyen népek nem élnek e földön! - csattant fel a lovag.

—Attól még jöhettek onnan! - szólt újra csendesen a süveges. —Hidd el, a paraszt tévedett, nem uszúliak. Mégis, azt hiszem a legjobb az lesz, ha a Nagymester elé kíséred őket!

—Természetesen méltóságos adeptus úr! - hajolt meg ültében a lovag. —A nagymester elé, úgy ám!

—Majd én gondoskodom róla, hogy ne tudjanak ártani nektek, ha mégis gonosz szándáékot forgatna valamelyik a fejében.

—Hálásan köszönöm, méltóságos adeptus úr! - hálálkodott a lovag, és arcán őszinte öröm tükröződött.

Ekkor a süveges megsimogatta tenyerével a hegyikristályt, merően ránézett, s a következő pillanatban mind a hat lovag dereka körül kicsiny, halványan világító fénykör jelent meg.

Szó se róla, Üg csak bámult mintha cirkuszban lett volna! Váratlan jelenet volt, az már bizony szentigaz! Igazán nem számított rá! És társai arcára is kiült az álmélkodás, különösen Cincin arcára, sőt, a jicseni leány láthatóan el is sápadt, és ezután határozott félelemmel nézett – de érdekes módon nem is annyira a sárgaruhásra, hanem körbe, mintha az egész szigetet akarná szemügyre venni. Pedig az ösvény bokrai nem mozogtak, semmi nem jelzett veszélyt. És a lány sem úgy tűnt, mint aki el akarna futni. Nem is valószínű hogy sikerült volna neki.

De sokáig nem nézelődhetett, mert a lovag így szólt:

—Gyerünk, mozgás, indulás előre!

Ő maga és öt társa a hátuk mögé került, fejüknek szegezték a dárdákat, és így hajtották őket előre az úton, még szerencse hogy arra, amerre úgy is igyekeztek. Bár hogy ez valóban szerencse-e, az egyelőre legalábbis kérdésesnek tűnt.

Cincin és Riseo ugyan egy szót sem értett az In nyelvű szövegből, hanem a dárdák szavát nem lehetett helytelenül értelmezni, így ők is velük tartottak, habár most már kétségtelenül nagyon szívesen elszakadtak volna tőlük.

—Mi történik itt? - kérdezte Riseo.

—Ha én azt tudnám! - vont vállat Üg.

—Idefigyelj uram! - fordult Üg a főlovaghoz. —Legalább azt áruld el, mi az anyanyelved!

—Nem tudom hogy miről beszélsz, idegen! Hazám nyelvén beszélek, és úgy tudom, Parao földjén mindenki így beszél. Ti vagytok az egyetlenek, kik másként tekeritek a szavakat, másként használjátok a szátokat, mint ahogy az tisztességes emberekhez illik!

—Idefigyelj öregem! Ez, amit csinálasz, a személyi szabadság korlátozása, ha nem tudnád! Nagyon megütheted ezért a bokádat! Ebből még diplomáciai bonyodalmak is lehetnek!

—Hiába fenyegetőzöl, nem tudsz megijeszteni! Bár szavaidnak a felét sem értem, nem félek! Nem árthatsz nekem, hiszen klauzúrában vagyok! - és széles mosollyal a dereka körül ragyogó fénygyűrűre mutatott.

—Mellébeszélsz, haver! Szép kis bűvészmutatvány, az igaz, melynek bevallom nem értem sem a módját sem a célját, ám ez vajmi keveset segít rajtad, ha az ügyvédem pert indít ellened!

—Nem tudom mi legyen az amit te Pernek nevezel, de nem is törődöm vele! Én megbízom a mi nagy adeptusunkban! A hatalmas Mateo Mattekuraszáj már sok ocsmány lényt legyőzött, amik a Köztes Földről bemelegszkedtek Szunúj területére! Majd elbánik a Perrel is!

—Te, létezik hogy ez egy szót sem ért a mondókámból? - kérdezte Üg Vikitől, természetesen kaulul.

—Nekem úgy tűnik így van, bár hihetetlen! Valóban úgy néz ki, ez az ember inkább középkori semmint középkorú!

—Ezek meg akar minket öl? - kérdezte Cincin.

—Pillanatnyilag nem, most valami Nagymester nevű akárki elé visznek! - válaszolta Üg, és választ Viki tolmácsolta Cincinnek.

—Egyáltalán, mi ez? Jelmezbál? - kérdezte Riseo.

—Ezt mi sem tudjuk. A jelmezük mindenestre tökéletes. Mármint a lovagoké. Merthogy a sárgaruhás kit akar alakítani, arról fogalmam sincs!

—De drágám, tényleg nem tudod hogy mit jelent az a szó hogy „adeptus”?! - ámult Viki.

—Tényleg! Bár rémlik valami, hogy esetleg az örökbefogadással kapcsolatos a jelentése...

—Ó, dehogyis drágám! Amire te gondolsz az nem *adeptus*, hanem *adoptálás*! Az adoptálás jelenti az örökbefogadást! Az adeptus, az egészen más!

—Mondd hát hogy akkor mi!

—Szó szerint azt jelenti: beavatott!

—Mibe beavatott?

—Természetesen a mágikus tudományokba!

—Aha! Szóval ő most afféle udvari varázsló?

—Szerintem igen!

—A középkorba csöppentünk volna? Időutazás?

—Azt azért nem hiszem! Azt ugyan nem tudom pontosan hogy hol vagyunk, de az útirány alapján úgy sejtem, errefelé még egy-kétszáz évvel ezelőtt is csak mindenféle primitív szigetlakók éltek, kis faluközösségek, majdnem ősközösségi szinten, semmiképp sem lovagi kultúra! És nem beszéltek Inül, hiszen ezt a nyelvet alig százhusz esztendővel ezelőtt találták fel! És nem is itt, hanem Günül-földön!

—Mindenesetre örülök hogy van velem egy orientológus! Lehet hogy jó hasznát fogjuk venni az ismereteidnek. Nektek elég sok történelmet taníthattak az egyetemen.

—Vannak bizonyos történelmi ismereteim, de az nem erre a vidékre vonatkozik! Hanem én azt hiszem továbbra is a mi magunk századában vagyunk. Csak nem értem... nem értem...

—Hogy mindez mi módon függhet össze a csiszíkkal! - fejezte be a mondatot helyette Üg.

—Pontosan! - bólintott rá Viki.

—És mi az a klauzúra amire a lovag célzott? - kérdezte Üg. —Ez valami mágikus szakszó, ugye?

—Igen. Azt jelenti: zárlat. Nyilván úgy értette, hogy azért nem ártatsz neki, mert varázskörben van!

—Azért én kipróbálnám, árt-e neki a kardom! Jó penge, nem ijed meg egy kis lidércfénytől!

—Talán ez is csiszí minőség mint a dzsekid? - kérdezte gúnyosan Viki.

—Nem Csiszíföldön készült ha erre gondolsz, de ami a minőségét illeti, majdnem biztos vagyok benne hogy vetekszik az ott gyártottakkal! Habár, a csiszík már nem gyártanak kardokat!

—Most ne próbálkozz szökéssel, sokan vannak, és úgylát kíváncsi vagyok a Nagymesterükre! Biztosan a lovagrend nagymesterére gondoltak!

—Szerinted mi ez az egész?

—Nem tudom, de mindig szerettem volna élőben látni a középkort!

És mentek tovább, előre az úton.

7. fejezet: A varázsló előtt

Hamarosan egy városhoz érkeztek. A város-szót szó szerint kell érteni, mert jól láthatták hogy ennek a településnek igenis van vára, s hozzá nem is akármilyen. Igaz, nem tudták jól szemügyre venni, mert pillanatok alatt átvezették őket a felvonóhídon, és egy rideg, csupasz helyiségben kellett várakozniuk, amíg az egyik lovag megjelenti érkezésüket a Nagymesternek.

Hanem ez már később történt, akkor, amikor már átvezették őket a városon, mert a vár a város túlsó felén feküdt. Az pedig beletellett egy kis időbe, mert a város meglehetősen nagy volt. Igencsak középkori hangulatot árasztott girbe-gurba utcácskáival, alkudozó kofáival, és a tömérdek piszokkal, ami a kövezetet borította. Alaposan megbámulták a lakosok őket, főleg Ügöt. Határozottan úgy tűnt, hogy még soha életükben nem láttak feketebőrű embert!

De Ügék is megbámulták őket. Pont úgy néztek ki, mintha egy kosztümös filmhez öltöztette volna be egy maszkmester őket. A város pedig, de maga a vár is, akármelyik díszlettervező becsületére vált volna. Ebben Üg egészen biztos volt, értett is az efféléhez, mert nemegy középkori témájú filmben szerepelt testőri pályafutása előtt kaszkadőrként.

Épp ezért fel is tűnt neki valami: az egész városban sehol nem látott egyetlenegy templomot sem, sőt, nem látott ezenkívül papot sem, sem semmiféle egyéb egyházi jelképet, például faragott angyalkát, díszes karót a ráhúzott Krétossal, ami a karotány vallás (pontosabban vallások) szent jelképe volt. Márpedig az összes többi díszlet olyan tökéletes volt, hogy ez a furcsa hiány, tökéletlenség határozottan zavarólag hatott rá.

Végül aztán megérkeztek a várba, és várták – szoros őrizet alatt persze – hogy megjelensék érkezésüket a Nagymesternek. Kisvártatva vissza is tért a lovag, és így szólt a vezetőjükhöz:

—A Nagyúr azt kívánja, hogy előbb a nagytiszteletű adeptus úr őfőméltósága faggassa ki az idegeneket részletesen, s csak azután vezessék ölébe őket, mikor így már meg lehet tenni a kellő óvintézkedéseket a tőlük kicsikart információk birtokában!

Ez aztán cikornyás mondat volt! Mégis, Üg furcsállotta, hogy a lovag a maga középkori stílusához keveri a meglehetősen modern információ-szót. Anakronizmusnak érezte, de meg is nyugtatta – úgy tűnik, mégsem került a középkorba!

De akkor hol van, és kik ezek itt körülötte?! Rejtély!

Mateo Mattekuraszáj adeptus természetesen nem várakozott velük, nagyobb úr volt ő annál, hanem ahogy beértek a várba, a varázsló lelépett valamerre. Most azután felkerekedett a kis csapat, és egy szűk csigalépcsőn át egy toronyszobába vezették mindőjüket. Ott várt rájuk a varázsló. Így szólt a lovagokhoz:

—Elmehettek! - azzal intett, és a derekuk körül vibráló fény kialudt.

A lovagok meghajoltak és távoztak, s Vikiék egyedül maradtak a varázslóval. Az feléjük fordult:

—Várjatok rám, és ne próbálkozzatok szökéssel! - azzal ő is kilépett az ajtón a lovagok nyomában.

Szó se róla, ugyancsak furcsállották az eljárását! Hogy meri őket egyedül hagyni?! Azután Üg úgy vélte, rájött. Az ajtót nyilván őrzik, a szoba pedig magasan a föld felett van, az ablakon át tehát lehetetlen megszökniük. S ekkor megszólalt Viki:

—Vigyázz hogy mit mondasz inül, kedvesem! Érzem hogy az ürge figyel bennünket valahonnan!

—Hadd figyeljen, nem érdekel! Ám ha már ő néz engem, én is megnézem a szobáját!

A szoba valóban figyelemre méltó látvány volt. Egyetlen masszív keményfa asztal állt közepén, rajta egy hatalmas kristálygömb. Az asztal körül vagy tíz szék, ezekre ült le most Cincin, Riseo és Viki. Üg nem ült, ugyanis körbesétálta a szobát, hogy jól szemügyre vehesse azt. A szoba mindegyik oldalát polcok borították, teli in nyelvű könyvekkel. Meglehetősen furcsa címeket viseltek e könyvek. Ilyen és ehhez hasonló könyvekkel találkozott:

—Statikus mágia.

—A dinamikus mágia alapjai.

—Strukturált varázslattervezés Kajjám módszerrel.

- Az elmúlt ötven év hivatalos varázslatainak statisztikai feldolgozása.
- A teleportáció fraktálgeometriája az $e^{\frac{1}{2}}$ dimenziós téridő-kontinuumban.
- A teleradiesztézia a tenzoralgebra szemszögéből.
- Bevezetés a mágiaiba.
- Elemi varázsigék kisszótára.
- Az alkalmazott mágia kézikönyve.
- A háromdimenziós pszeudo-materializáció.
- Átokhelyességi bizonyítások.
- Vektorteret alkotnak-e az elemi varázsigék? Vitaanyag az adeptusok közgyűlésére.
- A Katasztrófa oka és előzményei.

Végül egy vaskos, piros könyvön akadt meg Üg szeme, amely ezt a címet viselte:

—EXTRADIMENZIONÁLIS FUNKCIONÁL MÁGIA.

Nagy, feltűnő betűkkel virított rajta a cím, s a könyv maga sem állt a többi között, hanem egy külön polcon feküdt, így az egész címlapját láthatta. A címen kívül még a következő szövegeket olvashatta rajta:

—Belső használatra! Szigorúan titkos! Csak az univerzális beavatáson átesett adeptusok használhatják! Készült 3 példányban. Csak Mateo Mattekuraszáj engedélyével és személyes jelenlétében sokszorosítható!

—Nofene! - dörögte Üg. —Ügy néz ki mintha itt a mágia egyfajta tudomány volna!

A könyv titkos volta csöppet sem feszélyezte, kinyitotta a piros könyvet, és elolvasta az első fejezet első mondatát. Így hangzott:

—Tekintsünk egy tetszőleges N dimenziós, diszkrét pontokból álló hiperteret, amire egy olyan primitív mágiahalmaz varázslatai képeznek le, mely halmazon értelmezve van egy nemlineáris sorbarendezés! A legegyszerűbb esetben...

Üg gyorsan becsukta a könyvet, és szinte szent borzadály futott végig a hátán, hogy minden szőrszála felállt tőle. Ugyanis belátta hogy ez nem neki való, mert kísértetiesen emlékeztetett bizonyos, általa nagyon utált matematikai szövegekre, amikkel egyetemista bátyja tömte a fejét gyermekkorában, s őt, Ügöt is próbálta oktatni ilyesmire. De Üg valahogyan sokkal barátságosabbnak tartotta a mázsányi súlyokat amiket erősítésként emelgetett, mint a sokkilós matekkönyveket.

—Csak azt nem értem, minek ilyen nagy céccal titkosítani egy efféle művet, amikor úgysem akadhat három embernél több a szigeten aki képes megérteni! - csodálkozott.

Odahívta a többieket is. A könyvek címét Viki fordította le - már amennyire tudta - jicsenire Cincinnek, Üg pedig kaulra Riseónak. Cincin így szólt:

—Ez igen érdekes! Tudják, én matematikus vagyok. Legalábbis bizonyos értelemben. Ezek a címek igen sok szakkifejezést tartalmaznak a magasabb matematika területéről. Szívesen megnézném egyik-másik könyvet... - habozott.

—Válassz ki egyet, majd fordítok! - szólt határozottan Viki. —Vessen magára a varázsló, ha már itt hagyott bennünket egyedül!

Cincin ki is választotta az „Indirekt átkok” című könyvet.

—Talán inkább azt kellene megnéznünk, aminek az a címe, hogy „A Katasztrófa oka és előzményei”, nem? - kérdezte Viki. —Mert valami katasztrófát emlegetett a lovag is, aki elfogott bennünket!

—Jó, nézzük azt! - egyezett bele Cincin.

—Én gyöngé vagyok matekból, maradok ennél! - emelt le Üg a polcról egy másik könyvet, mely a következő címet viselte:

—Veszélytelen varázslatok gyerekeknek! Hat éven felülieknek. „Te is lehetsz adeptus!”-sorozat.

Ám ekkor felpattant az ajtó, és belépett rajta Mateo Mattekuraszáj, az adeptus.

—Tegyétek vissza a könyveket a helyükre! - szólt köszönés nélkül, azzal leült egy székre.

Üg is leült vele szemben. Ne higgye ez a bohóc, hogy fél tőle! Példáját a többiek is követték, bár inkább csak azért, mert a sok gyaloglás alaposan kimerítette őket.

—Ti tehát azt állítjátok, hogy nem is hallottatok Uszúlról? - kérdezte Mateo Mattekuraszáj.

—Az isten szerelmére, hagyj már békét ezzel a hülyeséggel! - fakadt ki Viki. —Mondtuk már hogy én és a férjem kaulok vagyunk...

—Ebben az esetben - vágott közbe a varázsló - fel kell tételeznem, hogy valamely tengeren túli földről érkeztek.

—Természetesen! - csodálkozott Üg. —Hiszen ezt mondtuk első pillanattól kezdve!

—Ezt akkor is nehéz elhinni. - válaszolta erre a varázsló.

—Ugyan miért? Honnan máshonnan jöhettünk volna, ugyan honnan a nyavalyából?!

—Nagyon is sok helyről! De hagyjuk. Hagyjuk már csak azért is, mert állításotoknak ellentmond az a tény, hogy kitűnően beszéltek hazám nyelvét, te meg a feleséged, de lehet hogy a másik kettő is! - bökött a fejével Riseo és Cincin felé. —Ezért aztán lehet hogy ők ketten kívülről jöttek, bár még ez sem biztos, de ti ketten mégis a szigetünkről valók vagytok, ám ezt valamiért eltitkoljátok!

—Mondd, te tényleg azt hiszed hogy a nemzetközi nyelvet csak ezen a kis szigeten beszélik?! Mert nekem inkább az a furcsa, hogy itt mindenki ezt használja!

—Hogy neked mi furcsa és mi nem, az a te dolgod, és itt senkit nem érdekel, engem főleg nem! Tekintettel arra hogy a hatalmamban vagytok, azon kellene igyekeznetek, hogy eloszlassátok a gyanúimat!

—Miért, mi a vád ellenünk?

—Ó, igen sok minden! Például vádolhatlak benneteket kémkedéssel is Uszúl javára! De kezdetnek talán az is megteszi, ha az egyik ennél csekélyebb váddal megismerkedtek!

—Mi volna az?

—Gyilkosság! - azzal a varázsló felállt, kinyitotta az ajtót, s azon át két szolga egy jókora hordágyat cipelt be, amin egy émelyítő bűzt árasztó, bomló, kukacoktól hemzsegő holttest feküdt. A hajósinas, Ricil holtteste.

A látványra Cincin egyszerűen elájult, úgy kellett őt fellocsolni pár perc múlva, amikor a holttestet már kivitték. Riseo pedig elokádtta magát. Viki is gyanúsan sápadt volt, és nagyokat nyelt, hogy lecsendesítse gyomra mozgását. De Üg maga is nagyon megdöbbent. Hiszen Ricil holtteste a Szukirijjá fedélzetén maradt! Hogy kerülhetett ide?! Itt valami iszonyú nagy disznóságról van szó!

Mateo Mattekuraszáj kitárta az ablakokat és kiszellőztetett, ők pedig csak hallgattak. Azután megszólalt a varázsló.

—Ruhája után ítélve az áldozat a ti egyik társatok lehetett, de ti megöltétek őt. Még hozzá feletébb borzalmas módon! Ez arra vall hogy kegyetlenek vagytok!

—Nem mi öltük meg! És mondd csak, hol találtatok rá a holttestre?

—Az egyik út közepén. Ez, hogy meg sem kíséreltétek eltüntetni véres tetteitek nyomát, arra vall, hogy semmibe vesztek bennünket! Már ezért is halált érdemelnétek. Mindazonáltal... Nincs törvény arra, mi legyen a sorsa olyanoknak, akik nem Parao lakóját ölik meg. Ezidáig ugyanis nem fordult elő hasonló eset hazánk történelmében.

Üg kezdett megkönnyebbülni. Ám korán, mert kis hallgatás után így szólt Mateo Mattekuraszáj:

—Ám ha be is bizonyosodna hogy nem ti ölnétek meg... Akkor is halál lenne a sorsotok!

—Tessék?! - meresztett rá nagy szemeket Viki. —Ugyan miért?!

—Mert kívülről jöttetek! Idegenek vagytok. Úgy jöttetek a szigetre hogy senki nem hívott benneteket, nem is tudtunk érkeztetekről, hát nyilván ugyanúgy vissza is tudnátok térni! Márpedig ezt mindenképpen meg kell akadályoznunk. Senki külhoni nem tudhat Parao létezéséről! Gondolom csekély vigasz nektek hogy hozzáteszem: nemcsak a mi, de a ti népetek érdekében is!

—Azt hogy mi jó nekünk és mi nem, csak ne ti döntsétek el! - villogott Viki szeme.

—Sajnálom - tárta szét a karját Mateo Mattekuraszáj - de a legnagyobb tragédia származhatna belőle, ha bárki jöttment tetszése szerint ki-be járkalhatna országunkba vagy Uszúlba, vagy pláne a Köztes Földekre! De ne is könyörögjete nekem, mert a végső szót ezügyben úgysem én mondom ki, hanem a Nagymester! Esetleg a Fejedelem, ha a Nagymester méltónak találja az ügyeteket arra, hogy elérjessze!

Megint felállt, kinyitotta az ajtót, és két alabárdos lekísérte Ügét a csigalépcsőn. Üg arra gondolt, ezzel a két bádogruhással éppen el tudna bánni, de hát hogyan jutnak ki a várból?! Nem beszélve arról, hogy talán a varázsló tarsolyában is lapul valami kellemetlen bűvész-trükk...

Inkább nem tett hát semmit, nehogy elvegyék becses műszereit, hanem hagyta hogy elvezessék őket a Nagymester elé.

8. fejezet: A Nagymester

A Nagymester a lovagteremben várta őket. Rögvest tudta Üg hogy a helyiség, amibe beléptek, a lovagterem, mert úgy festett, mintha egy középkori filmből vágták volna ki. A falakat pajzsok borították, a Nagymester maga pedig afféle trónuson ült, hosszú, sötét köpönyegbe burkolódzva, mint egy kínvallató. A fal mellett kétoldalt alabárdosok hosszú sora állt.

Amit az egészben a legmeglepőbbnek tartott Üg, az az volt, hogy a terem nem fáklyák világították meg, hanem a falon hosszában végigfutó, foszforeszkáló, vastag csíkok.

Mikor vagy tíz lépésre megközelítették, Mateo Mattekuraszáj intett hogy a foglyok álljanak meg, míg ő közelebb lépett a Nagymesterhez, és megállt előtte.

—Megvizsgáltad őket? Nincs náluk semmiféle veszélyes holmi? - kérdezte a Nagymester bevezetésekképpen.

—Megvizsgáltam, de semmi varázsszer nincs náluk. Nyomát sem mutatták a detektoraim pszí-faktornak! Ám azt bevallották hogy kívülről jöttek.

—Ügy! - bólintott rá a Nagymester, és sovány, fakó arcából úgy nézett rá a foglyokra a foszforeszkáló fényben világító szemekkel, mintha egy csontváz szemüregébe költözne bele kis időre egy csepp világosság. Nem volt ebben a tekintetben semmi kegyelem, semmi emberszámba vevő – úgy nézett rájuk, mintha egy tudós volna, aki épp egy különösen undorító, ocsmány virust tanulmányoz a mikroszkópon keresztül. Még Vikire pillantva sem lett lágyabb a tekintete, pedig az ember azt hihetné, ily szép leány már kivált a nézőjéből legalább egy cseppnyi elismerést.

—Ügy! - ismételte meg újra. —Az nyilvánvaló előttem, hogy valaki vagy kívülről jött, vagy Uszútból, egyszerre nem érkezhettek mindkét helyről! Márpedig ha kívülről jöttek, akkor ez esetben nem is reám tartozik az ügy, hanem a Fejedelemre.

—Vigym őket őelébe? - kérdezte a varázsló.

—Nem, még nem. Előbb többet kell megtudnunk róluk... Többet, sokkal többet... Többet mint amennyit jószántukból elmondának!

Mateo Mattekuraszáj döbbsen lépett egyet hátra.

—Ezt nem teheted nagyuram! Megöletni megöletheted őket, de megkínóztatni nincs jogod! Parao törvényei...

—Azok nem vonatkoznak efféle rendkívüli esetekre. De megnyugodhatsz – amúgysem szegek törvényt, mert e parancs nem tőlem származik! Maga a Fejedelem adta ki, és neki természetesen mindenhez van joga!

—A Fejedelem parancsolta?!

—Igen.

—Hát már tud róluk?!

—Persze! Ő mindenről tud. Sőt, nemcsak tud róluk, de egyenesen megjövendőlte megérkezüket!

—Megjövendőlte?! A Fejedelem?!

—Igen, ő!

—De hát a Fejedelem nem is tartozik az adeptusok közé!

—Igaz, ám egyetlen adeptus sem Fejedelem! Ne is vitatkozz kérlek! Megjövendőlte, és részletes utasításokkal látott el rájuk vonatkozóan! Elébe lesznek vezetve, ő igen, elébe... ám előtte még más tennivalónk van!

Jobb kezével szélesen intett, mire az alabárdosok megmozdultak, s pár pillanat múlva már a kezük között vergődtek hőseink.

Levezették őket a pincebörtönbe, s mindegyiküket külön cellába zárták. Illetve, hogy mi lett a többiekkel, Vikivel, Cincinnel, Riseóval, azt akkor még nem tudta meg Üg, mert ő kapta meg a legelső cellát. Tiltakozott is hogy együtt akar maradni a feleségével, de belökték a cellába, rázárták az ajtót, és ott hagyták.

Börtöne sziklába vájt kicsiny lyuk volt, amit semmi nem világított meg, úgyhogy koromsötét volt odabent. Mikor belökték, annyit sikerült megállapítania, hogy vastag faajtó zárja be.

Előhúzta miniatűr elemlámpáját, és közben azon elmélkedett, hogy a fickók odakint tényleg nagyon középkori módon gondolkodnak! Azt hiszik hogy akinél fegyver van, okvetlenül elől is hordja azt, hogy mindenki lássa?! Hiszen meg sem motozták! Vagy ami nem mágia, azt már nem is tartják veszélyesnek?! Szegény tökfilkók! Lesz ám nekik hatalmas meglepetés!

Mert Űg, ahogy mondani szokta néha, kezdett kissé „bezsongani agyilag”. Mindezideig nem nagyon bánta hogy hová vezetik, mit csinálnak velük, de az határozottan felidegesítette most, hogy elszakították a feleségétől. Az ilyesmit nem volt képes tolerálni! El volt szánva rá hogy lovagok ide - varázslók oda, de ő bizony ha törik - ha szakad, de nagyonis hamarosan újra látja a feleségét!

Körbevilágított a lámpával. A fény láttára néhány patkány rémülten iszkolt be a lyukába. A falak nedvességtől gyöngyöztek, néhol penész és meztelencsigák nyálkanyoma borította. Nem volt túl vendégmarasztaló hely; – el is határozta hogy nem időzik itt soká. Úgy vélte, nem igazán tartozik a ficsúrok közé, nem vágyakozik éppenséggel egy tízcsillagos hotel után, de úgy érezte, ennél a kuckónál azért jobbat érdemel!

Persze nemcsak ő, hanem Viki is. Okvetlenül ki kell szabadítania, hiszen lehet, hogy épp kínozni viszik!

És úgy döntött, Cincint és Riseót is kiszabadítja. Az eddig történetek alapján valószínűtlennek tartotta, hogy közülük kerülne ki a gyilkos. Persze, az az igazság, a történetek után nem is nagyon érdekelte már a hajón történt gyilkosság, inkább foglalkoztatta gondolatait e furcsa sziget rejtélye. És mindennél jobban vágyott arra is, hogy elbeszélgethessen azzal a bizonyos Fejedellemmel.

Persze ehhez előbb ki kell nyitnia a cellaajtót.

Előhúzott ruhája egy rejtett belső zsebéből egy kicsiny, lapos műanyag flakont, aminek alján valami fehér anyag volt. Felette sárgás folyadék lötyögött. Halványan foszforeszkált a sötétben.

Abban hogy foszforeszkált, nincs semmi csodálatos, ugyanis az az anyag nem volt más, mint kémiaileg meglehetősen tiszta foszfor, s felette az olajréteg arra kellett, hogy megvédje a levegőtől. Köztudomású ugyanis, hogy a foszfor enyhén szolva nem szereti a levegőt, és rögvest lángralobban, ha levegő, pontosabban ha oxigén éri. Űg az egyik kémikus barátját kérte meg rá, hogy tanítsa meg bizonyos vegyszerek készítésére, mert úgy vélte, hasznos ha alkalomadtán van ilyesmi az embernél. A laikus nem is hinné, mennyi minden trükkös lötyöt meg port lehet öszekotyvasztani otthon hétköznapi anyagokból! Még robbanóanyagot is, ami négyszer erősebb mint a puskaapor!

Persze aki nagyon akarja, gyárthat akár dinamitot is...

De ez itt az üvegben nem volt robbanóanyag, csak foszfor, amit közönséges emberi vizeletből vont ki. Igaz, ez eléggé bonyolult művelet, az említett robbanóanyag elkészítése sokkal könnyebb, de úgy vélte megéri a fáradozást.

Jól összerázta az olajjal, majd a keverékből vastag csíkot nyomott az ajtófára, a zár köré. Az olaj kisvártatva elpárolgott a foszforszemcsékről, azok érintkeztek a levegő oxigénmolekuláival, s mint a szerelmes kamasz, úgy rohantak egyesülni velük. Nászukat látványos fényjelenség kísérte, no meg hő is, mert forró szerelem volt ez, még a fa is lángralobbant tőle!

Pár percig kellett csak várni, s a fa át is égett csaknem teljesen a zár környékén. Füstje elől méltatlankodva kúsztak arrébb a meztelencsigák a mennyezeten.

—Én tűzijátékot rendezek nekik, ezek meg csak únottan nyáladzanak! Semmi széperzékük nincs! - állapította meg méltatlankodva Űg.

Azután rúgott egyet az ajtóba, s az feltárult előtte. Kijutott a folyosóra.

No, ez sem volt sokkal barátságosabb hely mint a cella, főleg, mert tőle alig három lépésnyire egy őr vagy valami efféle ácsorgott, mindenesetre felfegyverzett, csúf, mogorva alak, akinek nem tetszett hogy Űg barátunk sétálni megy, és korlátozni akarta őt alapvető emberi jogában, a mozgásszabadságban. Nem tudta a szerencsétlen, szegény flótás, hogy Űg ilyesmit utoljára édesanyjától túrt el, tizenkétesztendő korában.

Üg gyermeki frusztráltsága felülkerekedett jólneveltségén, és az őr ájultan terült el a padlón. Bevonszolta a testét a cellába, mert nem akart rosszat neki. Ha ott hagyja, esetleg arra jár valaki, meglátja a földön feküdni, még azt hiszi hogy elaludt, és lefokozzák. Szegény! No meg egyébként se unatkozzanak a meztelencsigák. Legyen társaságuk. Hisz azok is emberek...!

Előtte persze megszabadította az őrt a kulcscsomójától.
De merre lehet Viki? Mert Ügöt természetesen leginkább ez a kérdés foglalkoztatta.

Elindult előre. Négy cella üres volt, az ötödikben végre megtalálta.

—Drágám! - borult zokogva a karjába. —Végre!

—Mi történt?! - sápadt el Üg. —Hiszen alig fél órája szakadtunk el egymástól! Csak nem erőszakoltak meg?!

—Jaj, borzalmas volt! - suttogta Viki, és fejét Üg vállába fúrta. Egész teste reszketett. —Nem szívesen élném át mégegyszer!

—Mit tettek, mondd már!

—Velem semmit, de végig kellett néznem, mint kínozzák halálra Riseót!

9. fejezet: Szökés a börtönből

—Riseót megkínozták?

—Igen. Felvágták a hasát, a sebszéleket tüzes vassal kiégették, hogy ne vérezzen el olyan hamar, aztán vöröshangyákat öntöttek bele hogy azok csípjék és rágják a belét... Jaj, borzalmas! Azt mondhatom, még szerencséje is volt a kis hajósinasnak, mert hamarosan szörnyet halt, gondolom, a fájdalomtól. Akkor visszahoztak ide a cellába, azt mondták, másnapig nyugodtan rémüldözhetek hogy mi lesz az én sorsom!

—Nyugodj meg, semmi ilyesmi, mert megszökünk!

—Az jó lesz! Szökjünk minél előbb, nem tetszik nekem ez a hely! Ígérem, ezentúl még boltba sem megyek otthon Kaulianában vásárolni, ha azt mondod hogy neked az valamiért gyanús!

—Fogadkozásodat örömmel hallom, de sajnos tartok tőle hogy úgylis elfelejted mire hazaérünk... - legyintett rezignáltan Üg, mert ismerte már a feleségét.

—De drágám, érted ezt?! Csak kínozták Riseót, és nem is kérdeztek tőle semmit!

—Nem, nem értem! Én itt már semmit nem értek, de nem is érteni akarom egyelőre, csak túlélni!

—A rohadékok! Ha már kínozzák is Riseót, minek kényszerítettek bennünket arra hogy végig is nézzük?! - méltatlankodott Viki.

—Szóval Cincin is ott volt?

—Igen. Meg a többiek is, Henden, meg Ireoa...

—Őket is elfogták?

—Úgy látszik igen. Azt mondták, a Fejedelem parancsára végig kell néznünk, mert nekünk is ez lesz a sorsunk. Minden nap ki fognak végezni egyet közülünk!

—Igen? Kedves ember ez a Fejedelem! Nem sieti el a dolgot! Engem miért nem vitt kínzást nézni?

—Nem tudom! Fogalmam sincs! Én sem értek semmit! Hacsak nem arról van szó, hogy egyedül énrám haragszik valamiért, fogalmam sincs miért, és te csak azért keveredtél bele ebbe az egészbe mert a férjem vagy! De tényleg nem tudom!

—Hm! Ebben lehet valami. De mindegy, szökjünk előbb meg, találgatni azután is ráérünk! Most a szökés a legfontosabb! A többiek merre vannak?

—Cincin a mellettem levő cellában, a többiek egy szinttel lejjebb!

Hamarosan tehát Cincint is kiszabadította Üg. Sápadt volt a jicseni lány arca is, igencsak betegesen nézett ki – Üg úgy sejtette, az elmúlt néhány percben mindent kiadott magából, amit az utóbbi pár órában befalatozott.

Cincin cellája volt az utolsó, nem vezetett tovább út, a folyosó sziklafalban végződött. Elinultak visszafelé.

Újra elhaladván Üg cellája előtt, a férfi benézett oda, nem éledezik-e az őr, de az nyugodtan aludt tovább. Homlokán épp titokzatos célja felé igyekezett egy meztelencsiga, méreteiből ítélve az összes többinek ükanyja lehetett. Útvonala szépen csillogott az elemlámpa fényében.

Volt valami megható ebben a bizalmas együttlétben, annyira, hogy Üg úgy érezte, fölösleges harmadik a társaságban. Ezért, engedve szeméremérzetének, diszkréten, csendben becsukta maga után az ajtót. Nem illik megzavarni mások intim pillanatait!

Elértek a lépcsőhöz. Üg lement az első fordulóig, s óvatosan előretekintett.

—Gyerünk vissza! - súgta Vikinek.

—Mi lesz a többiekkel?

—Nem tudjuk kiszabadítani őket! Legalább nyolc őrt látok odalent! Ott kockáznak. Biztos azért is volt csupán egyetlen őr ezen a folyosón, mert a többi mind lement oda játszani. Sokan vannak, egyedül sem biztos hogy megpróbálnám mert nem vagyok mindenható, kivéve persze ha te lennél ott fogoly drágám, de így hogy most ti is itt vagytok... Félttem a bőrünket, kedvesem!

—De fent is vannak örök!

—Nem mindegy hogy hányszor megy halálos veszélybe az ember! Ez tehát akkor is felesleges kockázat lenne. Egyébként is... úgy hiszem fent nincsenek örök!

—Na ne! Tuti hogy vannak!

—Tuti hogy nincsenek. Nézz csak fel oda! - mutatott fel Üg az ujjával a feje fölé.

Ott volt egy szellőzőnyílás. Jó nagy, Üg úgy tippelte, egy ember ha szűkösen is, de elfér benne. Alig karnyújtásnyira lehetett a fejtől.

—Hogyan jut mi fel oda? - kérdezte Cincin.

—Bízd csak rám! Lépcsőn! - felelte Üg, azzal előhúzott három kést, és mélyen beleszúrta őket egy-egy sziklahasadékba. Szép kényelmesen fel lehetett mászni rajtuk. Alulról meg is támogat-ta kissé a lányokat, s baj nélkül felértek, eltűntek a szellőzőnyílás feketén átitó torkában.

Üg ment fel utoljára, s úgy, hogy a legalsó, már nem szükséges késeket mindig kihúzgálta maga után, egyrészt mert nem akart nyomot hagyni szökésükről, másrészt meg mert ragasz-kodott is becses műszereihez.

—A többiek ezek szerint meg fognak halni? - kérdezte Viki.

—Drágám, nem azért hogy idegesítselek, de még az sem biztos hogy mi magunk nem halunk meg! Engem pillanatnyilag az érdekel, hogy megmentselek téged, és, ha nem veszed rossz né-ven, a magam becses bőrét is megmentsem lehetőleg! Itt úgy sejtem valami bosszúról van szó, aminek fő szervezője az a Fejedelem nevű izé, és abból kiindulva hogy mennyi pénzt költött a bosszúra a Fejedelem, elképzelhető ám hogy lehet is némi oka a bosszúra!

—Nekem semmi közöm ehhez a hülyéhez!

—Eh, lehet hogy csak nem tudsz róla! Lehetetlen hogy akár a legjobb ember is meg ne bánt-son valakit életében! Ez akaratlanul is megtörténhet! Biztos te is rátapostál néhány embernek már a tyúkszemére életed során, hogy jelképesen szóljak! Vagy ha nem te, hát a szüleid. Sze-rintem ugyan senki nem felelős a szülei vétkéért, de ha jól tudom a karotányok szent könyvei emlegetnek valami ilyesmit, lehet hát hogy más másképp gondolja ezt! De mondom, akár te magad is elkövethetél valamit...

—Legfeljebb jelentéktelen apróságokról lehetett szó! Nem olyasmiről ami vérbosszút igényel!

—Elhiszem hogy te jelentéktelennek tartod azokat az ügyeket, talán nem is emlékszel rájuk, de ami az egyik félnek jelentéktelen, az a másiknak nagyon is fontos lehet, mert az erkölcsök különbözők! Tanultam például történelemből, hogy amikor az első világkörüli expedícióra igyekvő kaul flotta legénysége kivágott az egyik szigeten egy szent pálmát...

—A történelmet bízd rám, én vagyok az orientológus! Nem szöknénk tovább?! - kérdezte bosz-szúsan Viki.

—Ezer bocsánat, igazad van! S jobb is lesz ha csendben maradunk, mert nem tudható, hogy ez a lyuk hova vezeti el a hangot!

Csendben kúsztak hát tovább vagy fél órán át. A szellőző lassan de biztosan emelkedett. Időnként járatok ágaztak ki belőle, de túl szűkek voltak ahhoz, hogy letérjenek addigi útjukról.

Üg ment leghátul, de egyszerre csak megtorpant, mert hangot hallott az egyik jobboldali já-ratból, ami mellett épp az imént haladt el. Megrángatta az előtte haladó Cincin ruháját, hogy jöjjön vissza, s az is így tett Vikivel. Visszakúsztak, hátrálva mint a rák. Most már ők is hall-hatták a hangot.

—Ezt akkor sem teheted! - mondta a hang.

—De hiszen ez Dzseh Pit! - ámult Viki. —Tényleg, őt nem is láttam a kínvallatáson!

—Pszt, maradj csendben! - intette le őt Üg.

Ismeretlen férfihang válaszolt Dzsehnek.

—Tévedsz! Megtehetem. Semmit nem kenhetsz rám.

—Dehogynem, az ördögbe is! Az egész tervet veszélyezteted! Növeled a valószínűségi mező in-homogenitását, mert az ostoba kis magánbosszúdra használsz fel a Programot!

Az ismeretlen felnevetett.

—Haha, szóval ettől félsz igazán! Én meg már azt hittem hogy tényleg holmi emberi érzések törtek fel belőled!

Az egész beszélgetés In nyelven zajlott közöttük.

—Ez mellékes! - vágott vissza Dzseh. —Egyáltalán nem számít hogy miért tiltakozom! Egyedül az a fontos, hogy a félelmeimnek sajnos jól megalapozottak az okai!

—Itt tévedsz, barátom! Teljesen alaptalanok a kételyeid. A valószínűségi mező cseppet sem lett inhomogénebb attól, hogy...

—Nem érted?! - kiáltott fel Dzseh Pit. —Uramatyám, ez tényleg nem érti! Figyelj már rám egy cseppet te megveszekedett hülye! Két dologról van szó. Egyrészt te nem véletlenül szedegetted össze az embereket, mert legtöbbjük kaul vagy jól tud kaulul! Meg az a másik ok is összefűzi őket, amit a te elmeháborodott agyad kiötölt! Szó sincs róla hogy sajnálnám őket, de hát ez neked statisztikai mintavétel?! Másrészt ha ezt megneszeli a Nemzetközi Rendőrség...

—Kérlek csillapodj! Az nem neszel meg semmit! Minden szálát elvarrtam utánuk! Vagy legfeljebb azt hiszik hogy beálltak csiszínek! A kutya sem törődik velük! Ami meg a valószínűséget illeti, az érveid szánaalmasak, mert mindaz amit mondtál, nem jelent semmit, vagy ha jelentene is, legfeljebb könnyen kezelhető pluszváltozó lenne! Sőt, így még jjobban kiértékelhető az eredmény, hiszen plusz egy szempont szerint lehet elkészíteni a keresztreferencia-táblázatot! Nyugodj meg, még mindig nullakilencvenhat fölött van a korrelációs koefficiens, utána-néztem, és ez bőven elég, hiszen tudod, a Jósno nullahétig simán elboldogul vele!

—Nem győztél meg! Azt hiszem ezt a mocskos ügyedet jelenteni fogom a Központnak! Készülj rá hogy leváltanak!

—Hogyne, természetes hogy jelented! De ne hidd hogy leváltanak! Ezt a kísérletet csak én tudom befejezni!

—Az nem is olyan biztos! Vannak ám még jó szakemberek rajtad kívül is! És még egy: tudhatnád hogy messze nem a szocioalgebra a legfontosabb kutatás itt! És én úgy látom, hogy te veszélyeztetsz más programokat is, sőt az egésznek a lelkét, az alapját, mind közül a legfontosabbat: a Paraprogramot is!

—Te hülye vagy Dzseh! - és az idegen hangjában most először mintha félelem bújkált volna. —Te nem vagy normális! Hát mivel veszélyeztetném én a Paraprogramot?!

—Te vagy az aki nem normális! És hogy mivel veszélyeztetetted?! Hát a magatartásoddal! Labilis-sá váltál! A magánérdekeidet a Program fölé helyezed! Eltértél a kiszabott irányvonalától! Ki tudja, legközelebb miféle hülyeség jut az eszedbe?! Lehetséges ám, hogy Parao szigetén új Fejedelem kerül trónra! Én mindenestre ezt fogom javasolni a Központnak!

—Tévedsz, Dzseh! Nem javasolsz te semmit! - hangzott a Fejedelem válasza, azzal pisztolylövés visszhangzott a fülükbe.

Azután semmit nem hallottak, csend lett.

—Tovább! - szólt előre Üg suttogva a két nőnek. —Itt már nincs több keresnivalónk!

Nem volt könnyű továbbhaladniuk, mert a szellőzőcső mindinkább összeszűkül. Üg térdén és könyökén jókora horzsolások éktelenkedtek már, és Viki meg Cincin is hasonlóképpen járhatott, legalábbis erre utalt az időnkénti felszisszenésük, s egy-két elfojtott káromkodás is - utóbbi Viki szájából jött, mert Cincin, a keleti lány, túl udvarias volt ilyesmihez.

Végül elérkeztek a szellőzőcső végéhez - mert mindennek eljön egyszer a vége. Túl szűk volt már a további úthoz.

—Kússzunk vissza a legutolsó oldaljárathoz, az talán elég széles lesz! - javasolta Üg. —Érdeemesnek látszik megpróbálni!

Üg is tettek. Ez a húszméteres táv visszafelé, hátrálva, különösen keservesnek tűnt.

Üg mászott be először az oldaljáratba. Igencsak szűkösnek találta, úgy érezte magát, mintha szardíniásdobozba lenne belepréselve. Ám alig haladt előre tíz métert, a szellőzőcsatorna való-ságos teremmé szélesedett, - ám a padlója megváltozott. Többé nem kövön, sziklán kellett előrecsúszniuk, hanem rácson. Mintha egy ketrec tetején másznának. Ugyan mi lehet ez?!

Üg felkattintotta a lámpáját, mert odalent koromsötét volt. A melléjeért Viki és Cincin is ámulva nézett lefele.

—De hiszen ez valami irányítószoba! - jegyezte meg Üg.

—Számítóközpont. - pontosította Viki.

—Na ja! Én is azt mondtam.

—Nem ezt mondtad, de mindegy. Tovább megyünk?

—Hogyne! De lefelé.

—Célszerű lesz ez?

—Elég messze vagyunk már a börtöntől, ha jól sejtem több emelet magasan is, és elegendem van a csúszkálásból! Nem vagyok én kígyó vagy földigiliszta! - azzal egy picike, mindössze tízcentis vasfűrész húzott elő sok zsebe egyikéből. Igazából nem is fűrész volt ez, hanem az egyik több-funkciós spéci bicskája, annak az egyik oldala volt kiképezve e nemes feladatra.

Alig negyed óra múlva lent is voltak a furcsa helyiségben. Szerencsére nem keményacélból készítették a rudakat, csak afféle rossz középkori vasból.

—Nem volt ez még ócskavasnak való sem! - fintorgott megvetően Üg. —Vitte a fűrészem mint kés a vajat!

—És most mit csinálunk? - kérdezte Viki.

Üg körbevilágított a lámpával. A szobán nem voltak ablakok, de kör alakja után ítélve valami toronyszoba lehetett, magasan a föld felett. Egyetlen ajtó vezetett ki belőle, de zárva volt.

—Megpróbálom kinyitni, addig ti nézzetek körül! - intézkedett Üg.

Elővette álkulcskészletét. Ez csak három darabból állt, de azok nem akármilyenek voltak - egy kis áttétellel kívülről állítani lehetett a kulcsok tollának alakját, méretét és állásszögét. Egy lángelméjű lakatos barátjától szerezte őket, aki hobbiként betöréssel is foglalkozott. Igazából nem is a pénz kedvéért surrant be a házakba, mindössze szerette ha idegen helyeken körülnézhet, és mert perverz volt kissé, imádta ha az ott lakó ismeretlen nők fehérneműit tapogathatja-szagolgathatja.

Egyszer aztán bajba került, mert egy féltékeny férj agyon akarta verni a tolvajkodásért, ám Üg megmentette. Mert a tolvajkodás ugyan igaz volt, de nem ő követte el, ő csak a női fehérneműkkel szórakozott. Perverz volt, na, nem tolvaj! Ám Üg elfogta az igazi tettest, és ezzel örök hálára kötelezte. Igaz, az örök hála csak néhány hétig tartott, mert akkor aztán beszállították az illetőt egy kis elmegyógyászati megfigyelésre, de előtte Ügnek adta a műszereit, mondván hogy a diliházban úgysem lesz szüksége rá, nem is tarthatja meg, ha meg kiengedik, majd csínál magának újakat, jobbakat, van egy-két ötlete!

Üg tehát nekiesett az ajtónak, csak hogy az váratlanul kemény diónak bizonyult.

Már mesterkedett rajta egy ideje, amikor a trem mögötte fényárba borult, és halk surrogás hallatszott, ahogy bekapcsolódtak a számítógépek.

—Mi történt?! - fordult meg ijedten.

Legnagyobb döbbenetére azt látta, hogy Cincin a terem közepén levő képernyő előtt ül, és ujjai szaporán futkosnak a terminál billentyűzetén.

—Mit csinálsz? - kérdezte tőle.

—Ne zavarj! - intette le ingerülten a lány, kivételesen egészen kiváló kaulsággal.

Üg nem is zavarta tovább, látta hogy teljesen belefeledkezett a munkájába. De Cincin azért megkönyörült rajta mert hozzátette:

—Megpróbálom kivallatni a komputert! Te foglalkozz csak az ajtóval!

—Milyen jól beszélsz kaulul! - ámult Üg. —Hol marad a „kicsi tudás”?!

—Most nem érek rá ilyen részletkérdéseket magyarázgatni! - vetette oda a választ Cincin. Most egyáltalán nem tűnt szerénynek.

—Mi lesz már azzal az ajtóval?! - követelte Viki is, hogy vita helyett inkább a tettek mezejére lépjen Üg.

—Jól van már, nyitom, na! Tényleg nem baj ha kivallatja a gépeket Cincin, remélem ért hozzájuk valóban...

—Ne bolondozz, hiszen ez a szakmája! A diplomamunkáját a mesterséges intelligencia témaköréből írta! - válaszolta a felesége.

Ebben a pillanatban így szisszent fel Cincin:

—De hiszen ezt én magam írtam!

Hogy mit írt ő maga, azt egyelőre nem tudta Üg, de az nagyonis feltűnt neki, hogy Cincin érdekes módon nem csupán kaulul tanult meg hirtelen, de inül is, mert ezt az utóbbi mondatát a világnyelven mondta. Még hozzá fölöttébb választékos kiejtéssel.

—Azt mondtad hogy nem értesz inül! - fordult hozzá vádló hangon Üg.

—Ilyet én nem mondtam. Csupán nem állítottam az ellenkezőjét! - mosolygott.

—De azt igenis letagadtad hogy tudsz kaulul!

—Megvolt rá az okom. Különböző okok miatt úgy éreztem, nem bízhatom meg a többi utasban. Hogy úgy mondjam, női megérzés! Egyetlen rossz szót nem mondhatsz rám emiatt, mert a későbbi események fényesen bizonyítják hogy a megérzésem nagyonis jólmegalapozott volt! Főleg miért bíztam volna meg bárkiben is a gyilkosság után?!

—Na jó, ez végülis igaz... - morogta Üg.

—Valójában nemcsak kaulul és inül tudok, de például rilgentül is, meg még egy egész csomó nyelven... De bocsássatok meg, most fontosabb dolgunk van! - és újra a képernyőre nézett.

—De hát hogyan és miért tanultál meg Inül? - okvetetlenkedett továbbra is Üg.

—Hogy mikor az mindegy, a miértre meg az a válaszom, hogy a szakmámhoz kellett! A legtöbb nemzetközi fordítóprogramnál a fordítandó anyagot átmeneti nyelvként első lépésként In nyelvre teszik át. Ez bevett gyakorlat, mert ha van mondjuk N nyelv, akkor ha mindegyikről mindegyikre akarnánk fordítani, ahhoz N^2 fordítóprogramot kéne írni, így meg elég mindössze $2N$ fordítóprogram, mert elég megírni minden nyelvhez azt ami Inre fordít, illetve Inről fordít arra a nyelvre... De most már aztán tényleg ne erről beszéljünk! Nézzetek csak ide! - mutatott a képernyőre. —Ez a gyökérkönyvtár tartalomjegyzéke. És itt érdekes dolog, hogy a programok között van egy Jósnő nevű is, amit említett a Fejedelem is az imént amikor lelőtte Dzseh Pitet! Namármost a dologban az a szép, hogy ezt a programot magam írtam, én magam, legalábbis az oroszlánrészét... hacsak nem egy hasonló nevűről van szó. Na majd mindjárt meglátjuk...

Üg ámultan figyelte Cincint. Ahogy ott ült a számítógép előtt, teljesen eltűnt a szelid, szerény jicseni lány alakja, sokkal inkább hasonlított most az arckifejezése egy csatába induló, magabiztos harcoséra. Ellenfele a számítógép volt, fegyvere pedig a számtalan billentyű.

Ahogy a szemébe nézett Üg, nem is kétlette hogy kétvállra fekteti a gépet, de sajnálta az időt.

—Nem kéne tovább mennünk? - kérdezte. —Végülis nem hiszem hogy sok hasznosat tudhatnánk meg a géptől...

—Először is, még nincs nyitva az ajtó! - vágott vissza metsző, jeges hangon Cincin. —Másodszor, ha sikerül elindítanom a Jósnőt, akkor az égvilágon mindent megtudunk ami csak a gépen van, vagy akár a hálózaton, ha ilyesminek a tagja a gép! Feltéve, ismétlem, hogy ez valóban az én programom, és nem csupán egy hasonló nevű...

Beütötte a gépbe:

JÓSNŐ

Az ezt válaszolta:

???

Cincin erre így fakadt ki:

—Ó, az ördögbe is, nem szabványos az operációs rendszere! Valami speciális vacakban íródott!

Próbálkozott még néhány dologgal, paranccsal, de a számítógép mindegyikre csak a három kérdőjelet írta ki. Üg legyintett egyet.

—Veszíteni is tudni kell! Különben is, ha ki is találod a parancsokat, még kérhet a gép jelszót, és akkor ugyan mit teszel?!

—Hallgass már el, semmit nem értesz ehhez! Ne idegesíts! - torkolta le őt Cincin, majd hirtelen felderült az arca.

—Hát persze! Tudom már! Ez a sziget biztos már elég régóta működik ezzel a fura társadalommal, s nyilván már akkor is használtak itt számítógépet! A gépeket ugyan lecserélték valami modernebbre időközben, de ha nem akartak átírni minden programot az új meg új gépekre, akkor kellett azok fölé egy szimulációt írniuk!

—Ez arra emlékeztet engem, amit Enlie mondott, hogy a gépeink nem értik az öregebb generációkat... - jutott Üg eszébe. Cincin tovább beszélt.

—A szimulációkat pedig majdnem mindig Szófosóban írják! - és már gépelte is be, még hozzá In nyelven:

HOZZÁFÉRÉSI KÉRELEM A JÓSNŐ PROGRAMHOZ

—Hogy miben írják a szimulációkat?! - ámult Viki, de Üg is hasonlóképpen.

—Szófosóban! - válaszolta angyali nyugalommal arcán Cincin. —Ez egy olyan programnyelv, amit más programnyelvek modellezésére, szimulációjára fejlesztettek ki, és azért ilyen furcsa neve, mert a készítői, valami perverz állatok, azt hitték ha minden parancsot sok-sok szóval kell megmondani neki, akkor könnyebb lesz megtanulni, mert jobban hasonlít az emberi nyelvhez, pedig egyik sem igaz! Se nem könnyebben tanulható, se nem hasonlít jobban! Na de ezt nézzétek, sikerült! - és mutatta a gép választát:

IGAZOLJA A JOGOSULTSÁGÁT A PROGRAM FUTTATÁSÁHOZ!

—Látjátok? Valóban szófosó! Ehelyett elég lett volna annyit írni, hogy „Jelszó?”

—Na és mi a jelszó?

—Azt majd mindjárt kitalálom!

—Hogyan? - kérdezte Viki.

—Pszichológiával. Bele kell képzelnem magamat a rendszergazda lelkivilágába!

—De hát azt sem tudjuk, ki itt a rendszergazda!

—Minden bizonnyal a Fejedelem! Márpedig valószínűnek tartom, hogy legnagyobb rögeszméjének nevét választotta jelszónak! - és már írta is be:

CSISZÍ

A gép ezt válaszolta:

A JELSZÓ ÉRVÉNYTELEN, HOZZÁFÉRÉSI KÉRELEM ELUTASÍTVA!

—Na tessék, nem sikerült! Pedig már úgy bíztam benne! - sóhajtott Viki.

—Nyugi, van még tippem! - azzal most ezt írta be Cincin:

CSISZILLA

Azt ugyanis hogy „Csiszíföld”, úgy mondták csiszíül, mint ezt mindenki tudta, hogy Csiszilla, mert az hogy „föld”, úgy hangzott csiszí nyelven hogy „illa”, és csiszí + illa összevonva Csiszilla lett.

És erre ezt írta ki a gép:

A JELSZÓ RENDBEN.

A HOZZÁFÉRÉSI KÉRELEM ELFOGADVA.

Ezután szép ibolyaszín képernyő jelent meg, egy idős női arccal, alatta ezzel a felirattal:

—Üdvözöllek tudásra éhes látogató! Én a Jónő vagyok. Add meg a jelszót!

—Hát ez is kér jelszót?! - ámult Viki.

—Hogyne, minden tisztességesebb program kér jelszót! Kivéve, azt hiszem, Csiszíföldön a csiszí programokat...

—Ird be ennek is hogy Csiszilla!

—Ugyan már! Más kell ide! - és Cincin már gépelte is:

Üdvözltem kicsim! Itt a mamád. Megismersz?

—Nahát, ilyen egy jelszót! - ámult Viki.

—Kell valami amit minden programomba beleépíték, hogy bármely saját rendszeremhez hozzáférhessek! - mosolygott Cincin. —Így egyetlen programot sem tudnak elidegeníteni tőlem, amit én írtam! Ez az én titkos jelszavam!

A számítógép ezt felelte:

—Ó, te vagy az anyuci? Ezer bocsánat! Mire vagy kíváncsi?

S erre Cincin ezt pötyögte be neki:

—Nyomozás üzemmód.

—Érdeklődési kör? - kérdezte a gép.

—Minden.

—Kis türelmet kérek!

Cincin hátrafordult.

—Ez csak egy kis szubrutin, afféle programféreg amit beleépítettem a főprogramba, saját, mondjuk úgy „aljas” céljaimra! A tulajdonképpeni Jónőnek teljesen más a feladata. Arra készítettem, hogy nagy táblázatokot tudjon kezelni, sokféle szempont szerint, sőt maga ismerjen fel rejtett összefüggéseket adathalmazok között. Ez a kis szubrutin arra kellett, hogy ne tudják tőlem elidegeníteni a rendszert. Mert, tudjátok, a Jónő olyan jól sikerült, hogy attól tartottam, rátenyerel a hadiipar! Én meg eléggé pacifista beállítottságú vagyok. Arra gondoltam, te-

szek bele ilyesmit, hogy bárhol vagyok is, ha akarok, be tudjak törni az ottani rendszerekbe, mert ha már az én programomat használják, akkor hadd tudjam hogy mire használják! Eddig még nem használtam, de milyen jó is most hogy volt bennem ennyi előrelátás! Amelyik gépen van Jósnő, azon a gépen előlem semmit el nem titkolhatnak!

—De miért ez a neve, ez, hogy Jósnő? - kérdezte Viki.

—Mert ez a program is képes jósolni! Úgy értem, képes bizonyos összefüggéseket felismerni, trendeket extrapolálni a jövőbe, különböző sokdimenziós eloszlásfüggvényekkel foglalkozik, valószínűségi mezőket analizál... Szóval, ne higgyétek hogy ez valami egyszerű kémprogram, ez valóban remek dolgokat tesz meg a használójának! Csak éppen ha szólok neki, tudja hogy én hoztam a világra, s engem tekint legfőbb parancsolójának...

A képernyő ekkor megelevenedett, és a következő szöveg jelent meg rajta:

A FOLYAMATBAN LEVŐ ELEMZÉSEK:

- Para-program eredményei
- Szocioalgebra
- Osztott társadalmak kulturális ollója
- Rögeszme terjedési sebesség
- Köztes Föld Analizátor
- Műhold kapcsolat

—Ez meg mi lehet? - kérdezte Viki.

—Mi lehet az a „szocioalgebra”? - kérdezte Üg Cincintől. —Ezt emlegette a Fejedelem is!

—Mindjárt megnézzük! - felelte ő.

—Szocioalgebra=? - ütötte be.

A képernyőn a következő szöveg jelent meg:

Adatbázis=elszigetelt társadalom kulturális mátrix.

Új info=váratlan kapcsolat=új kultúra szokások mátrix.

Cél=Elszigetelt társadalom cselekvési mátrix előállítás.

—Mi ez a zagyvaság?! - értetlenkedett Üg.

—Ez azt jelenti - magyarázta meg Cincin - hogy adott egy társadalom, feltételezem hogy itt Paraóra gondolkodik, aminek bizonyos kulturális szokásait rögzítik a gépben, azután feltételezik hogy ez kapcsolatba kerül egy addig ismeretlen másik kultúrával, aminek az adatait szintén betáplálják, és a Jósnőnek meg kell jósolnia, hogy e találkozásnak milyen hatása lesz a társadalomra, az miként fog reagálni.

—És képes erre?

—Hát, amennyiben a bemenő adatok helyesek és elég részletesek... - vont vállat. —Szerintem az új kultúrát idehozott emberek képviselték volna, akiket véletlenszerűen választanak ki, ezen emberek helyett hozott ide a Fejedelem éppen bennünket, a maga szempontjai szerint és nem véletlenszerűen kiválasztva, és ez nem tetszett Dzseh Pitnek! Akit különben egyáltalán nem sajnálok, azt kell mondjam...

—És mi lehet az a Paraprogram?

Cincin erre ezt gépelte be:

—Para*=?

Ezúttal a gép egyetlen sorban válaszolt:

Cél: Aktuális mágia-fejlettségi szint naprakész nyilvántartása.

—De hát ez hülyeség! - fakadt ki Üg. —Varázslás, az nem létezik!

—Ez felettébb érdekes rögeszme! - hallatszott a hátuk mögül.

Megfordultak. A terem ajtaja nyitva állott, és a küszöbről mosolyogva, de csöppet sem jóindulatúan nézett rájuk Mateo Mattekuraszaj, a varázsló.

10. fejezet: Szökés a várból

Ugyanabban a ruhában volt Mateo Mattekuraszáj, amiben először látták őt Ügék. Mozdulatlanul állt a helyén, s hőseink sem moccantak pár pillanatig, mert enyhén szólva meg voltak döbbenve. Végülis Üg úgy sejtette hogy odakint már éjszaka lehet, nem is számított hát rá hogy ilyentájt erre mászkálna valaki – kivéve természetesen ha határozott célja van. Például az ő elfogásuk. De ugyan hogy a csudáa jöhetett rá hogy itt vannak?!

—Ejnye-bejnye! - csóválta a fejét a mágus. —Micsoda meglepetés!

Előrelépett, és megmozdította a balját. Most látta csak Üg, hogy egy kis mágneslemezt tart a markában. A varázsló letette a lemezt a mellette álló nyomtató tetejére, és így folytatta a mondókáját:

—Idejövök egy kis szövegszerkesztésre, s lám, kiket találok itt?! Most már csak azt kell kiderítenem, mit kerestek itt!

Üg lassan oldalra fordította a fejét, és nejére pillantott. Viki bólintott, mire Üg előreugrott, hogy leüsse a mágust, s így szabaddá tegye menekülésük útvonalát. Ám alig moccant meg, vakító fény villant fel a varázspálcája tetején ragyogó hegyikristályból, s Üg úgy érezte, egyetlen ujját sem képes mozditani, nemhogy verekedni. De csak a végtagjai bénultak meg, a szeme és a nyakizmai nem, tehát a fejét, azt tudta mozgatni. El sem ájult, továbbra is tökéletesen figyelemmel tudta kísérni az eseményeket.

Minden akaraterejét megfeszítette hogy újra úrrá legyen saját teste fölött, de nem sikerült.

Látván helyzetét, Viki így kiáltott fel:

—Mit műveltél a férjemmel te átkozott?! - és tíz körmét karomként kimeresztve ugrott neki a varázsló arcának. Ám a kristály azonnal felvillant újra, és Viki is megtorpant, valami furcsa, félig futó pózban. Ugyanakkor azonban Üg érezte, hogy csökken a végtagjait gúzsbakötő erő.

—Aha! - gondolta. —Úgy látszik többfelé osztva meggyöngül az energiája annak az izének!

Most Mateo Mattekuraszáj odalépett a központi számítógép mellé.

—S te miben mesterkedel itt, kislány? - nézett rá Cincinre.

Azután pillantása a képernyőre tévedt, és rémülten kiáltott fel:

—Ne! Ne! Azt ne tedd! - és kezével Cincin csuklója után kapott. Ám későn, mert addigra már a leány kisujja lenyomta azt a bizonyos billentyűt, amivel a parancsokat kell elküldeni a gépnek.

—Mit tettél... tönkretetted... - kezdte zavarodottan a mágus, majd egy lépést hátrált, és szörnyű gyűlölet ült ki az arcára.

—Ugyan már, csak egy kis vírus! - legyintett Cincin, és hanyag mozdulattal feltápászkodott a székről.

—Ezért megöllek! - kiáltotta Mateo Mattekuraszáj, azzal valami sárga fény villant a hegyikristályából Cincinre. Csakhogy a lány gyorsabb volt, mert a fény éppencsak felvillanhatott, de a leány lába már mozdult is, és kirúgta a varázspálcát Mateo Mattekuraszáj kezéből.

Elsőrendű rúgás volt, Üg mint szakértő, tudta értékelni a pompás kivitelezést, csak azt nem értette, Cincin, ha már egyszer nemcsak a számítógépekhez ért de a verekedéshez is, miért nem a varázsló fejét célozta meg a bot helyett. De hát Cincin így cselekedett. A varázspálca mindenesetre a sarokba repült, Üg pedig érezte, hogy újra képes már mozogni. Látta Vikit is, amint felesége befejezi a jó régen megkezdett lépést.

Üg nem is habozott, gyorsan a mágus mögé került, s mielőtt a botja után rohanhatott volna, tarkón ütötte, hogy egy időre öntudatlan legyen. Úgy saccolta, legalább egy napig eszméletlen lesz, nem árthat nekik.

—Megöljem? - kérdezte aztán a nőktől.

—Igen! - bólintott azonnal Viki. —Törd ki a nyakát!

—Ne! - intett határozottan Cincin.

—Ezesetben megölöm, mert egy-egy a szavazás eredménye, és a feleségem szavazott a halálára! - szólt Üg, és már hozzá is készülődött hogy kitörje Mateo Mattekuraszáj nyakát.

—Azt mondtam hogy hagyd békén! Ne bánts! - szólt metsző, éles hangon Cincin. —Az én szavam többet ér mint Vikié!

—Ugyan miért?!

—Mert ha én ki nem rúgom a kezéből a varázspálcát, most rabok lennétek! Én mentettelek meg benneteket!

—Ez igaz... - volt kénytelen Üg is elismerni, és többé nem foglalkozott az ájult varázslóval.

—De hát miért félted az életét?! Hiszen ellenség! - vitatkozott Cincinnel Üg helyett Viki.

—Nem féltém, nem védem, egyszerűen mint mondtam már nektek, pacifista vagyok, a békét szeretem, és utálok minden veszekedést, háborút, verekedést! Tehát a gyilkosságot is!

—Ahhoz képest gyanúsan jól rúgsz, angyalkám, szerintem kell hogy legalább egy önvédelmi sportot mesterien űzz! - gyanakodott Viki.

—Attól még nem muszáj gyilkolnom! Más dolog önmagunk vértelen megvédelmezése, s más az ölés, erről ne is vitatkozzunk!

—Engem másvalami érdekel! - szólt Üg, és hangja nem volt kevésbé gyanakvó mint Viki hangja az imént. —Miként élted túl a varázsló villámát?!

—Villámot lőtt volna rám?! - csodálkozott Cincin.

—Bizony ám! Láttam hogy felvillant a kristálya!

—Lehet, nem tudom, én nem a kristályra figyeltem akkor! Biztos rosszul láttad, vagy egyszerűen eltévesztett! Ez még egy varázslóval is megeshet, főleg vele, hiszen nagyon izgatott volt szegény! Vagy kellett volna talán egy kis idő a kristályának, ahhoz, hogy úgy mondjam „be-melegedjék”, ez könnyen lehetséges, mert a lézereknek is kell melegedési idő, és én időben rúgtam ki a kezéből! Gyors voltam! Ügyes! De nem mindegy ez nektek? Ezen vitatkoztok, ahelyett hogy szöknénk?!

—Igazad lehet! - bólintott Viki. —De mitől is ijedt meg úgy a varázsló?

—Elindítottam egy titkos funkcióját a Jósnőnek! - nevetett Cincin. —Ezt egy régi népre való emlékezésül paján-rutinnak neveztem el, mert a pajánok hirhedten jó harcosok voltak. Emiatt a Jósnő kitörli magát a tárból, hogy úgy mondjam megöli magát, de előtte még minden mást is letöröl a lemezekről, ami csak van ott, akár adathalmaz, akár program legyen, sőt ha hálózatra van rákötve a komputer, előbb annak is ad egy kis ajándékot: összefertőzi kilenc fajta egészen prima számítógépvírussal!

—És itt van hálózat?

—Hogyne! Rá van kötve egy műholdra! De nem csiszí műholdra... Katonai műhold, és ha érdekel, elárulhatom hogy Lulmannolé az egész. Biztos hogy így vagy úgy de a lulmannoli hadügyminisztériumhoz csatlakozik. Na hát, kíváncsi vagyok, mit kezdenek majd a kedves tábornokok a vírusaimmal! Ezek közül még egyik sem jelent meg a világban, saját alkotás valamennyi, tehát nem ismerhetik a víruskeresők! Még a heurisztikus rendszerű keresők sem hiszem hogy felderíthetik őket, elvégre nem véletlenül a szakterületem a mesterséges intelligencia! Igazán kíváncsi lennék, mit szólnak majd mondjuk a Programpestis nevű vírusomhoz! Haha!

Kedves kis leányarca vidáman mosolygott. Ajkai kissé szétnyíltak, és ártatlanul nézett rájuk, mint egy kislány, aki kettőig sem tud számolni, és csak valami ártalmatlan huncutságot művelt.

—Te vagy a szakember, de ne becsüld le katonáékat! Azoknak a programjai a legjobbak, úgy hallottam! - kételkedett Viki.

—Lehet! De az én vírusaimon már csak azért sem fognak ki, mert a kilenc vírus közül az egyik kifejezetten azért íródott hogy víruskeresőket derítsen fel, és azokat tegyen tönkre! Ez a specialitása! Eddig még minden víruspajzsot tönkretett amin teszteltem! A többi programokat nem is bántja, de az mindegy is, mert azokat elintézi a többi nyolc vírus.

—És miért csak kilenc vírust csináltál, miért nem mondjuk kerek tizet, vagy csak egyetlen univerzálisat? - érdeklődött Üg.

—A kilences szent szám... - vont vállat Cincin.

—Vagy úgy! - hajolt meg érvei súlya előtt Üg. —Most akkor tűnjünk el innét mielőbb! Mára éppen eleget ténykedtünk a jó ügy érdekében! Szökés közbn örvendezhetsz, Cincin, hogy nagy szolgálatot tettél hazádnak, Jicsennek, az undok lulmannoli ellenség számítógépeinek tönkretételével!

—Egyáltalán nem érdekel Jicsen és Lulmannol háborúja! Mondtam már hogy pacifista vagyok! Ugyanezt megtettem volna akkor is ha Jicsen hálózatára lenne rákötve az itteni számítógép! Egyszerűen utálok azokat akik meg akarnak ölni bennünket, ennyi az egész!

—Egy picit sem szimpatikusabb neked saját országod mint Lulmannol? - csodálkozott Viki.

—Talán illene azt mondanom hogy igen, de sajnos egyáltalán nem! Szerintem Csisziföldnek volt igaza, amikor ráreccsent erre a két hülye országra, hogy nyughassanak már, különben egy jégszilánk sem lesz az övék a sarkvidékből! Félre ne értsetek, nem vagyok csiszi, de ebben maximálisan Csisziföldnek adok igazat! És most hogy megbeszéltük már ezt a rendkívül fontos dolgot, a politikai nézeteimet is, aminek rengeteg köze van a pillanatnyi bajainkhoz, nem szökhetnénk tényleg, de gyorsan?!

—Jó, csak hová? - kérdezte Viki.

—Legelsőbben is ki a várból. Azután el kell jutnunk a Szukirijjá fedélzetére! Az előbb megnéztem a Műholdkapcsolat nevű programot is, na hát, az irányítja a hajónkat, és megadta a helyét is, itt horgonyoz a sziget mellett, csak éppen az északi oldalon! Mi a sziget déli részén vagyunk. Be is van programozva a hajó számítógépe egy új úticélra, ami Csuprama városa Zassenben. Elég ha megnyomjuk az indítógombot amikor a fedélzetére értünk, és már visz is bennünket!

Ebben a pillanatban kialudt a fény a számítógép képernyőjén, mintha kikapcsolták volna.

—Ó, ez azt jelenti hogy a vírusaim bejutottak a hálózatba! Erre a gépre ezek után nincs szükség, elkezdtek hát tönkretenni! Halljátok például ezeket a kis kattánásokat? Ez azt jelenti hogy most törli le a merevlemezek tartalmát! - mosolygott Cincin, és arcán a jól végzett munka öröme fénylett.

—Undorító! - kiáltotta elragadtatva Viki.

—Mondd csak, tulajdonképpen nem lett volna egyszerűbb egy balta segítségével csinálni romhalmazt a gépéből? - kérdezte Üg.

—Elég nehéz dolgod lenne baltával szétverned az innen több ezer kilométerre levő lulmannoli gépeket, amikkel a hálózaton keresztül tart kapcsolatot! Meg különben is, stílusa is legyen az embernek! Én bizonyos mértékig művésznek tartom magamat...

—Jó, meggyőztél! Töröljük akkor ki mi is magunkat a várból! - és Üg a folyosó felé indult. Remélte, valahogy majd csak kijut a várból, anélkül hogy túl nagy feltűnést keltenének.

Hátrafordult.

—Inkább lassabban jöjjetek, de ne csapjatok zajt! Mi az a kezedben drágám?

—Hát a varázspálca! - válaszolta Viki a világ legtermészetesebb hangján. —Csak nem képzelted hogy ott hagyom neki?!

—Jó ötlet volt elhoznod! Fura egy bénítófegyver, érdekelne a használata!

—Lehet hogy másra is képes, nemcsak bénítani.

—Remélem a varázslatokban azért nem hiszel?!

—Drágám, egyszer egy könyvben azt olvastam, hogy a nem hívés olyasmiben aminek a nemléte nincs bizonyítékunk, pszichológiailag ugyanazon érzelemből fakad mint a hit, ami meggyőződés bizonyítatlan dolgok léte felől! Én a tényeket keresem. A hit vagy antihit nem az én asztalom. Meg akarom vizsgálni a varázspalcát mert érdekel, ennyi az egész!

—Nem lehetne csendben szöknünk?!

—Te kezdted el vitatkozni!

Üg lenyelte a visszavágást, és haladt tovább, lefelé a csigalépcsőn.

A csigalépcső egy hatalmas csarnokba vezetett, amely teljesen üres volt, kivéve a bejáratnál posztoló két őrt. A csarnokot három részre osztotta két sor oszlop, s az oszlopokra felerősített fáklyák csak a középső, közvetlenül a bejáráthoz vezető térséget világították meg jól, a többi rész árnyékban maradt.

—Ti menjetek a jobboldali részen a sötétben, én meg a baloldalin! - intett Üg a két nőnek. — Így ha esetleg nem is sikerül a két őrt legyőznöm, akkor is rám fognak figyelni, és azalatt ki-surranhattok a hátuk mögött!

Előrelopódzott az utolsó oszlopig. Tőle két lépésnyire állt az egyik őr. Üg egészen az oszlophoz simult, úgy figyelte. Nem lett volna nehéz harcképtelenné tennie, de viszonylag messzire állt

tőle a másik őr, így arra már nem csaphatott volna le észrevétlenül, váratlanul. Várt hát, hát-ha egymás közelébe sétálnak, de mindketten sziládan megmaradtak a maguk oldalán, és nem léptek át a másik térfelére. Üg átkozta a lelkiismeretességüket!

Határozottan bosszantotta a dolog. Az ajtó tárva-nyitva áll, és tőle öt lépésnyire ott a szabadság – s mégsem tehet semmit, mert ha valamelyik őr zajt csap, az a vesztüket jelentheti!

Sóvárogva gondolt arra, milyen egyszerű lenne a távolabbi őröt leteríteni egy jól elhajított kessel – de nem is próbálkozott ezzel, mert látta rajta hogy láncinget visel.

Végül úgy határozott, mégiscsak akcióba lép. Elvégre nem ülhet itt egész éjszaka, nincs az oszlopnak sem emberi támasztékra szüksége! Remélte, igaz a mondás hogy aki mer, az nyer.

Mikor a távolabbi őr másfele nézett, előugrott az oszlop mögül, és egy tarkóütéssel elnémította az innenső strázsát. Teste sajnos döndülve vágódott a padlóra. A zajra a másik őr Üg felé fordult. Üg már vetődött is felé, ám ekkor az árnyékból, az őr háta mögül kilépett Viki, és fejbévágta a férfit a mágus varázspálcájával.

—Hatékony fegyver! - mosolygott kedvesen.

—Meglehetősen profán célra használod, nem gondolod? - kérdezte Cincin.

—Meglehet, de a cél szentesíti az eszközt!

Üg megsimogatta felesége arcát, azzal kiléptek az ajtón.

Ám sajnos nem a szabadba jutottak ki, hanem csak a várudvarra, úgyhogy rögvest vissza is ugrottak. Mert a várudvart fal vette körül, s azon is ott sétált egy őrszem, aki könnyen észrevehette volna őket.

—Maradjatok itt! - szólt Üg Vikihez és Cincinhez, azzal kisurrant, és óvatosan, az árnyékban haladva elkúszott a lépcsőig, ami a várfalra vezetett. Most örült neki hogy néger lévén fekete, hiszen így még sokkal nehezebb őt észrevenni. Úgy sejtette, hogy szerte a várfalon több őr is van, de szerencsére épp ott ahol rejtőzködött, a fal derékszögben megtört, így remélhette hogy egy darabig nem veszik észre, ha az az őr eltűnik.

Az lassan feléje közeledett, Üg meg a lépcső alján kuporgott. Végül amikor a közelébe ért, rávetette magát, és egy homlokára mért ökölcsapással leterítette.

Gyorsan visszasietett Vikiért és Cincinért, majd amikor már mindhárman a fal tetején álltak, azon kezdett el töprengeni, hogy mi módon juthatnának le innen. A várfal sajnos jóval magasabb volt annál, semhogy leugorhattak volna róla. Nem az volt a gond hogy ne lett volna kötél, mert az volt Üg zsebében, hanem hogy mihez erősítse hozzá?!

Végül persze talált megoldást Üg erre is, egy igazán zseniális ötlettel. Előhúzta számos zsebe egyikéből a vékony de erős kötelet, az ájult őrszemet elvonszolta az egyik lőrés aljába, keresztbe, és az ő derekára kötötte a kötelet, a másik végét pedig lelógatta a mélységbe. Sejtette hogy a kötél nem fog a földig érni, de tudta hogy onnan már baj nélkül leugorhatnak. Így is történt. Üg kúszott le elsőként, hogy odalent elkaphassa a nőket.

Le is értek baj nélkül. A kötél vége egy méterrel a fejük felett himbálódzott.

—És most merre? - kérdezte Viki.

—Északra, a hajóhoz! - válaszolta Üg.

—Tudod merre van észak?

—Ne aggódj, az egyik bicskám nyelében van iránytű! Különben pedig a csillagok állása szerint is képes vagyok tájékozódni. De legelsőbbben is tűnjünk el a vár közeléből!

Úgy is tettek, és bevetették magukat a vár közelében húzódó erdőbe.

Szerencséjük volt hogy a vár hátsó része felé szöktek meg, mert itt erdő volt, míg elől a városba értek volna, ahol ruháikkal biztos nagy feltűnést keltenek. Igaz ugyan hogy sötét volt, de olyankor is járhat egy-két ember az utcákon. Így azonban, az erdőben, csak vadállatokkal találkozhatnak, amiket nem érdekelnek a ruháik, és nem kérdezik a láttukra azt sem, hogy Uszúlba valók-e avagy sem.

11. fejezet: A Köztes Föld területén

Vagy három órát mehettek előre a sűrű rengetegben, mire megálltak pihenni. Mindegyikük nagyon fáradt volt már, különösen a két nő, Viki és Cincin. Nem is csodálható ez, hiszen reggel óta, mikor a Szukirijjá „elsüllyedt”, temérdek izgalomban volt részük. Így hát lepihentek, aludni egyet. Üg látta ugyan Viki arcán, hogy a földön alvás gondolata nem tölti el túl nagy örömmel, de nem tiltakozott a felesége – tudta ő is, hogy nem tehetnek mást. Pedig még szerencsájük is volt hogy erdőben, avaron alhatnak, és nem valami kavicsos, sziklás, kemény talajon.

Üg remélte, hogy ha valami ragadozó talál rájuk, időben fel fog ébredni. Persze efféle aggályairól nem beszélt a két nőnek, különben Viki képes lett volna és megbízta azzal hogy örködjön!

Az éjszaka szerencsére baj nélkül telt el, s reggel kipihenten ébredtek barátaink. Kipihenten, de rendkívül éhesen.

—Éhes vagyok! - mondta ki őszintén, kertelés nélkül Üg felesége. —Tegnap reggel óta nem ettem semmit, és akkor sem sokat!

—Igazad van drágám! - bólogatott Üg. —Pontosan úgy van ahogy mondtad!

—Enni kéne valamit!

—Valóban! - értett egyet vele Üg.

—Hát akkor ne az egyetértésedet bizonygasd te mamlasz, hanem csinálj valamit! - adta ki a parancsot.

—A helyzet úgy áll - kezdte el türelmesen magyaráztatni Üg - hogy ez az erdő bizonyára tele van vaddal, sajnos azonban nincs nálam egyetlen puska vagy pisztoly sem, sőt még íj sem, amivel leteríthetném őket! Egyébként mondd csak, fogyókúráztál már életedben? Ne érts félre, ezzel nem arra céloztam hogy szükséged lenne rá!

—Hülye! Tudod jól hogy megyei szépségversenyt is nyertem már! Minek fogyóztam volna?!

—Akkor tartok tőle hogy hamarosan új tapasztalatokkal leszel gazdagabb ezzel kapcsolatban!

—Ebben az esetben felesleges volt megszöknünk, mert éhenhalunk!

—Az nem olyan biztos! Gyümölcsöket valószínűleg találunk. Banánt, narancsot, mangót, meg mit tudom én még mi terem errefelé.

—Hosszú távon ez a koszt nemcsak egyhangú, de le is gyöngülünk tőle!

—Nincs szándékomban hosszú távra berendezkedni itt az erdőben, hiszen tudod hogy a Szukirijjára igyekszünk, s azt néhány napon belül el akarom érni!

—Mégis jó lenne egy kis hús! Azt hittem te vettél már részt mindenféle túlélési gyakorlatokon is, és tudod hogy mit kell tenni ilyenkor! Köteled is van! Csinálj íjat, és tessék teljesíteni férfiúi kötelességedet!

—Amit „férfiúi kötelesség” alatt értenek, az általában egészen más mint amire te most gondoltál, aranyom... És az igaz hogy voltam túlélési gyakorlaton, de gondolom nem akarod azt enni amit nekünk tanítottak, piritott földigilisztát például! És valóban tudnék íjat készíteni, de időbe telne, a vadászat még több időbe, és nem látom be miért volna ez olyan sürgős, hogy emiatt húzzuk az időt! Ne feledd, elképzelhető ám hogy a Szukirijjá kap valami parancsot holmi műholdtól, és faképnél hagy bennünket! Akkor aztán megnézhetjük magunkat hogy mivel megyünk el a szigetről! Tehát indulás előre, a vártól különben sem vagyunk nagyon messze, hiszen tegnap este sötét volt és lassan haladtunk! Márpedig mostanára már biztos észrevették hogy meguntuk a vendégszeretetüket!

Viki mérgesen fintorgott, de mit sem tehetett, Ügnek, mint mindig, most is igaza volt. Mentek tovább, előre. A sűrű bozót miatt ide-oda kellett kanyarogniuk, de Üg azért ügyelt rá, hogy a bicska nyelébe épített iránytű szerint lehetőleg észak felé haladjanak.

Végül aztán egyhelyütt világosságot láttak kiszüremleni a fák közül, és arrafelé tartottak. Mintegy tíz lépés széles tisztásra jutottak ki. És éppen Üggel szemben, a tisztás túloldalán valami négylábú állat állt, kíváncsian nézegetve őket. Üg úgy vélte, valami kutyaféle lehet.

Gyorsan a zsebébe nyúlt, előhúzta egyik kését, és elhajította. Az egyenesen az állat homlokába fúródott. Az állat ugrott egyet, majd összerogyott.

—Hölgyeim, a reggeli tálalva vagyon! - intett Üg szinpadias mozdulattal a kutya felé.

—Csak nem képezed hogy kutyát fogok enni?! - kiáltotta felháborodottan Viki.

—Miért ne? A csiszík is megeszik a kutyákat!

—Csakhogy azok külön erre a célra tenyésztett kutyák!

—De akkor is kutyák!

—Akkor is mindegy, mert én nem vagyok csiszík!

—Lettél volna ott amikor mint mélységi felderítőt túlélési gyakorlatra vezényeltek a honvédségben...

—Most nem vagyunk túlélési gyakorlaton!

—Dehogynem, most vagyunk csak igazán! Most élesben mennek a dolgok! Szóval, ez van, drágám, én ezt fogom enni, és nem hiszem hogy mégegy állatot le tudnék teríteni egy szál késsel! Főleg nem akkorát, ami elég hármunknak!

—Milyen furcsa ez a kutya! - csodálkozott az állat pofáját nézve Cincin. —Olyan az állkapcsa, mintha kölcsönkérte volna egy krokodiltól! Csak nem valami védett állat?!

Üg is szemügyre vette az állatot. Furcsa látvány volt, az már biztos! A teste ugyan nem különbözött a kutyákétól, vagy talán inkább a farkastól, hanem a feje! Az már megérdemelt egy kis figyelmet. A szemei kétoldalra kidülledtek, ahogy a csirkéknél szokott lenni, a felső és az alsó állkapcsa hosszan előreugrott, és hegyes, kúp alakú fogakkal volt teli a szája.

—Nem hiszem hogy védett állat volna! Talán valami torzszülött! - vont vállat Üg. —Jobb is hogy megszabadítottam kinjaitól szegényt...!

—Aha, szóval nem elég hogy kutyát kell ennem, de még torzszülött is az a kutya! - toppantott a lábával Viki.

—Nem muszáj enned belőle, több marad nekem! Úgy sincs rajta sok hús! - azzal Üg nekiállt megnyúzni az állatot. Közben Cincin elkezdett rőzsét gyűjteni. Kisvártatva Viki, bosszús fintorok közepette ugyan, de maga is megmozdult és segített Cincinnek. Úgy döntött, mégis eszik a kutyából. Természetesen - amint kijelentette - csak azért, nehogy a férje, Üg, elhízzon!

A kutya minden ehető részét megsütötték egyszerre a tűznél, mert Üg nem akart emiatt többször megállni. Ügyelt rá, ne legyen a tűznek nagy füstje, ami elárulhatná őket.

Viki rendkívül gyanakodva ízlelgette az első falatokat, de azután elfogadhatónak, bár rendkívül rágósnak minősítette.

—Sótlan! És majdnem beletörik a fogam! - panaszkodott.

—No igen, ez nem csiszík minőség, mert nem tenyészkutya... De a semminél jobb, mondhatom, szinte ízlik!

—Persze, Üg, de neked szinte mindegy mit eszel, mindig van mindenhez étvágyad! - legyintett Viki.

—Induljunk inkább! És vigyük magunkkal a maradék húst, mert ki tudja, mikor lesz alkalmunk újra vadászni!

—Miben akarod elvinni? - kérdezte Viki.

—Ebben! - válaszolta Üg, azzal előhúzott egy apróra összehajtogatott nejlonzacskót zoknijára és bokája közül.

Alig egy órát haladhattak előre, amikor Üg észrevette, hogy Viki mind aggodalmasabban nézdegél körbe-körbe.

—Mi nyugtalanít drágám?

—Nem is tudom... Szóval, én nem vagyok botanikus, de olyan furcsának tűnik ez az erdő! Neked nem?

—Dehogynem! Végülis ez a sziget jó távolra esik Kaulianától, persze hogy furcsa! Tele lehet mindenféle olyasmivel, ami nálunk nemcsak ritkaságszámba megy, de még csak nem is láttuk soha! Kaulianához képest jószerivel a bolygó túloldalán lehetünk, ne feledd!

—Jó, jó, de valahogy ahhoz képest is furcsának tűnik! Nézd meg például ezt a páfrányt! Úgy tudom a páfrányoknak nincs tüskéjük. Ennek pedig van! Még hozzá elég nagy!

A kérdéses páfrány leveleinek széléről valóban jó öt centi hosszú, tűhegyes tüskék meredeztek mindenfelé.

Üg megvakarta a fejét.

—Hát, elég vadul néz ki, de nem ismerhetünk minden botanikai ritkaságot! Különben meg, talán nem is páfrány. Sok növény hasonlíthat egymáshoz amiknek pedig rendszertanilag az égvilágon semmi közük egymáshoz! Van ilyen az állatvilágban is, hát nézd csak meg, a delfinek mennyire hasonlítanak a halakhoz, cápákhoz, aztán mégis emlősök! Még az is lehet hogy ez itt egy elég ritka fajta. De engem nem is érdekel, hiszen itt minden tele van olyan növényekkel, amiket nem ismerek. Csak arra vigyáz hogy ne érj a tuskéihez. Mert amilyen ocsmányul néz ki, lehet hogy még mérgezett is! Induljunk tovább, érjünk gyorsan a Szukirijja fedélzetére, ez számít csak most, semmi más!

—Jó irányba megyünk?

—Hogyne, mindig csak északra! - pillantott Üg a bicskájára.

Lassanként azonban gondokba ütközött az északnak haladás, mert egy hatalmas sziklafal elé értek.

—Ezen itt át kell jutnunk, ha a sziget északi részére akarunk érni! - intett Üg a sziklafal felé.

—Nem vagyok légy, nem tudok függőleges falakon mászkálni! Nincs tapadókorong a lábamon! - fújt dühösen Viki.

—Emlékszem! - bólintott Cincin. —Láttam a számítógép képernyőjén, hogy a sziget közepe táján egy hegyvonulat nyúlik végig!

—Sajnos nem tudunk felmászni rá. Induljunk el itt mellette valamerre, hátha találunk valahol egy menedékes részt! - javasolta Üg.

Elindultak taláломra balra. Kissé eltávolodtak a sziklafaltól, mert közvetlenül a tövében olyan sűrű volt a bozót, hogy ott egy lépést sem tudtak volna megtenni.

Vagy fél órát gyalogolhattak már, mire észrevették, hogy a sziklafal egyhelyütt mintegy meg-repedt, és a hasadék elég széles ahhoz, hogy haladni lehessen benne.

—Menjünk arra! - javasolta Cincin.

—És ha később összeszűkül?

—Akkor még mindig visszatérhetünk ide!

—Sok időt elveszítenénk vele. Szerintem jobb ha tovább megyünk, és keresünk valami olyan helyet, ahol megmászhatjuk a sziklafalat! Vagy egy völgyet.

—Mégis, ha ez a repedés... - kezdte Cincin, azután elhallgatott, és fejét bala fordította, mintha fülelné valamire.

A sűrű rengetegből furcsa zörgés hallatszott, majd egy iszonyú szörnyeteg bukkant ki a fák közül.

Olyan volt mint egy rák vagy skorpió – a farka magasan a feje fölé kunkorodott, de négy előre nyúló karja volt egy-egy ollóval, hat pár kocsányon ülő szeme merően reájuk szegeződött, s ezen kívül hatalmas csáprágója is volt, amit fenyegetően csattogtatott, míg feléjük közeledett. Az egész lény hossza úgy jó nyolc méter, szélessége pedig három méter lehetett. A súlyát Üg úgy hirtelenjében nem becsülte fel, de az biztos hogy a közepes méretű fák is recsegve törtek össze alatta.

Egyszerre hangzott fel éles sikoly Üg bal és jobb oldaláról, ugyanis Vikire és Cincinre is mély benyomást tett a különös lény. Üg azonban nem adta át magát a szeterő sikoly élvezetének, hanem karonragadta a két nőt, azzal megcélozta a hasadékot, és rekordsebesen berohant a sziklafalak közé.

Úgy húsz méter megtétele után visszanézett. Az ocsmány lény ott állt a hasadék elejénél, de nem bírt bejönni, csupán az egyik ollóját tudta bedugni, azzal próbálta elérni őket. Ez persze nem sikerült neki, hisz az ollója nagyon kicsi volt, alig kétméteres!

Megálltak lihegni egy kicsit. Nem is annyira a futástól, mint inkább az ijedelemtől lihegtek.

—Huhh! Ez mi volt?! - kérdezte Üg Vikit.

—Halvány fogalmam sincs róla!

Cincin is a fejét rázta.

—Még csak nem is hallottam ilyesmiről!

—Várjatok! - kiáltott fel Viki. —Emlékezzetek csak mit mondott a lovag, aki elfogott minket! - és már idézte is:

—„A hatalmas Mateo Mattekuraszáj már sok ocsmány lényt legyőzött, amik a Köztes Földről bemerészkedtek Szunúj területére!”

—Úgy véled, ez itt a Köztes Föld? - kérdezte Cincin.

—Igen.

—Jó, jó, de mi az? Mi az hogy „Köztes Föld”? - kérdezte Üg.

—Nem tudom, de akármi legyen is, át kell jutnunk rajta a hajóhoz!

—Hát arra nemigen mehetünk! - intett a hasadék kezdete felé Cincin, ahol a lázálomszerű lény még mindig azon igyekezett, hogy egy elefántnál is súlyosabb, jó három méter széles tét belepréselje az alig másfél méter széles kanyonba.

—Arra valóban nem célszerű! - értett egyet vele Üg, majd így fűzte tovább a gondolatait:

—Az újabb fejlemények fényében továbbfejleszttem korábbi hipotézisemet, és csatlakozom Cincin javaslatához, hogy erre menjünk tovább! Keressünk errefelé valami olyan helyet, ahol megmászhatjuk a hegyet!

Követték a kanyon vonulatát. Eléggé kanyargós volt, de többé-kevésbé mégiscsak észak felé vezetett. Kezdték reménykedni benne, hogy talán nem is kell hegyet mászni, és átvezet az északi oldalra. A kanyon alja félhomályos volt, mert a meredek sziklafalokról csak alig-alig ért le ide egy kis napsugár.

Mikor már Üg épp úgy gondolta hogy nem lehet messze a hegy vége, a kanyon végetért. A további utat itt is sziklafal zárta le, ahogy kétoldalt is, és csak egyetlen módon juthattak tovább – ha behatolnak abba a barlangba, ami e sziklafalban nyílt.

Természetesen beléptek a barlangba. Visszafelé nemigen akaródzott fordulniuk, hisz lehet hogy még mindig les rájuk a skorpiószerű lény!

De ha nem, akkor sem biztonságos ott bolyongani az erdőben, mert újra találkozhatnak vele. Vagy valamelyik testvérével.

Persze abban sem lehettek biztosak, hogy lesz másik kijárata a barlangnak. De ha mégsem, még mindig visszatérhetnek ide, és megpróbálkozhatnak a visszamenetellel.

Az utat a barlangban Üg a lámpájával világította meg. Hála a szupererős miniakkunak, tudta hogy tíz órán át ki fog tartani, de legkésőbb ennyi idő múltán ki kell jutniuk, vagy vissza kell térniük.

A bejárattól kezdve egyenletesen lejtett a járat lefele. Ez meglehetősen aggodalommal töltötte el mindhármojukat. Hiszen ha egyre mélyebbre érnek, akkor csökken az esély a kijutásra!

Néha egy-egy mellékjárat is keresztezte útjukat, de azok keskenyebbek voltak, és szintúgy lefelé vezettek, így nem tértek le az útjukról.

Talán egy órája haladhattak már, és Üg úgy becsülte, legalább ötszáz méterrel vannak már a földfelszín alatt, amikor a barlang ekkor, váratlanul egy keresztfolyosóba futott bele, s többé nem vezetett út előre, csak jobbra és balra.

Ám Üg nem is azon döbbsen meg hogy keresztútra jutottak, hanem azon, hogy ez az út ténylegesen út volt, már amennyire útnak nevezhető egy mesterséges alagút. Amire ugyanis kijutottak, az egy boltíves, égetett agyagtéglákból kirakott folyosó volt, még a padlóját is holmi kövek borították, hasonlatosan a macskaköves utakhoz.

—Ehhez mit szólsz, Viki? - kérdezte Üg.

—Én már túl vagyok azon a határon, hogy bármin is megdöbbenjek ezen a szigeten! - felelte.

—Inkább dönts el, merre menjünk!

—Én döntsem el?

—Pesze! Eddig is te vezettél bennünket!

—Menjünk akkor jobbra! Reméljük hogy a jobb út a jobbik út!

—Remélem, igazad lesz!

Sajnos alig egy-két perc múlva valami zajt hallottak, melyről kisvártatva kiderült, hogy vízcsobogás. Útjukat ugyanis ismét keresztezte egy másik, szintén mesterségesnek tetsző járat, amin azonban sebes földalatti folyó hömpölygött. A víz nem tört be Ügék alagútjába, mert az meglehetősen egyenesen haladt, míg a keresztjárat eléggé meredeken lejtett balfelé. A folyó túloldalán vezetett Ügék útja előre.

—Mit gondolsz, átvágjunk ezen a vizen? - kérdezte Üg Vikit. —Talán négy méter széles lehet csak a folyó!

—Én ugyan nem! - tiltakozott. —Nagyon sebes a sodrás, és azt sem tudom milyen mély a közepe! Meg aztán ki tudja, mi lehet a víz alatt – lehet hogy él benne valami ronda szörnyeteg, polip vagy mit tudom én mi! Ettől a helytől minden kitelik! Rosszabb ez a sziget mint a rémregények kastélya!

Szegény Viki nagyon ki volt borulva, Üg látta rajta. Erős nő az ő felesége, de ami sok, az sok!

Pedig a java még hátra volt.

Úgy döntöttek, visszafordulnak. Több keresztjárat nem is akadt az útjukba, viszont egy idő után megint lejtteni kezdett a folyosó.

—Csak tudnám, ki az ördög szenvedett földikutya-komplexusban, hogy ilyen járatokat vájkált magának, több kilométer hosszan, ötszáz méterre a föld alatt! - morogta Üg.

—Nem biztos hogy megvan ez ötszáz méter! - válaszolta Cincin.

—Az igaz, de az sem biztos hogy nem sokkal több! Mégis, kik lehettek ezek? Manók talán?!

—Manók nem lehettek, mert a járat legalább három méter magas! - vélte Cincin.

—No és aztán! Lehet hogy egy eddig ismeretlen, felfedezetlen, különleges óriásmanó-faj! - élcelődött Üg, de sikertelenül, nem bírta jobb hangulatra deríteni a nőket.

—Most inkább az a fontos hogy kikerüljünk innen! - mondta Viki, de aztán később feltámadt benne a történetész, és így szólt:

—De ha később netán barátságosabb lenne a fogadtatás a szigetlakók részéről, talán visszatérnék ide! Csodálatos régészeti felfedezés! Kár hogy nincsenek írásjelek a falon!

—Eszméletlen munka lehetett ezt mind kivájni! - hüledezett Üg. —Már vagy egy órája megyünk előre, és még mindig nincs vége!

—Lehet hogy nem is kellett kivájni! - vont vállat Viki. —Lehet hogy természetes képződmény ez az egész barlangrendszer, és az itt lakó valakik csak kikövezték az alját meg a falakat, esetleg néhol alakítottak rajta kicsikét!

—Még az is nagy munka!

—Az a járat amin bejöttünk ide, a természet műve! - mondta Viki. —Nem az az igazi bejárat. Ha megtaláljuk az építők által használt bejáratot, azon kijuthatunk innét.

—Remélem, mert kezd már az idegeimre menni ez a barlangrendszer! - borzongott Cincin.

Üg csodálkozva nézett a jicseni lányra, mert épp tőle nem várt ilyen megjegyzést.

—Miért, mi a baj?

—Úgy érzem, valami veszedelem ólálkodik ebben a tárnában! Lassan de biztosan követ minket! - és félve pislogott hátra.

Üg aggódva vizsgálgatta a nő arcát, de így elemlámpafénynél nem sokat láthatott. Lehet hogy meg fog örülni?

—Ha ettől félsz, menjünk gyorsabban, akkor megmenekülünk! - javasolta.

—Előlről is veszélyt érzek! - válaszolta a nő.

Viki megtorpant.

—Igaza van Cincinnek! Én is valami fenyegetést érzékelek! Ne neved Üg, tudod hogy a nők intuíciója erősebb mint a férfiaké!

—Nem nevetek, nincs tréfás kedvem! - vont vállat Üg. —Mégis, mit javasoltok? Mert én csak némi bűzt érzek a levegőben!

Kis habozás után megszólalt Cincin:

—Talán jobb lenne előre menni!

Így is tettek. De alig ötven lépés után egy nagy terem bejárata elé érkeztek. A terem padlóján egy nagy lyuk tátongott, mely faltól-falig ért – csak egy kicsiny, alig húsz centis, keskeny párkány maradt a két oldalán, amin lassan, óvatosan oldalazva a túlsó részre talán át lehetett jutni.

Üg jól szemügyre vette a lyuk szélét, s megállapította, hogy az nem valami természet alkotta hasadék, hanem inkább afféle kút, mert ennek szélét is téglákkal, kövekkel rakták ki. Némi lyuk téglák szétporlott ujjai között, alig érintette meg, ez arra utalt, hogy iszonyú régen készíthették a járatot és a kút. A kút mély volt, mert a lámpa fénye nem ért le a fenekére.

Az egyik tégladarabot lehajította a mélybe. Nem hallotta hogy földet vagy vizet ért volna.

—Ne! Kérlek ne bántsod a kutat, drágám! - ragadta meg a karját kérlelőn Viki. —Félek ettől a kúttól! Mintha a gonoszság áradna belőle!

—Jól van, no! Menjünk akkor tovább!

—Félek hogy leesek erről a párkányról! Alig egy lábfejnyi széles! - reszketett Viki.

—Pedig nincs más megoldás, meg kell próbálni! - mondta Üg. —Tudod mit, én megyek elől, hogy bebizonyítsam, meg lehet csinálni!

Üg is tett, és elindult. Félúton járhatott, amikor valami tompa buggyanást hallott a kútból, mintha hatalmas iszapbuborék pattanna széjjel. Ezzel egyidőben émelyítő bűz csapta meg az orrát.

—Ez meg mi lehet? - gondolta. —Biztos nem a kövem okozta, hiszen az ennyi idő alatt a bolygó középpontjáig is leért volna!

Mindenesetre tovább haladt. Nem okozott különösebb nehézséget az előrejutás, mert sok efféle tettet hajtott végre kaszkadőr korában – keskeny épületepárkányokon, egyéb efféle helyeken – úgyhogy szinte elvesztette térishonyát. Hamarosan sikeresen a túloldalra ért.

Hátravilágított a két nőnek. Előbb Viki szánta el magát hogy követi a példáját, majd kisvártatva Cincin is. Már majdnem át is értek, amikor a hátuk mögöl, onnan ahonnan jöttek, zaj hallatszott, mintha pikkelyek csúsznának végig az érdes talajon, és Üg lámpájának fényében iszonyú rémlátomás tűnt fel.

Egy borzasztó nagy kígyófej bukkant elő a folyosóból, mely tágranyította a pofáját. Szája vagy két méter magasra nyílt ki, úgyhogy simán beleállhattak volna mindhárman, mert még együtt is csak egy falást jelentettek volna neki. Két levesestányérrál is nagyobb szeme gonoszul fénylett a lámpafényben.

Soha nem volt még kígyó, amelyikre jobban ráillett volna az óriáskígyó elnevezés. Azt mondják ugyan hogy az óriáskígyóknak nincsen méregfoga, de ennek volt, méghozzá kettő is, habár teljesen feleslegesen, mert az ajka ereje egymagában is elég ahhoz hogy péppé morzsolja bármelyik embert.

Ez a szörny bizonyos értelemben sokkal rosszabb volt, mint az a skorpiószerű lény ott az erdőben. Rosszabb volt, mert felébresztette a minden ember lelkének mélyében ott lapuló, nyilván a törzsféjlődés során kialakult rejtett iszonyatot, amit a csúszómászókkal, főleg a kígyókkal szemben érez. Rémületében még maga Üg is hátrált jópár lépést a folyosón.

Így járt Cincin is. Felkiáltott rémületében, és ő is hátrálni kezdett. Eközben persze beleütközött Vikibe, és mindketten lezuhantak a mély kútba.

Ha lehet, még az előbbinél is nagyobb rémület szorította össze Üg szívét. Elvesztette Vikit, feleségét, az ő drágaságát!

Olyan mély kétségbeesés kerítette hatalmába emiatt Ügöt, hogy ekkor egy pillanatra valószínűleg megőrült. Nem is törődött a kígyóval, csak letérdelt a kút szélére, és a mélységbe világitott a lámpájával, hiába tudta hogy felesleges.

—Viki! Drágám, szerelmem! - kiáltozta, azzal sem törődve hogy a borzalmas kígyó egyre kijebbn nyomul a lyukból, és feje, testének jókora darabjával együtt, már a kút fölött imbolyog, mind közelebb hozzá.

Ám úgy rendeltetett, hogy Üg ne a kígyó gyomrában végezze. Mert ebben a pillanatban hal-kan de tisztán ez hangzott fel a kút bűdös mélyéből:

—Segítség! Segítség!

Ettől egyszeriben visszatért Üg józan esze. Megismerte a felesége hangját. Tehát legalább Viki biztos hogy életben maradt! Hogy ez hogyan eshetett meg ilyen borzasztó zuhanás után, azt el sem tudta képzelni, pedig biztos hogy rendkívül mélyre zuhant, hisz alig hallotta a hangját. Ám él, ez tény, és csak ez számít. Nyilván megsérült, és szüksége van Ügre! Utána kell men-
jen!

Csak egyetlen módon mehetett utána – úgy, hogy utánaugrik. Így is cselekedett.

E tett részéről kétségkívül hősie volt. Hiszen egy mély, koromsötét kútba kellett beleugrania, amiről az égvilágon semmit sem tudhatott! Ki csinálta volna utána?!

Mindazonáltal akadt ami megkönnyíthette döntését, hogy rászánja magát e hőstetre. Ahogy ugyanis felnézett, látta hogy a kígyó pofája már alig három méterre van csak tőle, és nem szeretett volna az étlapján szerepelni.

Elrugaskodott hát, és belevetette magát a kút sötét, nyirkos ürességébe.

Legalább három másodpercig zuhanhatott egyfolytában. Később kiszámolta, hogy ez nagyjából negyvenöt méteres mélységnek felelt meg.

Valami puha, hálószerű, rugalmas anyagra esett, ami, mint a cirkuszi légtornászok védőháloja, megállította további zuhanását. A gyors lefékeződéstől kicsit kóválygott is a feje, de azért azt hamarosan megállapíthatta, hogy valóban hálóra esett, amin akkora lyukak vannak, hogy a csuklója éppen átfér rajta. Vagyis korántsem a kút fenekén van, a kút ennél jóval mélyebb, csak ez a hálószerű valami megakadályozta további zuhantát. A háló, ahogy megtapintotta, határozottan porosnak tűnt, s ettől olyan érzése támadt, hogy ez is iszonyú régi - még ha nem is olyan régi, mint a járatrendszer.

Ám nem ért rá ezen töéprengeni, mert a közelben valaki segítségért kiáltott. Viki volt az.

Odavilágított az elemlámpával, és egy pillanatra ismét megállt a rémülettől a szíve. Viki ugyanis ott térdelt a hálón, egy kupac csont mellett, amely csontok közül különösen egy emberi koponya ragadta meg Üg figyelmét. Ám nem ez ijesztette meg, hanem az, hogy Viki a kezében egy emberi lábszárcsontot tart, és azzal igyekszik elhárítani egy hatalmas, legalább egymázsás, ocsmány pók támadásait. Az volt egyedüli szerencséje Üg feleségének, hogy a pók szemei enyhén világítottak a sötétben, s ezért legalább azt láthatta, hogy honnan jön a veszedelem.

A pók időnként közel jött, ekkor Viki egy nagyot húzott a csonttal a lábszáraira, ami nem tetszhetett a gigászi póknak, mert visszahúzta karmos lábait. De túlzottan nem is ijedt meg tőle, mert időről-időre visszasüندörgött. Nem volt olyan gyors mint kisebb rokonai, és csak azért nem tudta még körületekerni Vikit a ragadós szálaival.

Üg felállt, és gyorsan előrebukdácsolt a hálón felesége közelébe. Most már megnehezedett a pók dolga, mert egyszerre kétfelé kellett figyelnie.

Üg előhúzza egyik kését, és teljes erejéből belehajította a pók potrohába. Ettől láthatóan meghökkent a pók, és pár lépést hátrált. Üg még egy kést beledobott. Ez már támadásra ingerelte az állatot, és előrerontott. Ám Üg számított erre, és már rántotta is ki a kardot a hátára szíjazott hüvelyből. Alig ért karnyújtásnyi távolságra a pók, lecsapta vele két lábát, és hosszában kettészelte a fejét is. Ez utóbbival nagy szerencséje volt Ügnek, mert így elvágta a csáprágót mozgató izmot is, és csak ezen múltott, hogy nem tudott belemarni a lábába!

Ám hiába vágta ketté a fejét, még mozgott. Ügöt egészen elöntötte a düh.

—Te dög! Vikire támadtál?! Nesze! Nesze! - és csapkodta össze-vissza a kardjával, míg már mindenfelől undok, bűzös lé folyt belőle, és csepegett lefelé a kút titokzatos mélységeibe.

Hirtelen visszatért a férfi józan esze, és Vikihez ugrott.

—Nem sérültél meg?!

—Nem.

—Hol van Cincin?

—Ott! - mutatott egy emberngyságú gubó felé, és sírva fakadt.

Üg nagyot nyelt, és odalépett a gubóhoz. Szétvagdosta a pókfonalakat, ami nem is volt éppenséggel könnyű, mert ragadtak, bizony, még a kardpengéhez is ragadtak. De aztán végül csak előbukkant a gubóból Cincin arca. Üg igazán megkönnyebbült, látva rajta hogy él.

—Nem csípett meg?

—Nem, csak becsomagolt! - rebegte szegény lány, és Üg láthatta rajta, hogy csaknem szörnyethalt a rémülettől. —Sietett, hogy Vikivel is foglalkozzék! - mondta.

Üg megszabadította a ragadós kötelékektől.

—Még szerencse hogy régi, poros volt a hálója, és nem ragadtunk bele! - vélekedett, azzal a pók hullájához ment, és kihúzgálta belőle a késeit. Ki tudja, mikor lesz ismét szüksége rájuk?!

—Hogyan jutunk ki innen? - kérdezte Viki.

—Ezt valóban jó lenne tudni! - bólintott Üg. —Vissza, felfelé nem hiszem hogy sikerülhet.

—Nem is volna ajánlatos a kígyó miatt!

—Hm, no igen! - borzongott meg Üg. —Szerencsére ide nem jöhet utánunk! - világított felfelé a lámpával.

Közben, míg a lámpát megmozdította, fénykévéje a kút falára vetődött, s legnagyobb öröme az, hogy onnan egy járat nyílik valamerre. Ez tulajdonképpen nem is volt olyan meglepő, elvégre valahonnan a pók is kellett hogy ideérkezzék!

—Gyertek! Erre megyünk! - intett a két nőnek.

Nagy nehezen előrebukdácsoltak a hálón, s beléptek a barlangba. Ügnek igazán nagy öröme re szolgált, hogy végre ismét szilárd talajt érezhet a talpa alatt. Őszintén remélte, hogy ezt a járatot nem őrzi valami kígyó, pók, vagy más egyéb szörnyeteg, például egy óriási százlábú!

Ám most szerencsájuk volt. A folyosó enyhén emelkedett, és fertályóra múlva kibukkantak a szabadba, egy hegyoldalban.

—Végre! - sóhajtotta Viki. —De jó újra friss levegőt szívni!

—Csak vigyázz, nehogy egy szörny mászkáljon erre is! - figyelmeztette őt Cincin.

—Inkább halok meg itt a szabad ég alatt, mint azokban a bűdös járatokban! - válaszolta, majd Üghöz fordult:

—Merre kell mennünk?

A férfi ránézett az iránytűre.

—Csak ide a közelbe – át ezen a hegyen! - bökött hüvelykujjával a háta mögé. Mögötte vagy harminc méter magasra nyúlt a meredek, csupasz sziklafal.

—Szóval ez az egész mászkálás hiábavaló volt?! Ugyanazon az oldalon bukkantunk ki?! - szontyolodott el Viki.

—Hiábavalónak azért nem mondanám – megmentettük az életünket! Keressünk valami hágót, induljunk el most jobbra!

Üg is tettek, hisz jobbat nem tehettek, továbbmentek, de nagyon vigyázva, figyelve mindenfele, nehogy rájuk törjön valami szörnyeteg. Ám estig eseménytelenül telt el a nap, sem újabb szörnnyel nem találkoztak, sem hágót nem találtak.

Este ettek a kutyahúsból, amit Üg csodálatos módon nem hagyott el kalandjaik során. Habár abban kezdett kételkedni, hogy tényleg kutyának a húsa volna. Inkább valami nem annyira faramuci, kisebb szörny lehetett! De ezt nem mondta el a nőknek, nehogy azok megundorodjanak tőle. Hiszen így most már szinte jó étvággal fogyasztják! Felesleges lett volna elvenni az étvágyukat. Aztán lefeküdtek aludni egy tisztásszéli fa alatt. Ezen az éjjelen már örködtek, és Ügé volt az első és az utolsó őrseg sora, a két középső őrseget Viki és Cincin vállalta magára.

Elővigyázatosságuk szerencsére feleslegesnek bizonyult, s az éjjel baj nélkül telt el. Ám amikor Üg reggeli őrsegének a vége közelgett, s a Nap is felkelt, egyszer csak furcsa zajt hallott. Kis ideig kellett csak figyelnie ahhoz hogy rájöjjön mit hall: helikopterzúgást!

Gyorsan felkeltette Vikit és Cincint. Mire kidörgölték a szemükből az álmot, már le is szállt egy lulmannoli jelzést viselő nagy harci helikopter a tisztásra. Ügék a fák rejtekéből figyelték.

A helikopter ajtaja kinyílt, és egy tiszt lépett ki belőle. Kezében valami ismeretlen műszert tartott, azt figyelte, majd hangosbeszélőt emelt a szájához, arrafelé fordult ahol Üg és a két nő lapult, és így szólt:

—Gyertek ki az erdőből! Jöjjetek ki a tisztásra! Tudjuk hogy ott vagytok! Nem esik bántódásotok!

12. fejezet: A menekülés

—Honnan a fenéből tudja ez hogy hol vagyunk? - dörögte Üg maga elé.

—Talán hőkeresője van! - vélekedett Cincin.

Vikit más izgatta.

—Vagy ez hülye, vagy minket néz hülyének ha azt hiszi hogy megadjuk magunkat! - mondta ki tömör és velős véleményét.

—Meneküljünk gyorsan innen! - sürgette őket Cincin.

—Nem lesz az jó! - ingatta a fejét Üg. —Ahogy itt ránk találtak, úgy másutt is megtalálhatnak.

Közben a tiszt ismét felemelte a hangosbeszélőt.

—Feltétlenül beszélünk kell egyással! Nincsenek rossz szándékaim! Ha ártani akarnék önöknek, már rég szitává lennének löve, hisz a helikopter gépágyúi ellen a bozót semmiképp sem védené meg magukat! De be is bizonyítom jószándékomat – odamegyek fegyvertelenül!

Jól látható mozdulattal kihúzta a pisztolyát, ledobta a földre, és feléjük indult.

—Most mi lesz? - kérdezte Viki.

—Nincs ellenemre egy kis beszélgetés! - vont vállat Üg. —Legalább van remény hogy megtudunk valamit! Amíg beszélgetünk, nem kell verekedni! Ha meg mégis rosszra fordul valami, hát van egy túsunk – mert az nyilvánvaló előttem, hogy sokkal erősebb vagyok mint ő!

A tiszt belépett a fák közé. Ahogy meglátta őket, kezét nyújtott.

—Üdvözetem hölgyeim és magának is uram! - szólt In nyelven. —Sanan Tarchen tábornok vagyok.

—Ügy, szóval maga az a pizok disznó aki idecsalt bennünket! - kiáltotta Viki.

—Egyáltalán nem! Visszaéltek a nevemmel, kisasszony!

Közben kinyújtott keze úgy maradt, mert csak várta hogy Üg megfogja azt, ám erre igazán hiába várt. Üg ugyanis nem fogadta el a kezét. Az eddig történetekből nem volt biztos benne, olyan ember-e a tábornok, akivel szívesen parolázna. Különben pedig azt is tudta, mint önvédelmi szakértő, hogy kézfogásból egész csomó veszedelemes támadás indítható a másik ember ellen.

—Üljünk le! - javasolta inkább, abból kiindulva, hogy ülő helyzetből nehezebb támadást kezdeményezni. Ebből aztán a tábornok is rájött hogy nem akarnak kezét fogni vele, és visszahúzta a tenyerét. Szó nélkül leült velük szembe a földre. Nem volt finnyás fickó, nem féltette a ruháját.

—Cincin, légy oly kedves, és figyeld a helikoptert, hogy nem akarnak-e megtámadni bennünket! - mondta Üg, majd benyúlt a ruhái közé, és előhúzza azt a kis műanyag flakont, ami már a börtönből való szökését is segítette. Lecsavarta a tetejét, és így szólt a tábornokhoz:

—Az a helyzet, hogy amint láttam, van még másik három katona a gépen, a pilótát nem számítva! Na már most, ha azok megtámadnának bennünket a beszélgetésünk közben, akkor én megnyomom ezt a kis palackot! Szeretném a lehető legnyomatékosabban kihangsúlyozni, mily roppant kellemetlen dolog, ha foszfor fröccsen az ember arcába, és ott lobban lángra! A legcsodálatosabb véletlen volna, ha ezek után megmaradna a szeme világa!

—Szó sincs kérem ilyesmiről! - tiltakozott a tábornok. —Szeretnénk ha velünk jönnének, de kizárólag önként, jószántukból! Ez a vidék hemzseg a szörnyektől.

—Aha, menjünk magával hogy halálra kínozzanak bennünket?! Csuda kellemes alternatíva! Akkor már inkább választjuk a szörnyeket, azok ellen legalább van némi esélyünk!

—Nem, nem! - tiltakozott a tábornok. —Az a kínzás, az izé... hogy is mondjam... durva szabályszegés volt!

—Elég durva az biztos! - bólintott Viki.

—Ezt mondd el, öregem, szegény Riseo sírja felett, biztos megghatódik! - válaszolta a tábornoknak Üg.

—Szavamat adom, hogy ha velünk jönnek, bántatlanul hazatérhetnek!

—Aha! - mosolygott Üg gúnyosan. —Világos! Milyen jó tudni hogy élnek még ilyen rendes emberek mint maguk! Megtudtátok hogy veszély leselkedik ránk itt a Köztes Földön, s rögvést el-

jöttetek értünk ezzel a csodás helikopterrel, hogy megmentsetek minket! Csak úgy, minden hátsó gondolat nélkül!

—Dehogy! - mosolygott a tábornok, és teljesen őszintének tűntek gesztusai. —Megmondom őszintén, különösebben nem érdekel bennünket az ön élete uram, de még a kedves feleségéé, Vikié sem! Hanem Cinciné annál inkább! Őrá nagy szükségünk van. De természetesen mindhármójuknak bántatlanságot biztosítunk, mert feltételezzük hogy Cincin szolidáris a társaival!

—Bántatlanságot! - fújt egy nagyot Üg. —Remek! Köszönöm szépen tábornok úr, hogy nem leszünk megbüntetve azért, mert idecsaltak a szigetre, és halálra akartak kínozni minket!

—Miért volna rám szüksége a hadseregnek? - érdeklődött Cincin. És esze ágában sem volt most hangoztatni hogy ő mennyire pacifista, tehát békeszerető.

—Azért - válaszolta a tábornok - mert hatástalanítani kell bizonyos programvírusokat. Feltételezzük, hogy e téren vannak bizonyos tapasztalatai, hölgyem, és jól hisszük ugyebár?

—Jól, de ne számítsanak rám! Kedvelem azokat a vírusokat. Eszem ágában sincs elpusztítanom őket, azért, hogy utána engem pusztítsanak el!

Úgy tűnt, Üg gúnyos modora a jicseni lányra is ráragadt. De a tábornok nem értékelte az iróniát.

—Erről szó sincs! Jó szakembereket nem végzünk ki. Jó szakemberekre nekünk igen nagy szükségünk van!

—Akkor is ha jicseni? Hiszen Lulmannol és Jicsen...

—Akkor is! - intett fejével határozottan a tábornok. —Sőt, akkor még inkább, hiszen amelyik jicseni szakember nekünk dolgozik, az nem dolgozik az ellenségnek, Jicsennek, így kettős a nyereségünk!

—Piszkos dolgokba nem ártom bele magamat! - rázta meg a fejét határozottan Cincin.

—Ugyan már, nincs itt semmi ami piszkosabb volna mint mondjuk az atomkutatás!

—No igen, embereket megkínozni, az teljesen hétköznapi, megengedhető tett!

A tábornok most már nagyon bosszúsna tűnt.

—Figyeljenek, elmondom az egészet elejétől jó? Mert úgy látom itt súlyos félreértéseket kell eloszlatni! De erről senkinek egy szót sem!

—Nagyon helyes öregem, kezd a mesét, épp itt az ideje! - vigyorgott a tábornok arcába széles fekete mosolyával Üg. Örült hogy végre megtudhat valamit a furcsa szigetről. Mert úgy sejtette, most jön a nagy magyarázat.

Nem is tévedett. A tábornok ezt mondta nekik:

—Az egész kérem szépen a számítástechnikával kezdődött! Azzal, amit nem is a csiszík találtak fel, hanem mi, akiket barbároknak neveznek, és mégis ők, a csiszík előztek meg ebben is bennünket.

—Már bocsánat - vágott közbe Üg - de ha jól tudom, mi csak az elektromosságot fedeztük fel, az első számítógépeket igenis a csiszík készítették!

—No igen, ez igaz, de ahhoz is áram kellett, ugye... de hadd folytassam! Szóval, sokaknak nem tetszett hogy megint lemaradtunk. És nálunk Lulmannolban összedugta néhány okos ember a fejét, és kisütötték, hogy az az igazi baj, hogy még réges-régen az a hülye aki kitalálta, felfedezte az elektromosságot...

—Az nem is volt olyan hülye! - szólt közbe Viki.

—Jó, jó, persze, de nem is a tudományos érényeiről szoltam! Kérem ne vágjanak közbe, mert hosszú a történet, és akkor sosem érek végére! Tehát az igenis egy hülye volt, mert bár a tudományokhoz jól értett, de nem volt annyi esze hogy eltitkolja a találmányát az illetéktelenek elől, és így hamar megtudták azt a csiszík! Tehát ezek az okos emberek ott az én szép hazámban, Lulmannolban, arra gondoltak, hogy megint meg kéne előzni a csiszíket valamilyen területen, de már úgy, hogy az elért eredményeket gondosan megőrizzük magunknak, és megakadályozzuk hogy azok Punciföld kezére jussanak! Efféle feladatra pedig természetesen a hadsereg intézménye a legalkalmasabb. Nem titkolom, távlati célunk Csiszíföld legyőzése volt már akkor is, sőt most is.

Igenám, de sajnos a találmányok nem olyanok mint a kereskedelmi áruk, hogy megrendelésre potyognak a kezünkbe! Ám itt segítségünkre volt hogy ismertük valamennyire Csiszíföldet,

és átvettük az ő módszerüket a rendszeres kutatással kapcsolatban! Ők nem riadnak vissza attól hogy akár tízezernyi sikertelen kísérletet végezzenek, míg végre rátalálnak egy használható módszerre, adatra! Tudtuk hogy ezt kell nekünk is tenni!

Csak hogy milyen területen? Melyik tudományágban? Ez volt itt a nagy kérdés!

És akkor a segítségünkre sietett egy véletlen. Egészen közönséges véletlen. Egy kalandregényíró áltörténelmi regényt írt, melyben azt fejtegette, hogy a legendákban szereplő Kajjám meg a többi varázsló igenis élt, de nem igazi varázslók voltak, hanem életben maradt tlapanthuai emberek, fejlett technikai tudománnyal! Ezt elolvasta az akkori lulmannoli vezetők egyike, és arra gondolt, nem is olyan lehetetlen hogy valóban éltek varázslók, elvégre a legendának mindig van egy csekély valóságmagvuk! Megbeszélte a dolgot másokkal is, és úgy döntöttek, hogy lehet ám, hogy a mágis valóban létező tudomány, nem is lenne ostobaság ha sikerülne kifejlesztenünk azt magas szintre, sőt, annál is inkább jó volna éppen e téren eredményeket elérnünk, mert Csisziföld nem hisz a varázslásokban, nem kutat ezirányban, ez vadonatúj, szűz terület még, ahol a csiszíknak egyáltalán semmiféle előnyük sincs, itt nemcsak nem előztek meg bennünket, de itt tényleg megelőzhetjük őket! És így megalkottunk egy cselekvési akciótervet, hogy kifejlesszük a mágiatudományt használható szintre, s ennek a titkos programnak a Kajjám-terv nevet adtuk, a legendák nagy varázslójától kölcsönözve a nevet hozzá.

Elkezdünk komoly kutatásokat folytatni... Azaz, mindig úgy beszélek mintha én is ott lettem volna, bár amikor ez elkezdődött, én még nem is éltem... De mindegy. Szóval, elkezdtek kutatásokat, vizsgálódásokat folytatni, és kiderítették például, hogy valóban lehet némi alapja a mágikus hiedelmeknek, mert például létezik olyan hogy megérzés. Ezt nagyon egyszerűen ki lehetett mutatni: elég volt ehhez például egy kis statisztikai vizsgálat. Mert ugyebár, akkoriban már voltak vonatok, repülők, óceánjárók, és ezek néha balesetet szenvedtek. Könnyű volt ezen hajók, repülők, egyebek átlagos utasforgalmát meghatározni, és azt is meg lehetett tudni, mennyien utaztak rajtuk a baleset alkalmával. És az derült ki, hogy majdnem mindig lényegesen kevesebb utassal indultak el a végzetes útra, mint amivel általában közlekedni szoktak! Vagyis az emberek igenis képesek előre megérezni a veszélyt, bár ez többnyire egyáltalán nem tudatosul bennük!

No igen, de ha ez igaz, akkor lehetnek olyan emberek is, nevezzük őket médiumoknak, akikben tudatosodik ez a veszélyérzet! Esetleg másmilyen érzetek is! És bizonyára jobb eredményt érnének el ők is, ha külön erre nevelnénk, hogy úgy mondjam tenyészténénk őket!

Hosszú távú programba fogtunk hát bele. Kellett először s egy sziget...

—Miért éppen ezt a szigetet szemelték ki, hiszen ez nagyon messze van Lulmannoltól, Lulmannol az északi sarkvidék országa, ez meg nem tudom ugyan hogy merre van, de már bőven a bolygó túloldalán, túl az egyenlítőn! - kérdezte Viki.

—Ez a sziget kisasszony Labrámia közelében van, valóban arrafelé hát ahol maga mondja, de ez mégis jobban megfelelt nekünk a roppant távolság ellenére is, számtalan ok miatt! Először is, a nagy távolság nem is nagy akadály a fejlett hírközlés korában, sőt, nekünk Lulmannolnak van talán a világon a legjobb hajóhadunk is, Csisziföld után persze! No meg, a mágia veszélyes dolog, és nem akartuk ha valami varázslat itt a szigeten rosszul sül el, akkor országunk közelében törjön ki egy nagy katasztrófa! Ki tudja, mivel jár egy rossz varázslat, talán földrengéssel vagy akármivel is! Jobb ha az efféle veszélyes kísérleti terepet messzire telepítjük! Aztán meg, az a labrámiai ország amelyiktől a kormány megvette ezt a szigetet, Zelimba, meglehetősen szegény ország, nem adta drágán a szigetet sem, és nem is sűrűn lakott a szigettel szemben fekvő tengerpartja, mert ott a kontinens magas partszakaszban végződik, sziklás, nem jó fürdőhelynek és halászatnak, tehát nem sokan hajókéznek erre. Sokkal ritkábban látogatott ez a tengerrész mint Lulmannol bármely zuga! S ha mégis kiszivárogná valami, annyira messze van ez Lulmannoltól, hogy egyszerűen le lehet tagadni az egészet, mondván, hogy ez csak valami álhír, nem egyéb mint az egzotikus tájakról érkező hazugság! Hiszen tudják: minél távolabbról jön egy hír, annál több halott kell szerepeljen benne ahhoz, hogy érdekes legyen! És azt már úgyis megszokták az emberek, hogy időnként holmi zordhegységi varázslókról beszélnek nekik, akiket persze soha nem az látott aki a hírt hozta, az is csak hallott

róla, annak tehát hogy ezen a szigeten, ami még a Zordhegységnél is távolabb esik Lulmannoltól, hogy itt élnek varázslók, még annyira sem adna hitelt!

Na tehát, a kormányunk potom pénzen megvette ezt a szigetet a szegény Zelimbától, és összeszedtek vagy kétezer árva csecsemőt, aztán miután ideszállították őket, felneveltették azokat egy-két vállalkozó szellemű emberrel.

—Várjunk csak! - szólt közbe most Üg. —Kétezer gyermekhez... Hát legalább ötszáz ember kellett! Akik, gondolom, többé nem hagyhatták el a szigetet. Akadt volna ennyi önkéntes?

—Persze! - mosolygott a tábornok. —Kedves uram, tudom hogy hihetetlen, de mindenhez, mindenre, igen, egyszerűen akármire is lehet találni vállalkozó, önkéntes embereket. Még hozzá olyanokat, akik nemhogy pénzért, de ingyen is örömmel elvégzik a feladatot! Sőt, még fizetni is hajlandóak érte hogy elvégezhessek! Ismétlem, teljesen mindegy hogy mi a feladat, kellő keresés után rá lehet találni a megfelelő emberekre. Ennek pedig egyszerűen az a titka, magyarázata, hogy az emberi hülyeség kimeríthetetlen! Mondhatok egy könnyen érthető példát is: aki nemi örömben akar részesedni, az megteheti hogy felkeres egy örömlányt, és fizet neki. De kellő keresés után találhat olyan nőt is, aki boldogan megteszi neki ingyen, a saját élvezetére! Ha még tovább keres, találhat olyan nőt is, aki nemcsak ingyen lefekszik neki, de még fizet is azért hogy lefeküdjének vele! És a hadsereg akkori vezetőinek még könnyű dolga is volt, hiszen rengeteg ember élt már akkor is Lulmannolban, akik undorodtak a modern városi életformától. Zsúfoltság, tülekedés, gyilkosságok, nemi erőszak, kegyetlenség, ingerültség, zajártalom, pizok, túlhajtott munkatempó, hadd ne soroljam tovább... Még meg is értem őket bizonyos mértékig! Töméntelen sok ember van, aki úgy általában az egész civilizációtól megundorodott, megcsömörlött! Akik boldogan kapnak az első adandó alkalmon, hogy egy szűz világba vonuljanak ki, és ott egy szerintük emberibb társadalmat teremtsenek. Még azon az áron is, hogy egész vagyonukat a hadseregnek adják! Egy fillérébe sem kerültek ezek az emberek a hadseregnek, leszámítva persze a felkutatásukra tett erőfeszítéseket, sőt, még ezek az emberek fizettek nekünk! Egyébként pedig csak alig több mint háromezren voltak, de tízszer annyit is könnyedén találtunk volna.

—Nono, azért valamit nem értek! - ellenkezett Üg. —Ha ezek az emberek annyira megundorodtak a modern civilizációtól, mi a nyavalyának nem mentek Csiszíföldre? Hiszen Csiszíföld boldogan befogad bárki „barbárkát”, ahogy ők, a csiszik nevezik a közjük igyekvőt! Azt hittem, akinek nem tetszik a mi világunk, az mind elmegy Csiszíföldre!

—Jaj dehogy is, drága uram! - mosolygott elnézően a tábornok. —Látszik hogy nem foglalkozott sosem pszichológiával! Amit ön mondott, abból mindössze annyi igaz, hogy a csiszik befogadják azt aki hozzájuk megy! De örömmel közölhetem, egyáltalán nem mennek valami sokan hozzájuk! Azt hallottam, hogy még valamikor a középkor során volt egy nagy vita Csiszíföldön, hogy „bezáródjanak-e Csiszíföld kapui”, ahogy ők mondták, mert félték hogy amikor kiderül, Barbáriához képest milyen jól élnek a csiszik, akkor minden koldus, örömlány és hasonló hozzájuk megy, a könnyű élet reményében! De aztán kiderült, hogy műbalhé az egész, ha szabad így mondanom, mert nem is olyan vészes az egész, aránylag szép számmal jöttek ugyan a többi országokból Csiszíföldre az emberek, de Csiszíföld olyan nagy, hogy könnyedén megbírkózott, s megbírkózik még ma is a menekülthullámmal. Ami nem is hullám, csak szerény cseppecskék sorozata... Amikor a legtöbben mentek Csiszíföldre, valami nagy háború miatt vagy más okból, még akkor is olyan volt az arány, ezt maguk a csiszik mondták és azok nem hazudnak, hogy minden huszonnyolc Csiszíföldön született csecsemőre jutott egyetlen Barbáriából jött, csiszí állampolgárságot kérő férfi vagy nő! Ezért aztán nem „záródtak be Csiszíföld kapui”, csak azt kötötték ki, hogy negyven éves kor fölöttit csak különleges esetben fogadnak be, mert nem kellenek nekik olyanok akiket már csak eltartani kéne, és nem tudnak még alacsony szakképzettséget igénylő feladatokat sem ellátni.

—Én nem azt kérdeztem, hogy Csiszíföld miért fogadja be más ország állampolgárait, hanem hogy akinek elege van a saját országa viszonyaiból, az miért nem megy mind, tömegével Csiszíföldre!

—Azért, mert az embereknek általában véve Csiszíföldből is elege van! Csiszíföld sosem viselkedett úgy a történelem folyamán, hogy igyekezett volna megkedveltetni magát! Mindig, min-

den csiszí nyers, gorombán egyenes, szinte modortalan, gögös, hideg, elutasító mindenkivel szemben aki nem csiszí, vagy nem jelentette ki épp az imént hogy attól kezdve csiszínek tartja magát! Nézzék, lehet hogy a csiszíknak sok dologban igazuk van, de az emberek utálják ha a szomorú igazságot kertelés, szépítés nélkül a szemükbe mondják, a csiszík meg egyetlen mondatban háromszor is megteszik ezt! Ki szereti azokat, ugyan ki, akik csak úgy beszélnek róla hogy „koszos barbárok”, akik azt mondják hogy a népe olyan undorító hogy még megenni sem lehet, mert a csiszík, köztudomású ez, valóban csakis és egyedül azért hagytak fel az ember-evéssel annakidején, mert féltek hogy a „barbárok”-tól betegségeket kaphatnak el falatozás közben?! Az emberek szeretnének elmenni valahová ahol jobban élnek, de éppen nem Csiszíföldre, mert ők úgy szeretnének jobban élni hogy közben megőrzik régi szokásaikat, de Csiszíföld egyáltalán nem ingyen kínálja a jólétet, hanem nagyonis irgalmatlan árat kér érte: azt, hogy a csiszík közé igyekvő hagyjon fel gyakorlatilag minden szokásával, teljesen változtassa meg a gondolkodását, és erre a legtöbb ember egyszerűen képtelen! És a csiszík csöppet sem titkolják hogy ezzel jár a csiszí-lét, számtalan prospektusuk kering a világban ahol mindezt leírják! Egész sereg oka lehet annak hogy akár egy nagy nyomorban levő ember is nem megy csiszínek. Nem megy például csiszínek, mert - és itt a tábornok sorolni kezdte, az ujján számolva az okokat:

- mert a csiszík között nem ihat szeszesitalt.
- a csiszíknél nincs színházi élet, ők ugyanis a színészetet a hazugság egy fajtájának tartják.
- mert akkor rengeteget kellene tanulnia Csiszíföldön.
- mert buzgóan vallásos, a csiszík pedig utálnak minden vallást.
- mert Csiszíföldön messzire kerülne „barbár”-nak megmaradt barátaitól.
- mert Csiszíföldön nem foglalkozhat pénzzel.
- mert Csiszíföldön nem tisztelnék az ő nemesi származását - ez a világ egyes részein még most is számít.
- mert egyszerűen utálja a csiszíket.
- mert erkölcstelennek tartja a csiszík nemi szokásait.
- mert hisz a férfiak felsőbbrendűségében.
- mert fél hogy a csiszík sterilizálják. És a csiszík valóban sokakat sterilizálnak a saját népükből is, és főként sokat az újoncok közül, mert tudatosan tenyésztik magukat, és igaz hogy a sterilizálás tökéletesen fájdalommentes, de ez mégis rengeteg embert elriaszt.
- mert elve hogy „itt élned, halnod kell!”, tehát hazaszeretetből.
- mert jól él a saját országában is.
- mert lusta megtanulni csiszíül.
- mert lusta megtanulni olvasni, írni, stb. Ez persze nem Lulmannolra vonatkozik, hanem az olyan országokra, ahol még nagy gond az írástudatlanság.
- mert nem akarja hogy elvegyék a gyerekét/gyerekeit.
- mert nem bízik a csiszíkben. (Fél a csiszíktől).
- mert nőgyűlölő.
- mert olyan munkája van, amit szeret.
- mert ő alacsony, és rosszul érezné magát a többnyire magas csiszík között.
- mert ő férfi, és tudja hogy ott ő kevesebbet érne mint a nők.
- mert ő férfi, és tudni akarja, ki a saját gyereke.
- mert ő nem megy olyan helyre, ahol nem lehet saját felesége.
- mert ő nem megy olyan helyre, ahol nem lehet saját férje.
- mert ragaszkodik szakállához/bajuszához. Az pedig köztudomású, hogy a csiszík nagyon utálják, barbár dolognak tartják az arcszőrzet viselését, annyira, hogy ahelyett hogy „szakállas” illetve „bajszos”, többnyire egyszerűen azt a kifejezést használják hogy „barbár arcú”. És például a dzsanarok vallási okból babonásan ragaszkodnak még manapság is a szakállukhoz, érthető hát hogy legalábbis a dzsanarok közül a férfiak nemigen mennek

csiszínek! Pedig a csiszíknél nem kötelező hogy egy férfi borotválja magát, ám aki nem teszi ezt meg, azzal nemigen párizik egyetlen csiszí nő sem...

- mert szereti a környéket, ahol lakik.
- mert valaki szeretett rokona nem akar a csiszík közé menni, s ő kitart mellette.

—Na, elég kimerítő választ adtam arra a kérdésre hogy miért nem megy valaki csiszínek, az ot-tani nagy jólét ellenére sem?

—Igen! - bólintott Cincin.

—Valóban, elég sok minden riasztó lehet Csiszíföldön! - bólogatott Viki.

—Ehhez még annyit teszek hozzá - folytatta a tábornok - hogy a legtöbb ember nem afféle boldog nyugdíjas életet szeretne élni, ami Csiszíföldön várna rá, hogy néhány órai munka, három-négy óra mindössze, aztán a békés semmittevés! A legtöbb ember izgalmat akar, kalandot, változatosságot, s azt ott nemigen kapja meg! Természetesen a világban mindenfelé óriási a migrációs nyomás a gazdagabb országokra, de aki elmegy külföldre, többnyire nem akar ott maradni, már csak azért sem mert ott akármennyit keres is, ott szegénynek számítana, hanem haza akar térni idővel, hogy otthon eldicsekedhessék, hogy milyen soka vitte, hogy villoghasson a vagyonával, hogy ott ő úr legyen! Eszébe sem jut tehát Csiszíföldre menni, mert ott ő nem kereshet pénzt! Régen, a középkorban megtehette, a csiszík jól fizettek olyan munkákért bémunkásoknak mint például a bányászat vagy az útépités, de manapság már ez a lehetőség is megszűnt rég. A legtöbb embernek egyszerűen nincs miért elmennie Csiszíföldre.

Hanem mi, a hadsereg mást ajánlottunk nekik. Mi nem követeltük meg tőlük a családtalanságot, mint a csiszík, és így már mindjárt nagyonis vonzó volt az egész! Az is vonzotta őket, hogy felfedezhetik a titokzatos mágiát. Szóval még válogathattunk is a jelentkezők közül. De a részletekkel nem akarom untatni önöket. És magam sem ismerek minden részletet, mert ennek a kezdetén még meg sem születtem.

Az előzetes kutatások alapján úgy látszott, hogy a mágiához jó logikai érzék kell, s így az itteniek anyanyelvéül a rendelkezésre álló leglogikusabb nyelvet, az akkor már néhány éve ismert, kitalált mesterséges nyelvet, az int adományoztuk. Az volt a cél, hogy olyan társadalom alakuljon ki a szigeten, ahol a varázslások a rendes, mindennapi élet részét képezik, és mindenki ezek elsajátítására törekszik.

A szociológusok úgy találták, hogy céljainknak egyfajta feudális társadalom a legmegfelelőbb, fejlettebb társadalom már csak azért sem lenne jó, mert akkor tudomást szereznének az itteni lakosok a külföldről, és ez veszélyeztetné elkülönült, sajátos irányú fejlődésüket. Persze egyházat, papokat nem hoztunk létre, mert az fékezőleg hat a mágia fejlődésére, ezt bebizonyította nekünk a történelem. Ennek ellenére természetesen kialakult egyfajta különleges egyház, a legkiválóbb varázslókból, ők irányítanak szinte mindent, s közülük a legislegkiválóbbak még rólunk is tudnak. Mateo Mattekuraszáj is.

—Tehát létezik olyan hogy varázslás? - kérdezte Viki.

—Igen, sőt, a varázserőt bizonyos mértékig még akkumulálni is lehet, különösen alkalmasak e célra bizonyos kristályok! Így készíthetők talimánok is. Például a varázspálca. E kristályok kisérgárzását egy speciális műszerrel, a pszí-detektorral érzékelni is lehet, így találtunk rá önökre is, mert érzékeltük Mateo Mattekuraszáj varázspálcájának sugárzását, amit magukkal vettek!

—Na és mi az a Köztes Föld? - kérdezte Viki.

—Meg az az „Uszúl”? - kérdezte Cincin.

—Uszúl, az egy másik ország itt a szigeten! Hamar rájöttünk ugyanis, hogy a jelentősebb varázslatokat komolyan meg kell előre tervezni, és ehhez igen komoly matematikai apparátus szükséges. Nem volt gond szakirodalommal ellátni a szigetet, és ezután gyorsan fejlődött is a mágia! Például született egy elmélet arról, hogy a világ nem is három, hanem sokkal több dimenziós, a dimenziók száma e a pí-edik hatványon. Az „ e ” itt a természetes logaritmus alap-számát jelenti.

—De hát az törtszám! - csodálkozott Üg. —A dimenzió pedig valamilyen irányú kiterjedést jelent, nemigaz? Mi értelme van annak, hogy mondjuk fél dimenzió?!

—Van értelme ennek is, ezek a törtdimenziók az úgynevezett fraktálok.

—A fraktáloknak elég komoly szakirodalma van! - bólintott Cincin.

Üg nem vitatkozott tovább. Cincin a matematikus, ő csak tudja! A tábornok pedig folytatta a beszédét.

—Hosszú lenne most elmondani a fraktálok lényegét, sőt én magam sem értem, mert nem vagyok szakember, sem matematikus, sem varázsló! Mateo Mattekuraszájt kellene megkérdezni, ő az extradimenzionális mágia nagy szakértője. Lényeg az, hogy a legnagyobb mágusok elterveztek egy kísérletet, persze a mi legtökéletesebb engedélyünkkel, jóváhagyásunkkal, hogy kaput nyitnak egy másik világba, mert elméletük szerint két tetszőleges távolságban levő bolygó, sőt másik téridő-kontinuumban levő világ között is teremthető átjáró, amin keresztül az nulla idő latt érhető el!

Meg is tervezték a kísérletet, de nem gondoltak arra, hogy az ilyen térmanipuláció hatással van az ott jelenlevő anyagi részekre, atomokra, elemi részekre is. A kísérlet, úgy vélték, teljesen veszélytelen lett volna anyagmentes térben, így azonban a dimenziókapu helyén levő atomok infranukleális egyensúlya megbomlott, és mindenféle veszélyes sugárzás keletkezett. Szerencsére csak rövid távra voltak hatásosak a sugarak. De azért ez is elég volt ahhoz, hogy egy csomó furcsa mutációt okozzon, és így jött létre a Köztes Föld, így jöttek létre a szörnyek. A legbosszantóbb a dologban az, hogy a sugárzás nemcsak az élővilágra volt kihatással, hanem magára a dimenziókapura is, úgy látszik megváltoztatta a Kapu helyét, koordinátáit, mert azon a részen nincs ahol lennie kéne, és azóta sem sikerült megtalálni, sem a Köztes Földön, sem másutt!

—Miért olyan fontos ez? - kérdezte Cincin.

—Hát már hogyan lenne fontos! - kapa fel a fejét meghökkenve Sanan Tarchen tábornok. —Civilizálni lehetne egy új világot!

—Vagyis gyarmatosítani! - bólogatott Üg. —Na és, Uszúl, az mi is pontosan?

—Az egyszerűen a sziget másik, a Köztes Földeken túli része! Azért is köztes a Köztes Föld, mert Szunúj és Uszúl között fekszik! A hegyeken át egyetlen ösvény vezetett csak oda, de az teljesen járhatatlan lett a Katasztrófa óta. És veszélyes is a szörnyek miatt. Katasztrófa alatt természetesen a dimenziókapu létrehozásakor történt eseményeket értjük, a sugárzást, egyebeket. A szunúji és uszúli adeptusok egymással rádiókapcsolatban vannak, de erről nem tud a köznép és az egyszerűbb varázslók. Ugyanis ahogy a technika, úgy a mágia is a háborúban fejlődik a leginkább, ezért elhíreszteltük, hogy Uszúlban mindenféle gonosz szörnyek kerültek hatalomra, és Uszúlban ugyanezt híreszteltük el Szunújról. Mindkét helyen lázasan dolgoznak a varázslatok fejlesztésén, igazán kiváló eredménnyel. Mondhatnám azt is, egyfajta fegyverkezési verseny indult meg a hegység két oldalán. Hadimágia a haditechnika mintájára!

—Pedig szörnyek nincsenek is, csak a Köztes Földön! - morogta Üg.

—Hát igen, itt van egypár! - bólintott a tábornok.

—Például egy olyan skorpiószerű izé – az mi lehet? - kérdezte Viki.

—Sejtem mi lehetett az! - mosolygott a tábornok. —Az biztosan egy Kaft volt. Így neveztük el. Szerencsére ártalmatlan növényevő, bár fölöttébb félelmetes látvány.

—Minket meg akart támadni!

—Ugyan, csak játszani akart! Olyan játékos mint egy macska.

—Játékból is kettévághatja az embert az ollójával! - dörmögte Üg.

Most Viki előrehajolt és így szólt:

—Beszéljünk akkor most a gyilkosságokról!

—Nagyon szívesen, legalább eloszlathatok néhány félreértést! Nekünk ugyanis semmi közünk ehhez.

Pár pillanatra elhallgatott, majd így szólt:

—Az, gondolom, természetes hogy kellett valaki a szigetre, aki közülünk való, aki tájékoztat bennünket mindenről! Így született meg a Fejedelem intézménye, hisz logikusnak tűnt, hogy ez az ember legyen a mindenkori uralkodó is.

A sziget harmadik Fejedelmét úgy hívták hogy Jungullár. Bár neve troggosan hangzik, nem trogg, hanem dzsanar származású volt. Egy kis oázisban látta meg a napvilágot a Nagy Sivatag területén, s amikor a csiszík elfoglalták a Nagy Sivatag jó felét, az ő oázisa is Csiszíföld ré-

sze lett. Ő már akkor felnőtt volt, és nem akart elköltözni onnan, vállalta inkább hogy csiszí lesz. Be is fogadták, de nem sokáig bírta a csiszík között, nem tetszett neki a nőuralom, a takival, falufőnökökkel is összeveszett, és végül elszökött Csiszíföldről. Eljött Lulmannolba, és országunk be is fogadta. Tehetséges fiatalember volt, s így amikor beállt a hadseregbe, gyorsan haladt felfelé a ranglétrán. Végül, mert kivételes képességű szociológus volt, ő lett a sziget Fejedelme. Már csak azért is, mert fontosnak tartottuk, hogy ide, erre a fontos posztra olyasvalaki kerüljön, aki maximálisan megbízható, különösen pedig a csiszík felé tartottuk fontosnak a legteljesebb hírzárlatot, titoktartást, s így erre a posztra olyan ember tűnt a legalkalmasabbnak, aki szívből utálja a csiszíket. Na hát, Jungullár utálta őket, utálta mint a bűnt, mert a csiszík elfoglalták hazáját, az oázist, és még ő maga sem tudott kijönni velük. Mert ugyebár, le kellett vágnia a szakállát, hajbókolnia kellett a nők előtt meg minden egyéb... Tehát alkalmasnak tűnt e posztra. És nem is volt semmi baj sem jódarabig vele. Minden erejével a mágia, főleg a hadimágia fejlesztését szorgalmazta, mert felháborította, miként uraskodik az egész bolygón Csiszíföld, még a sarkvidékkel kapcsolatban is megfenyegetett bennünket...

—De hát akkor miként engedhették meg hogy csiszí műhold irányítsa a hajójukat? - kérdezte Viki.

—A Szukirijját nem csiszí műhold navigálta! - válaszolta egyszerűen a férfi. —E sziget számítógépeinek semmi köze a csiszíkhez, kisasszony! De hadd folytassam. —Szóval, Jungullár igazán remek munkát végzett, de fő hajtóereje a csiszík iránti gyűlölet volt. És ez mindinkább elhatalmasodott rajta, olyannyira, hogy már nem is elégítette ki ha itt a mágia fejlesztésén buzgolkodva tehet Csiszíföld ellen valamit, hanem önmaga is szeretett volna leszámolni a csiszíkkal, vagy, mert a csiszík ellen nemigen tehetett semmit, legalább azokkal, akik elismeréssel nyilatkoznak a csiszíkról! S meg kell mondjam, hogy azért a sziget Fejedelme nem esik olyan korlátozás alá mint az egyszerű lakosok. A Fejedelem természetesen elhagyhatja a szigetet rövid időkre. És elhatározta, hogy ő lesz a Bosszú Angyala minél több olyan ember számára, akik a csiszíkben bármi jót is találnak! Átnevezte a hajót, korábban ugyanis nem Szukirijja volt a neve...

—Megőrült! - mondta Üg.

—Meg, igen, nem is kétséges! - bólogatott Sanan úr. —Itt a szigeten a legfőbb kutatási terület, az úgynevezett Para-programon kívül, ami a mágia fejlesztését jelenti, végeztünk más kisebb kísérleteket is, például szociológiai kutatásokat, alapvetően ennek is a csiszíkhez lett volna közülük, hogy Csiszíföld lakói számára miként tudunk jó propagandát kifejteni egy esetleges háború során, tanulmányozni akartuk hát a kultúrák egymásra hatását. Egy ilyen kísérlet során néhány embert a külvilágból el kellett volna hoznunk a szigetre, hogy lássuk, a szigetlakók miként reagálnak ezek láttán. Persze, most nagyon vázlatosan mondtam el a kísérletet, ami sokrétű, és így nem is tűnik érdekesnek... Lényeg az, hogy Jungullár ezt a kísérletet használta fel a céljaira. Korábbi szárazföldi útjai során több emberről is megtudta hogy néhány dologban egyetért a csiszík elveivel, még ha nem is csiszí az illető, és elhatározta, hogy ezeket a szigetre szállítja, ahol teljesen a hatalmába kerülnek. Például Zbagle atya és Ireoa azért lett ellenszenves nekik, mert bár úgy egyébként nem szerették a csiszíket, azt elismerték, hogy a csiszík gyakorta sokat tettek a környezetvédelemért. Henden és Enlie elismerően szólt a csiszí számítástechnika fejlettségéről, és ugyanakkor leócsárolta, főleg Enlie, a mi „barbár” számítógépeinket. Zermitogorny urat azért utálta meg, mert Zermitogorny úr nagyra tartja a csiszík állatnemesítői tevékenységét, és maga is csiszí lovakra meg egyéb háziállatokra szeretne szert tenni. Vibrinut kapitánnyal az volt a baja, hogy tetszik neki a csiszí műholdas navigációs rendszere. Riseónak az egyik húga elköltözött Csiszíföldre, és azóta is többször hívta a bátyját, hát meg akarta akadályozni, hogy elmenjen Csiszíföldre. Sikerült neki mint tudjuk, hiszen megölte... A hajóra csábítás úgy történt, hogy különböző színészeket fogadott fel, hogy eljátszák a gazdag üzletember, Sanan szerepét, visszaélve így a nevemmel...

—Csak ne ilyen sietve! - szólt Üg. —Miért nem szerette Cincint, Ricilt, és engem meg a feleségemet?

—És honnan tudja maga, hogy a Fejedelem mit gondolt? - kérdezte Viki.

—Erre a kérdésre a válaszom az - fordult Viki felé a tábornok - hogy amikor megtámadták a vírusok a számítógéphálózatunkat, természetesen azonnal kutatni kezdtük hogy honnan kaptuk ezt a csinos kis ajándékot, és az kiderült hogy Paraórról. Gondolhatják hogy első dolgunk volt iderepülni! És itt aztán egykettőre kiderült minden, a Fejedelem azóta már egy szigorúan őrzött, titkos katonai börtönben raboskodik Lulmannolban, vagy legalábbis arrafelé tart, egy helikopteren, fogolyként! És mindent még mi sem tudunk, mert csak úgy kutya-futtában vallattuk ki. Néhány dolgot még tagad. Például azt sem tudjuk hogy Cincinre miért fáj a foga. Kerekperec letagadta, hogy hívott volna ilyen nevű nőt a hajóra, azt mondta, csak tíz személyre számított, tíz hely volt csak a mentőcsónakokban is, és Cincin létszámfölötti! Persze ez biztos nem igaz, feltételezzük, hogy Cincin egyszerűen azért nem tetszett neki, mert jicseni, és Lulmannol meg Jicsen nem kedveli egymást.

—Biztos azért nem szeretett, mert nem tetszik a számítógépek kezelőfelülete, és a csiszik irányvonalát tartom helyesnek, akik valóban a mesterséges intelligencia kifejlesztésén fáradoznak! - vélte maga Cincin.

—Igen, ez elképzelhető! - bólogatott a tábornok. —Azt sem tudjuk még, hogy Ricilre miért haragudott meg. Ricilt különben ő maga ölte meg, mielőtt elindult volna a hajó, bement a kajútjébe, megölte a hajósinast, aztán helikopteren visszatért ide a szigetre, megelőzve magukat. De a részleteket még tényleg nem tudjuk. Az ön esete azonban világos kisasszony! - nézett Vikire.

—Emlékszik ugye, hogy egyszer majdnem színésznő lett?

—Én már sokszor lettem „majdnem” színésznő, mielőtt rájöttem hogy az én igazi életcélom a nyelvek és a történelem! - válaszolta Viki.

—Arról az esetről van szó, amikor Kánea szerepét szánta egy filmtársulat önnek!

—Ó, amikor kurvát szerettek volna csinálni belőlem? - pirult el Viki.

—Tessék?! - kérdezte hirtelen Üg, és nagy szemeket meresztett a feleségére.

—Ne nézz már ilyen bambán rám, nem feküdtem le senkivel! Különben is, ez még a megismerkedésünk előtt történt! - bökte őt oldalba Viki. —Úgy volt, hogy valami társulat megfilmesíti a csiszik történelmének kezdeti időszakát, aztán engem alkalmasnak találtak arra hogy én legyek egy bizonyos Kánea nevű nő, mert azt mondták, épp jó a külsőm, éppencsak be kellett volna festeni szőkére a hajamat! Ez még nem is zavart volna. És jó szerepnek tűnt, bár nem ez lett volna a főszerep, de nem is mellékszereplő lettem volna, hanem olyan közepes, érted ugye... Én persze boldogan vállaltam, csak aztán alig kezdődött el a forgatás, kiderült, hogy ez igazából nem is történelmi film lett volna, hanem afféle pornó, történelmi környezetben, kosztümös pornó, és nekem egy egész csomó férfival le kellett volna feküdnöm Káneaként, lett volna ott csoportszex is meg minden, hát persze hogy nem vállaltam! És persze bizonyos értelemben rosszul tettem hogy nem vállaltam, mert nagyon dühöseket voltak hogy visszaléptem, és fenyegetőztek mindenfélével, amiből ugyan semmi nem lett, kivéve azt hogy rossz híreket költik, s ez lehet hogy be is jött, mert nem lett belőlem színésznő! Kezdő színésznőnek egyetlen szerepet sem szabad visszautasítania, azt mondták.

—Ami Jungullárt illeti - mondta a tábornok - ő azért haragudott meg Vikire, mert úgy fogta fel a dolgot, hogy ha a csiszik életéből pornófilmet készítenek, az megalázza a csisziket, és Viki, mert nem vállalta a szerepet, akadályozta a csiszik megalázását!

—És én? - kérdezte Üg.

—Ön uram semmiféle szereppel nem bírt a történetben, mindössze azért lett meghívva, mert másképp esetleg nem jött volna el a felesége sem!

—És Dzseh Pit?

—Ő egészen más eset. Ő a mi egyik emberünk volt, akinek részt kellett volna vennie a szociológiai kísérletben, mintegy felügyelőként utazott a hajón, de amikor észrevette hogy valami baj van, akkor már késő volt, mert csak akkor jött rá hogy gondok vannak, amikor az a fej az asztalra esett! Aztán itt a szigeten kérdőre vonta a Fejedelmet, de az lelőtte.

—És mi volt az hogy elénk hozták Ricil holttestét? - kérdezte Viki.

—Az csak afféle színjáték volt a fejedelem részéről hogy jobban megijessze önöket!

—Sikerült! - vágta rá epésen Viki.

—Mi, miután kiderítettünk mindent, az Önök keresésére indultunk, hogy megtaláljuk Cincint, aki megfertőzte a gépeinket...

—Azt hogy én fertőztem meg a gépet, nem tudhatta a Fejedelem! - vágott közbe Cincin.

—Azt Mateo Mattekuraszájtól tudtuk meg! Azóta ugyanis már magához tért, és elmondta nekünk. Ha hiszik, ha nem, a varázsló kedveli önöket! Azt mondta, szereti a rámenős, bátor embereket. Szóval, szerencse hogy elvitték a varázspálcát, mert így megtalálhattuk önöket, s módunkban áll felajánlani hogy Cincin kisasszony álljon be csapatunkba dolgozni, és igazán csilágászati fizetést tudunk felajánlani! Sőt, annál is többet! Van egy rendkívüli ajánlatom a számára! - és a tábornok a zsebébe nyúlt. Üg feszülten figyelte, de nem fegyvert húzott elő, hanem egy papírlapot és egy golyóstollat. Átnyújtotta őket Cincinnek.

—Ez egy szerződés, csak alá kell írni. Jelenleg ugyanis nincs Fejedelem a szigeten, pontosabban Szunúj területén, mert Uszúlban más a Fejedelem. Ez az áldatlan állapot nem tarthat soká. Amint aláírja ezt kisasszony, a mi alkalmazottunk lesz Fejedelem minőségben!

—Én lennék tehát a Fejedelem?

—Pontosan!

—És Mateo Mattekuraszaj nem fog féltékenykedni? Nem ő szeretett volna Fejedelem lenni?

—Dehogy! Ő csak a tudománnyal, akarommondani a mágiával akar foglalkozni. Ez a Fejedelem az ő szemében afféle hivatalnoki munkakör. Elvonná az idejét a kutatásoktól. Egyébként épp ő javasolta hogy Ön legyen a Fejedelem, mert ön ért a számítógépekhez. Nagyon szeretné már a varázsló, ha meggyógyítaná szegény fertőzött gépecskét, Cincin kisasszony, mert így ahogy most van, nem tudja bepötyögni a szövegszerkesztőbe a legújabb könyvét! Pedig érdekes anyag, az a címe, hogy „Hétköznapi fraktáltér-manipulációk, és az imaginárius alapú kvázi-mágiacsoportok leképezési tulajdonságai a nem diszkrét terekre”.

—Szép hosszú cím! Hogy volt képes megtanulni?! - kérdezte Üg. A tábornok azonban nem felelt neki, hanem Cincinre figyelt.

—Valóban kár volna a könyvért! - bólintott a leány. —Engem is nagyon érdekel a fraktálgeometria! Feltétlenül szeretném elolvasni, hogy mit ír róla!

—Szóval elfogadja az ajánlatunkat?

—Nem is tudom... nem túl primitív ez a világ?

—Attól függ hogy kinek! Havonta jön egy vasmadár az égből, ahogy az itteniek nevezik, hozva a civilizált világ termékeit...

—Az más!

—Persze adhatunk gondolkodási időt is.

—Felesleges! - mosolygott Cincin, és aláírta a szerződést.

—A kis pacifista... - jegyezte meg suttogva, gúnyos hangon Viki. És bár Cincin meghallotta, és megérezte a gúnyt, de most így szólt:

—Természetesen gondoskodni kell a barátaimról is! - mutatott Vikire és Ügre.

—Természetesen!

—A többi fogolyról is. Nem esett bajuk?

—Nem, időben érkezünk.

—Amint tehát mondtam, a barátaimnak nem eshet bajuk! Ez alapvető feltétele az együttműködésnek!

—Megígérem kisasszony hogy jó kezekben lesznek a barátai! Megyünk akkor?

—Hová?

—Először vissza a városba, ott a legfontosabb az lesz, hogy megmondjuk Mateo Mattekuraszajnak, hogy ön mostantól az új Fejedelem, azután pedig sürgősen el kell készíteni a vírushtástalanító programokat. Barátait onnan elvisszük helikopterrel Trapanba, onnan már akárhová is elmehetnek. És illően kárpótoljuk is őket az elszenvedett kellemetlenségekért! Rendben van?

—Rendben. - válaszolta.

—Mehetünk! - állt fel Üg is.

A tábornok a helikopter felé indult, Cincin mellette ment. Üg a szemével Viki tekintetét kereste. Neje ránézett, és figyelmeztetően bólintott. Üg visszabólintott neki. Mindketten tudták

hogy mire gondol a másik – a tábornok gesztusai az utolsó néhány mondatnál hamisságról árulkodtak. Egyébként is biztos volt benne Üg, s úgy vélte Viki is biztos benne, hogy ekkora katonai titkok birtokában nem engedheti haza őket a lulmannoli katonaság!

Odaértek a helikopterhez. Üg nem félt felszállni rá – biztosra vette hogy nem Cincin jelenlétében akarják kivégezni őket, hiszen a jicseni lány együttműködésére a vírusok miatt okvetlenül szükségük van.

Cincin beszállt a helikopterbe. Ezután a tábornok lépett fel a lépcsőre.

—Bocsánat - állította meg Üg - de az elsőség a hölgyeké!

—Ó, elnézést! - vörösödött el. —Természetesen! - és félreállt, előreengedve Vikit.

Viki beszállt, és leült az egyik középső ülésbe. Utána Üg lépett a helikopterbe, és leült a pilóta mögötti ülésbe. Mert természetesen az egész udvariaskodási színjátéknak az volt a célja, ne hogy a tábornok öelőtte lépjen be a helikopterbe, s így elfoglalhassa Üg a neki tetsző, stratégiailag fontos helyet.

—Édesem, nem ülnél mellém? - kérdezte Vikit.

—Szívesen! - válaszolta a nő, és mellételepedett.

A helikopter felemelkedett a magasba, és alig pár perc múlva máris a város fölé értek. Hamarosan leereszkedtek a vár egyik bástyájának a tetejére.

A tábornok, Cincin és két katona kiszállt a helikopterből, és Vikiéknek is intett a tábornok, hogy ők is menjenek ki.

Üg felállt, ásított, majd nagyot nyújtózott, hogy csak úgy ropogtak a csontjai. Mindezt azért, hogy elaltassa a nézők éberségét. Ezután egy hirtelen mozdulattal tarkón csapta a pilótát, a harmadik, gépben maradt katonának a lába közé rúgott, kirántotta a géppisztolyt a kezéből, és kilökte a gépből. Aztán gyorsan becsapta az ajtót, nehogy a másik kettő bejöhessen, és rögzítette a zárszerkezetet. Viki addigra már kioldozta a pilótát a hevederekből - e munka nagyrésztét ügyis elvégezte már maga a pilóta, aki leszállás után maga is elhagyni készült a gépet.

Üg egy mozdulattal kiemelte a pilóta ernyedt testét az ülésből, hátradobta a mindenféle csomagok közé, és behuppan a vezetőülésbe.

Lövések csattantak a gép törzsén és az ablaküvegen, de tudta hogy garantáltan golyóállóak – csak egy ellenséges harci gép lövedéke ütné át. Am tévedett - az egyik lövés nyomán csillag alakú repedés keletkezett az egyik oldalsó üvegen. Még nem ütötte át a lövedék, de azért elég-gé idegesítő látvány volt.

—Az ördögbe is! - káromkodott. —Ügy látszik ilyen közélről mégiscsak árt neki a géppisztoly, legalábbis az ablakoknak!

Gyorsan megpöccintette a megfelelő kapcsolókat, és forogni kezdtek a rotorszárnyak. Üg most nagyon hálás volt a sorsnak, amiért a honvédségnél éppen pontosan mélységi felderítő-kiképzést kapott, sőt egy darabig a terroristaellenes kommandónak is tagja volt. Így megtanulta a helikoptervezetést, még a külföldi helikopterekre is. Ez ugyan némileg más rendszerű volt, igazi ultramodern berendezés, de azért boldogult vele. Csak néha szívtá a fogát, amikor egy kapcsolót egészen furcsa, mondhatni „elvarázsolt” helyen talált meg. Szerencsére nem a legfontosabb kapcsolók voltak ezek.

Felemelkedett a levegőbe. A két katona letről még mindig vadul lödözött utána.

Üg féltette a bőrét, nem vitás! Felnyúlt a feje fölé, és elszakított egy ólomplombát. Megragadta a kart, és elfordította. Kis képernyő világosodott ki előtte, rajta a „HARCKÉSZÜLTSEG” felirattal. Igaz, lulmannoli nyelven amit Üg nem értett, de nem is számított ez, ő pontosan tudta, hogy az a szó ami ott látszik, ezt jelenti. És azt is tudta, hogy a helikopter elején néhány lemez félrecsúszott most, hogy így szabaddá váljanak a fegyvercsövek. Ezzel egyidőben pedig a botkormány tetején is félrehúzódtott egy átlátszó plasztiklemez, és szabaddá vált az alatta levő vörös gomb. Erre, szintén lulmannoli nyelven, az volt ráírva hogy „TÚZ”.

És most következett amire Üg nem számított. A rádió hangszórójából ugyanis emberi hang szólalt meg. Valami Üg számára érthetetlen lulmannoli nyelvű mondatot mondott, majd megismételte In nyelven:

—Gépágyú tüzelésre kész!

Csak egy pillanatra ijedt meg, azután rájött, hogy bizonyára a helikopternek is van fedélzeti számítógépe, és az beszélt.

—Juhéjj! - rikoltotta. —Ez aztán a technika! Öröm ilyen gépet vezetni!

Megdöntötte a gépet, és leadott néhány lövést a lentiekre, ügyelve rá hogy senkit el ne találjon, különösen ne Cincint. Öröm volt nézni, mint rohannak szerteszét.

Alig lőtt azonban egyet-kettőt, kivilágosodott előtte egy kis képernyő, aminek a rendeltetésével eddig nem volt tisztában. A menekülő tábornok, Sanan Tarchen hátát mutatta, tarkóján egy kis célkereszttel, mely egyre követte a tábornok mozgását. Ezzel egyidőben ismét megszólalt a hangszóró. Persze Üg most is csak az In nyelvű mondatokat értette:

—Célzás pontatlan, célzás pontatlan! Kér automatikus célzáshelyesbítést? Menekülő objektum távolsága 250 méter, és 9 másodpercen belül fedezékbe ér! Kér automatikus célzáshelyesbítést?

Az utolsó szavakkal egyidőben a célkereszt a tábornok tarkóján vörösre változott, és villogni kezdett.

—Na még csak az kéne! - kiáltott Üg, és gyorsan visszatolta alaphelyzetbe a „harckészültség”-kard. —Még csak az kéne hogy egy számítógép háborúzzon helyettem!

Ezután északnak vette az irányt.

—Fussál csak tábornokom, fussál csak! - mosolygott, visszagondolva a gép szavaira. —Nem vagy te már más csak egy menekülő objektum!

—Miért nem nyírtad ki?! - kérdezte rosszkedvűen Viki.

—Hej de vérengző vagy!

—Igenis meg kellett volna ölnöd, lelőni, kinyúvasztani, megdöglesztetni, kitaposni a belét, hogy alulról szagolja az ibolyát, hogy fűbe harapjon, bekrepáljon, mert ő is megölt volna bennünket!

—Ez igaz. De politika is van a világon, szívecském! Ha csak a tábornok vadászna a fejünkre, nem haboztam volna hidegre tenni. De ő egy jelentéktelen csavar csak a lulmannoli hadseregben. Nem számít már, érted?! Ellenben minél nagyobb zűrzavart keltünk, minél több lulmannolit ölünk meg, annál hevesebben vadásznak ránk!

—Ahhoz képest mekkora titkot tudtunk meg, hogy létezik mágia, sőt itt már javában használják is, ehhez képest már mit sem számít egy-két emberélet!

—Még ebben is igazad van, de ne feledd hogy most a tábornok nagy szarban van, már ne haragudj a szóért, mert megszöktünk tőle! Ezt ő is tudja. Ha lelövöm, valaki más a helyébe áll, és kész. De most hogy életben maradt, most mindenki őt hibáztatja majd, rá akarják verni a balhét, méghozzá teljes joggal, ő meg igyekszik menteni a felettesei előtt a bőrét, igyekszik tisztára mosakodni! Remélem, a sok vita, vádaskodás, bürokráciai huzavona mellett kevesebb ideje marad neki is, a feletteseinek is arra hogy velünk törődjenek!

—Jó, most már úgyis mindegy. Mondd inkább hogy hová mész?

—A Szukirijjára.

—Minek? Hisz még csak célszerű sem lesz, a számítógéppel oda irányíthatják, ahová csak akarják! Ki leszünk szolgáltatva nekik!

—Eszem ágában sincs a hajóval utazni, csak az útlevelünket, pénzünket meg úgy általában a holminkat szeretném magunkhoz venni!

Mire ezt megbeszélték, már ott is voltak a hajó fölött. Üg leereszkedett a fedélzetre, a még mindig ájult pilótát kihúzta a helikopterből, és bezárta egy kabinba, majd összeszedték a cókmókjukat, sőt, Üg nagy előrelátóan magához vette Henden, Zermitogorny úr és a többiek itt talált okmányait és pénzét is. Nagyon tartott tőle ugyanis, hogy ha ők meg is menekültek, ezek az emberek nem élik túl a kalandot, ha ugyan már meg nem haltak, s inkább legyen e pénz az övék mint a lulmannoli hadseregé, jobban megérdemlik, sőt a menekülésnél is szükségük lehet minderre! Különösen Henden kabinjában talált rengeteg pénzt. Több pénz volt ott, mint amit testőrként tíz év alatt megkereshetett volna.

—Rakd ki a varázspálcát! - szólt a feleségéhez.

—Minek? Hová?

—Majd később elmagyarázom, és tökmindegy hogy hová, csak legyen a hajón! - azzal beugrott hogy Zermitogorny úr kabinjából is összeszedje az értékeket.

—Gyere már, siessünk! - sürgette őt Viki.

—Várj még egy pillanatig! - azzal Üg berohant a kapitány kabinjába, és megnyomta a „vezérlőpulton” az indítógombot. A válasz nem is késett, a hajó motorja feldübörgött, és a jacht elindult valamerre. Hogy hová, az nem is érdekelte Ügöt. Már futott is a helikopterhez, beszállt, és újra a magasba emelkedett.

—Ezt miért csináltad? - kérdezte Viki, a hajó elindítására célozva.

—Azért, hogy félrevezessem őket. Ne felejtse el, Cincin szerint a hajó Csuprama felé van beprogramozva. Oda megy vagy sem, mindegy, de remélem így azt hiszik, mi is a hajón vagyunk, ezzel akarunk elmenekülni!

—Szerintem radaron simán bemérik a helikopterünket!

—Vagy igen, vagy nem, mindenesetre amit lehetett, megtettem a jó ügy érdekében, és megteszem ezután is! - azzal Üg leereszkedett majdnem a tenger szintjéig, és olyan alacsonyan repült, hogy egy-egy nagyobb hullám egészen a helikopter hasáig csapott fel.

—Így talán kikerülök a radarok látóköréből! Különb, nem is hiszem hogy volna radarjuk itt a szigeten.

—És Zelimba? Hiszen az itt van a közelben!

—Igen, még hozzá percekben belül odaérünk, mert a sziget tíz kilométerre sincs a parttól, úgy látom itt a műszereken! De Zelimba valóban szegény ország, nem hinném hogy van radarja!

—Ugyan már, a hadsereg a legszegényebb országok sem sajnálják a pénzt! És megfigyelhetnek műholdról is!

—No persze, a csizí műholdak biztos látnak is bennünket, csak hogy azok nem törődnek velünk, s mert még rossz a számítógép a szigeten, nem hiszem hogy a saját műholdjukkal fel tudnák venni a kapcsolatot! És ne is vitatkozzunk, mert már meg is érkezünk a szárazföldre! - mondta Üg.

Feljebb kellett emelkednie, hogy bele ne ütközzön a szárazföldre, a kontinens partvonala helyütt ugyanis legalább száz, de olyik helyen kétszáz méteres magasságba is felnyúlott a tenger szintjétől számítva. De szerencsére ez nem okozott gondot Üg helikoptervezetési tudományának.

Le sem szállt a helikopterrel, hanem nagy bátran tovább repült, egy autótűt fölött, egészen amíg egy nagyváros határába nem ért. Akkor aztán a helikopter leszállt, ők kiszálltak, leintettek mint stopposok egy autót, abba beszálltak, és elvitették magukat a repülőtérre, ami nem is volt olyan egyszerű, mert nem értették az itteni nyelvet, és az autós sem inül, sem kaulul nem beszélt. De feltalálták magukat, mert egy papírra gyorsan rajzoltak egy repülőgépet, s azt nyomták az autós kezébe, s hogy jobb legyen a fogás a papíron, egy nagy bankjegyet is melléadtak. Ez látható elégedettséggel töltötte el alkalmi sofőrjüket.

A repülőtéren sem volt semmi baj, hisz megvoltak az útleveleik, poggyászuk sem igen akadt, sőt pénzük is volt bőven megvenni a repülőjegyet. És még abban is szerencsájuk volt, hogy alig negyedórát kellett várakozniuk, s máris indult egy gép, egyenesen Íventhalba, Kauliana fővárosába. Pontosan oda tehát, ahol laktak.

—Ki hinné hogy alig egy órája szöktünk el! - sóhajtotta a repülőgépen ülve Viki. —Ki hinné hogy alig egy órai útra tölünk a középkor honol, s varázslók uralkodnak!

—Azért azt ne feledd, hogy ezek a varázslók igazi varázslók, mert működik a mágiájuk! - emlékeztette nejét a nem elhanyagolható tényre Üg.

—Hát igen... furcsa is ez... bár azt meg kell jegyeznem, pocsék a pszí-faktor mérő műszerük! - mosolygott titokzatosan Viki.

—Hé, csak nem...?! - kérdezte gyanakodva Üg.

—De bizony! - somolygott Viki. Azzal kinyitotta az utazótáskáját. Benne feküdt Mateo Mattek-uraszáj varázspálcája.

—De hiszen megmondtam hogy dobd ki a hajóra!

—No igen... De arra gondoltam, ennyi hasznunk legalább legyen a kalandból! És úgyis olyan gyorsan szöktünk hogy nem érhetnek utol!

—Ha megvizsgálják a hajót, tudni fogják hogy nem vagyunk rajta, mert nem érzékelik a varázspálca sugárzását!

—Ha megtalálják a helikoptert, úgyis tudják majd hogy nem vagyunk a hajón! Ne is veszekedj, úgyis itt van már! Bevallom, én jobban féltem a műszerüknél attól hogy mit szólnak majd a vámnál itt Zelimbában, bár nem múkincs ez sem, de a kristály rajta értékesnek látszik! De szerencsére nem kutattak ki!

—Hát, abban igazad van hogy most már mindegy! - sóhajtott Üg. —Bár nagy merészség, önfeladás volt... De így legalább fogod tudni használni ezt a kis ajándékot! - azzal benyúlt dzsekijébe, és előhúzott egy könyvet, majd átadta a feleségének. A könyv címe ez volt:

—Veszélytelen varázslatok gyerekeknek! Hat éven felülieknek. „Te is lehetsz adeptus!”-sorozat.

Egymásra nevettek. Teljes volt közöttük a családi béke. Később azonban megkérdezte Ügöt Viki:

—Mit gondolsz drágám, mennyi időbe telik míg Íventhalba érkezünk?

—Néhány órába biztosan, mert több ezer kilométert kell megtennünk! Miért?

—És ha rájönnek hogy merre menekültünk?

—Lehet hogy rájönnek, de azt nem nagyon hiszem hogy mernék értesíteni a kaul hatóságokat! Hiszen Lulmannol és Kauliana nem szövetségesek! És Lulmannolnak az az érdeke hogy ezt az egészet titokban tartsa!

—Akkor is lehetséges, hogy valamiféle ügynökeik otthon várnak már bennünket!

—Á, ezt sem hinném! Ilyen gyorsan nem tudnak intézkedni ők sem! Mire értesítik az esetleges Kaulianában levő embereiket, mire mindent megszerveznek, az legalább egy napba biztosan beletelik! És nem is hiszem hogy olyan sok emberük lenne Kaulianában! És azoknak is épp elég dolguk lehet! Egyetlen napunk még biztosan marad. Természetesen azonnal, amint lehet, el kell tűnnünk, illegalitásba kell vonulnunk. De nem sokáig...

—Van talán valami terved? - kérdezte reménykedően Viki.

—Természetesen! Mint mondtam, nagy szerencsénk, hogy Kauliana és Lulmannol nem szövetségesek! Mint azt biztos te is tudod, Kaulianának hagyományosan Csiszíföld a szövetséges, amennyiben persze ezt szövetségnek lehet nevezni! Csiszíföld, Kauliana és az Ujjak Szigetei alkotnak egy hármass szövetségi rendszert ... persze, ez elég laza szövetségi rendszer, mert Csiszíföld a saját szövetségeit is barbároknak tartja, és a Kaulianával fenntartott szövetség nem akadályozta meg benne, hogy elhalássa a sivatag nagy részét... Ó igen, és persze Csiszíföld szövetségei a gyoelek és a gurgujok is, még inkább is mint Kauliana, sőt, Gyoeia és Gurgulla szerintem majdnem Csiszíföld bábállaiknak tekinthetők, Csiszíföld peremvidékének, annyira hasonlóak e népek szokásai... De a lényeg az az, hogy ezen országok vállalták hogy meg nem támadási szerződést kötnek egymással, és kölcsönösen értesítik egymást ha esetleg a tudomásukra jut hogy valamiféle kémtevékenység folyik a másik ország ellen, vagy ha valami azellen irányuló más csúnya dologra rájönnek. Konkrét katonai segítségnyújtásról nincs szó, de ez már akkor is komoly dolog, komoly minden amiben Csiszíföld benne van! És emiatt nem szeretnek kémek nemcsak Csiszíföldre, de Kaulianába sem menni, mert Csiszíföld amilyen lusta, kényelmes ország, előnyösnek találta ha a zavaró elemek egy részét már a vele szomszédos Kauliana megszüri, és így ennyivel kevesebb gyanús személlyel kell kínlódnia a saját határainál! Tehát sok leleményes műtyűrt adott ingyen kaul szövetségesének, a határőrizeti szerveknek, amikkel nagyon hatékonyan lehet leleplezni a besüندörgő kémeket, terroristákat, fegyvercsempészeket, ki lehet mutatni a robbanóanyagot, kábítószer, lehallgatókészülékeket, ilyesmit, ezek működését mind tanultam mint volt felderítő! Nem állítható persze hogy Kaulianába nem lehet bejutnia kémnek, de a kockázat legalább tízszeres mint bármi más országba! Tehát nem hinném hogy sok lulmannoli ügynök lenne Kaulianában!

—Jó, jó, de hosszas magyarázatodból még mindig nem tudom hogy mi a terved!

—Az kérek szépen, hogy mindent elmondunk a sajtónak! És így nem is rossz hogy elhoztad a varázspálcát, mert a szavunkat bizonyítani is tudjuk! Ha már az egész világ ismeri majd a sztorit, akkor nem lesz többé értelme hogy megöljenek bennünket, mert már úgyis mindegy! És tudod mit, nagyonis jó lesz ha megtudják a csiszíki meg a többi országok, hogy miben merkednek ezek ott Paraón! Mert ha a csiszíki időben közbe nem lépnek, akkor nem is sokára veszedelmes szintre fejlődik Lulmannol mágikus tudása, a hülyék megtámadják Csiszíföldet, aztán vagy győznek, vagy nem, de ha sikerül is tönkreverniük a csiszíki, az biztos hogy a csi-

szík igenis fognak védekezni, és mágia nélkül is félelmetes az erejük! Elég ha csak az utolsó pillanatban, mondhatni agóniájukban, haláltusájukban kiengednek néhány fiola vírust vagy baktériumot! Nem is szükséges hogy eljuttassák azt Lulmannolba, elég ha a saját területükön, Csisziföldön nyitják ki az ampullákat, rövid idő alatt elviszi a szél mindenhová a bacikat! És azt nem hiszem hogy a lulmannoli mágikus tudás megvédene az iszonytató járványtól! Én pedig nem akarok ekkora katasztrófát, tudod mit, inkább szerezze meg Csisziföld a mágikus hatalmat is és legyen a világ csendőre! Egyelőre elég rendesek hogy úgy mondjam, nem csináltak belőlünk rabszolgákat, ha nincs épp Csisziföldön az ember, szinte észre sem lehet venni hogy vannak olyanok is hogy csiszík! Nekem viszont elegendő van az örült vagy félörült tábornokokból!

Viki teljesen egyetértett Üggel, s így vita nélkül telt el az útjuk. Teltek-múltak az órák. Jóval tovább tartott a repülőút mint Üg gondolta volna, mert még sosem repült erre, nem ismerte errefelé a légifolyosókat, és kiderült, hogy nem repülhet a gép nyílegyenesen Trapan és Íventhal felé, mert közbeesnek a csiszík szigetei, Vamba, Vamaroki meg a Füzér-szigetek, különösen ezek legészakibb tagja, Kalderon, amely hagyományosan a csiszi királynő lakhelye. Márpedig, bár ezt nem tudta eddig Üg, de a csiszík egészen egyszerűen soha semelyik barbár repülőeszköznek sem adtak még engedélyt hogy átrepüljön e szigetek fölött, vagy bármely csiszi terület fölött. Ennek biztonsági okai voltak. Különösen nem adtak engedélyt ilyesmire Kalderon fölé, mert nem kockáztatták a királynő életét. A csiszík, akik minden biztonsági intézkedést túlzásba szoktak vinni, jobban őrizték királynőjük életét mint egy természetboly a természetkirálynőt.

Emiatt most Ügék repülőjének is óriási kerülőt kellett tenniük az Ujjak Szigetei felé. Ez természetesen megnövelte a repülőút időtartamát.

—De hát miért nem lehet leszállni valamely csiszi repülőtéren? - kérdezte Viki.

—Mert a csiszíknek nincsenek is repülőtereik a mi fogalmaink szerint! - válaszolta elnéző mosollyal Üg. —Egyáltalán, a csiszíknek repülőik sincsenek! Csakis helikoptereik. Azoknak meg nem kell repülőtér, mert bárhol le tudnak szállni, legfeljebb valami sík, füves mező kell nekik, de próbálj csak egy ilyen interkontinentális repülőt egy füves rétre leszállítani! Ha túl is éled, az biztos hogy a gép többé nem tud a magasba emelkedni, úgy tönkremegy!

Persze azért nem telt el nagyon unalmasan az út. Vetítettek filmet az utasoknak, majd Üg és Viki arról kezdett el beszélgetni, hogy melyik újságnak vagy tévécsatornának adják oda elsőként a híreket.

—A Bűvcsatorna lenne a legjobb! - vélte Viki. —Az gyakran foglalkozik efféle témákkal!

—Épp azért nem jó! Nincs hitelük! - ellenkezett Üg. —Legjobb lenne a Csiszi Hírmondó! Az ugyan csiszi újság, de jár Kaulianába is, és mindenki tudja hogy mindig igazat mond!

—De az nem hinne nekünk! Elvből távortartja magát a misztikától!

—Akkor talán a Jelentős-be kéne leadni! A Jelentős-csoportnak vannak újságjai, TV-csatornája, rádiósávja is, és ez is komoly társaság, nem foglalkozik például horoszkópokkal meg hasonlókkal! És politikailag semleges társaság, független, ahogy mondani szokták! Eddig, úgy vélem, mindig korrekt tájékoztatást kaptam tőlük!

—Nem tűnik rossz választásnak! - tűnődött Viki. —De tudod mit, hallgassuk is meg, hogy mit mondanak Lulmannolról!

—Szerintem semmit! Mérget vehetsz rá hogy a tábornokok mit sem mondtak még újságíróknak, riportereknek!

—Ez igaz! De akkor jó lenne ha meghallgatnánk a zelimbai híreket, kíváncsi vagyok, megtalálták-e már a gazdátlan helikoptert!

—Látod, ez jó ötlet, bár nem hiszem hogy bemondják ha úgy van is!

—Megpróbálni csak lehet, nem? Állj rá valamelyik zelimbai adóra, ahol adnak híreket in nyelven is!

—Nem hinném hogy lenne in nyelvű hírszolgálatuk, de azt véletlenül tudom, hogy van egy csatorna ahol adnak kaul híreket! - mondta Üg.

A rádióhallgatás nem esett nehezükre, mert a pénzükből tellett első osztályú jegyre, s ezen az osztályon minden ülésbe be volt építve egy fejhallgató rádió. Űg is, Viki is bekapcsolta, fejükre tették a fejhallgatót, beállították a megfelelő frekvenciát, és kíváncsian hallgatóztak.

Először csak különböző zenék szóltak, majd egy női hang a legújabb kutyatápot reklámozta, amit speciálisan a nőtény pulikutyák igényeinek fejlesztettek ki. Ezután egy nagyon érdekfeszítő reklám következett. Egy férfi szólalt meg:

—*Hé, szomszédasszony, kend hogyan kerülhetett ide a mennyországba?! Hiszen maga züllött életet élt! A férjét is csalta, az állatokat kínozta... Miként engedhette meg az Úr hogy angyalszárnyai nőjenek?!*

—*Fiacskám, nekem mindigis voltak szárnyaim! Egész életemben ugyanis a Nimfa szárnyas betétet viseltem!*

Viki undorodva fintorgott, jelezve így hogy mi a véleménye a rádióhallgatók intelligenciájáról, akik vevők az efféle idióta reklámokra.

Ezután végre a hírek következtek. És bár a megszokott sorrend az volt a legtöbb rádióadónál hogy előbb jönnek a belpolitikai, azután a külpolitikai hírek, majd a sporthírek és végül az időjárásjelentés, ezúttal az időjárással kezdték a sort.

—Hírműsorunk elején beszámolunk a Parao szigeti atomrobbantás aktuális fejleményeiről! Mint azt saját megfigyelőszolgálatunk, és független hírügynökségek jelentik, az atomfelhő szerencsére nem tart Labrámia felé, hanem északkeleti irányba távolodik! Mindazonáltal Zelimba kormánya felkéri a partvidék lakosságát, hogy újabb intézkedésig aki teheti, ne hagyja el a lakását, és ne fogyasszon leveles zöldségeket! Pánikra semmi ok, mert a lulmannoli hadsereg csak egy egészen kishatóerejű bombát robbantott! Ugyanakkor szerencse a szerencsétlenségben, hogy a robbanásnál keletkezett földrengés úgy látszik megbolygatta a sziget alatti rég kialudt vulkán szeizmikus egyensúlyát, és az erre heves kitöréssel reagált. A heves kitörés szökőárat eredményezett, de ez országunk lakosságára nézve nincs katasztrofális hatással, mert kontinensünk magas tengerpartja megakadályozta, hogy a szökőár elárhassa falvainkat, és bár a szökőár még újabb hullámokkal közeledik a partvidék felé, ezek már csendesebbek lesznek, mint az eddigiéek voltak, a legrosszabbakon tehát már túl vagyunk! A heves esőzés és vihar viszont, ami a vulkánkitörés következménye, messzire sodorja tőlünk az atomfelhőt. Mindazonáltal várható, hogy a légkörbe került hamu hetekig elsötétíti majd az eget, és jelentősen lecsökken így a környéken az éves középhőmérséklet. A tőzsdén a mezőgazdasági részvények árfolyama máris meredeken zuhan!

Újabb robbantástól nem kell tartani, mert a rendelkezésünkre álló műholdas felvételek alapján úgy tűnik hogy Parao szigete csaknem teljesen megsemmisült, csak egy keskeny félhold látszik ki belőle a tengerből. Műsorunk vendége Dedéleva Űxorc Dátih külügyminiszter-helyettes, a továbbiakban élő közvetítést adunk a stúdióból. Külügyminiszter-helyettes-úr, milyen intézkedéseket tervez a kormányunk, hogy Lulmannol ilyen közel, mindössze tíz kilométerre partunktól váratlan, előre be nem jelentett atomkísérletet folytatott, veszélyeztetve ezzel mindnyájunk, egész népünk életét, egészségét?

A választ már nem hallotta Űg. E pillanatban ugyanis megszólalt a repülőgép hangszórója:

—Hölgyeim és uraim! Itt a kapitány beszél! Olyan híreket kaptam rádión, ami azt hiszem közérdeklődésre tarthat számot! Kérem figyeljék a vetítőt, átkapcsolok a csiszi műholdak nemzetközi műsorára! Azért a csiszi adást választottam, mert ők rendelkeznek a leggyorsabb hírszolgálat! Az ülésbe épített gombok segítségével mindenki kiválaszthatja a neki megfelelő nyelvet amin hallgathatja a csiszi híreket! Rendelkezésükre állnak hölgyeim és uraim a csiszi, az In, a kaul, rilgent, zelim, trogg, ritt, dzsanar, jicseni, liton és sok más nyelv!

Mindenki meglepődött a váratlan fordulaton, mert ők még nem hallották azokat a híreket, amiket Űg és a felesége. A repülőgép utasterében kialudtak a fények, mintha megint mozihoz készülődnének, de ezúttal a csiszi hírműsor jelent meg a mennyezeti képernyőkön.

Rögtön kezdetnek egy műholdas felvétel úszott be a képernyőre, amely egy szigetet mutatott. —Íme ez maradt Paraóból a vulkánkitörés után! - hallatszott Űg fejhallgatójából kaul nyelven. Kellemes női hang mondta e szavakat.

Űg pillanatnyilag nem is figyelt arra, hogy mit mond a csiszi bemondónő.

—Te mit szólsz mindehhez? Mi történhetett?! - kérdezte Vikitől.

—Fogalmam sincs! Csak abban az egyben vagyok biztos, hogy nem azért történt mindez, mert mi elmenekültünk! Úgy értem, nem azért robbantották fel magukat, hogy eltüntessék a nyomokat! Inkább valami olyasmire gyanakszom, hogy megint holmi mágikus kísérletet hajtottak végre, és rajtavesztettek!

—De hát a híradósok atomfelhőről beszélnek!

—Ugyan már, azokat a mindenféle sugarakat amik ilyenkor keletkeznek, könnyedén összekeverhetik egy atombomba sugaraival!

—Na szegény Cincin! Kellett neki ott maradnia! Ha kitart pacifista nézetei mellett és nem közködik katonáékka, hanem velünk tart, még élne!

—Nem szeretnék részvéttelennek tűnni - szolt a felesége - de engem inkább az érdekel, hogy ez mennyiben befolyásolja a mi terveinket! —Mert most aztán nesze neked bizonyíték! A varázspálca szerintem nem sokat ér, ha nincs meg Paraó, ahol gyártották, márpedig kétlem hogy ezt a katasztrófát bárki túlélte volna ott, még azok sem akik a sziget megmaradt karéján laktak, mert a szökőár azokat is lemosta onnan! Vagy megölte a sugárzás, a lávaeső, vagy más!

Ezen aztán Üg is el kellett gondolkozzék. Míg ő töprengett, a csiszí bemondónő tovább beszélt.

—Ez a támadás a béke ellen is bizonyítja, hogy a barbárok nem képesek megférti egymással, és minden aljasságra képesek! A világ számára az a túlélés egyedüli útja ha minden ország Csiszíföld példáját követi! Királynőnk, Tomkia bejelentette, hogy Csiszíföld hajlandó segítséget nyújtani Zelimbának a radioaktivitás okozta károk enyhítésében, egyben megnyugtathatjuk a zelimbai lakosságot, hogy hasonló eseménytől Paraón nem kell tartaniuk. Lulmannol nem fog több atombombát felrobbantani ott, mert Csiszíföld ezennel a magáénak tekinti a szigetet, és máris útnak indult több csiszí harci helikopter és egy csatahajó is Paraóra, birtokba venni azt. Ezt Lulmannol kormánya, elismerjük joggal tekintheti a nemzetközi jog megsértésének, de az atomfegyverkísérlet, különösen előzetes figyelmeztetés nélkül, és ily közel a polgári lakossághoz, szintén a nemzetközi jog megsértése! Csiszíföld tehát ezennel bejelenti, hogy a jövőben minden szigetet a magáénak tekint minden tengeren, ahol bármely ország is nukleáris fegyverkísérletet folytat! Csiszíföld nem engedi hogy a hülyegyerekekből álló barbár kormányok efféle veszélyes játékszerekkel szórakozzanak, szennyezzék a környezetet, és gyilkolásszák önmagukat, az emberiséget!

—Húha, azannyát, de berágott rájuk Punciföld! - ámult Üg.

—Ajaj, lesz ebből még nagyobb nemzetközi bonyodalom is! - jósolta Viki. —Mert ez szerintem még csak a kezdet!

—Pedig érthetetlen! - tűnődött Üg. —Nem is tudtam eddig hogy van atomfegyvere Lulmannolnak!

—Pedig ezt régóta sejtették!

—Sejteni lehetett, de eddig még nem derült ki! Érthetetlen! És éppen Paraón!

—Drágám, mondtam már, szerintem ez nem bomba volt hanem valami félresikerült kísérlet!

—Igazad lehet! Én azt hiszem mókuskám, hogy a történetek nekünk mindenesetre csak javunkra váltak! Némi joggal feltételezem, hogy Sanan Tarchen tábornok volt a vezetője a szigetre érkezett lulmannoli vizsgálócsoportnak. És abban is biztos vagyok, hogy kudarcáról, hogy megszöktünk tőle, még nem tájékoztatta a feletteseit. Hiszen gondolj csak bele, mekkora „égés”, ahogy mondani szokták! Biztos előbb meg akarta próbálni hogy elfogjon bennünket a Szukirijján, vagy Zelimbában! Ekkor pedig lehet hogy Lulmannolban még nem is tudnak ró-lunk, vagy ha tudnak is, azt nem tudják hogy megszöktünk, és azt hiszik hogy elpusztultunk a többiekkel együtt a szigeten! Az a helyzet, hogy ezesetben még a gazdátlan lulmannoli harci helikopter hollétéről sem tudhatnak, és ezért azt hiszem, hogy amint hazaértünk, én repülök vissza Zelimbába, drágám, megkeresem a helikoptert, feltankolom, és repülök vele haza Kau-lianába! Nagyon megtetszett a kis aranyos, és még sosem volt saját helikopterem, nemhogy harci, de közönséges sem, márpedig jó ám egy testőrnek egy ilyesmi! És micsoda érték, sok-sok milliót érne! Kár lenne ott hagyni az enyészetnek! Egy saját harci helikopter! Ó, mekkora szerencse! Régi gyerekkori vágyam egy harci helikopter!

Viki ezt kockázatosnak tartotta, de Üg joggal érvelt azzal, hogy ez sem veszélyesebb, mint a varázspálca elhozása volt. Ha Vikinek meglehet a játékszere, a varázspálca, neki Ügnek miért nem lehet meg a maga játékszere, a harci helikopter?! Ezen aztán el is vitatkoztak szépecskén, egészen míg csak le nem szállt velük a repülőgép Íventhalban.

A világon semmi bajuk nem akadt sem a vámnál, sem másutt, még taxit is hamar kaptak, ami gond nélkül kivitte őket a lakásuk elé. Üg óvatosságból mindenesetre kint hagyta az utcán a feleségét, és egyedül ment fel a lakás ajtajához, hogy megnézzze, nem leselkedik-e rájuk odabent valaki. Elvégre biztos ami biztos! Nem hiszi hogy ez a veszély fennáll, de a csiszik sem szoktak semmit sem kockáztatni, és ez határozottan jó elvnek látszik, hiszen nagy néppé fejlődtek!

A lakás ajtaja be volt zárva, de ez még semmit nem jelentett, tudta jól. Kinyitotta a kulcsával a bonyolult biztonsági zárat, és belépett.

—Gyere csak beljebb nyugodtan, semmi veszély nem fenyeget! - hallott a nappaliból egy ismerősnek tűnő női hangot. —És hívd be a feleségedet is! Kár volt Vikit lent hagynod, unalmas lehet neki ott ácsorognia!

Üg nagyon meghökkent, de esze ágában sem volt leszaladnia Vikiért. Ehelyet inkább előhúzta a kardját, és a falhoz lapulva belesett a nappaliba. Odabent egy fotelben szép kényelmesen, keresztbe tett lábakkal Cincin ült. A leány előtt a levegőben, minden alátámasztás nélkül egy szép tálca lebegett, rajta egy nagy sültcsirkével, és egy pohár gyümölcslével.

—Gondolom megéhezhetél. Kérsz belőle? - kérdezte a leány, azzal intett a kezével, mire megjelent előtte egy ugyanolyan tálca, azzal átrepülve a közöttük levő távolságot, Üg elé úszott a levegőben.

—Mi folyik itt, drágám?! Hogyan került ide Cincin?! - hallotta a döbbent Üg a háta mögött Viki nem kevésbé döbbent kérdését.

—Megmondtam hogy ne gyere még fel! - mordult rá Üg.

—Tudom, nem is értem mi történt velem, én igazából nem akartam feljönni, de ellenállhatatlan vágy kerített hatalmába hogy mielőbb idebent legyek!

Cincin elmosolyodott.

—Ne csodálkozz ezen kérlek! Én parancsoltam rád hogy idegyere. Nem szeretem ugyanis ugyanazt kétszer elmondani. De ne féljeteK semmitől sem! Te meg, Üg, tedd el azt a nevetséges játékszert a kezedből, mert se karddal, se pisztollyal nem árthatsz nekem ha én azt nem hagyom! De még azzal se mennél sokra, ha sikerülne megölnöd, mert a barátaim úgyis feltámasztanának néhány órán belül! Tapasztalatból beszélek, mert néhányszor meghaltam már! Nem örülök neki ha meg kell halni, mert nem kellemes, de mint mindent, ezt is túl lehet élni, sőt idővel megszokja az ember. Azaz inkább a varázsló! Na, csüccsenjeteK már le! Ne féljeteK tőlem, a barátotok vagyok! - azzal intett, mire Üg és Viki mögött két kényelmes karosszék jelent meg, majd megint intett Cincin, mire barátaink úgy érezték, hogy egy nagy, puha kéz meglöki a mellüket, és ők behuppantak a fotelbe.

—Nem is sejtettem hogy ennyire előre jár a Paraó szigeti varázstudomány! - mondta döbbenően Viki. —De hát most te onnan származol, vagy hogy a nyavalyába keveredtél oda?!

—Sem paraói nem vagyok, sem a Fejedelem áldozata! - nevetett Cincin. —De az igaz hogy varázsló vagyok. Ami meg Paraó varázstudományát illeti, azt kell mondjam hogy egyáltalán nem kell elámulni rajta. Gyerekcipőben járt, úgy bizony! Ugyan kérem, hol vannak ők az igazi varázslóktól! El is ástam volna magamat szégyenemben, ha alig száz év fejlődés után többet tud bármelyikük is mint például én, aki már nemsokára kétezer esztendő lesz! Pedig mi az én hatalmam is az igazi mesterekéhez képest!

—Nem értem! - ingata a fejét tanácstalanul Üg. —Ha egyszer te is varázsló vagy, méghozzá nagyobb varázsló is mint azok ott Paraón, akkor hogy lehet az hogy többször is nekem kellett téged megmentenem, előbb a börtönből, aztán a póktól... És útközben többször is ijedeztél, rémüldöztél... Vagy mindez csak színjáték volt?!

—Nagyrészt igen. Ne haragudjatok, de nem fedhettem fel idő előtt magamat, mert itt sokkal nagyobb dolgokról volt szó, mint gondolnátok! Épp ezért amikor ijedeztem, nem is volt mindig megjátszás. De nem a magam életét féltettem.

—Akárhogyis, de meglehetősen sikeres alakítást nyújtottál! - szólt felbátorodva-felháborodva Viki. —Talán még az sem igaz hogy jicseni vagy!

—Persze hogy nem! - felelte a nő, azzal a teste egy pillanatra elhomályosodott, majd amikor újra tisztán lehetett látni, már egy egészen más nő ült velük szemben.

—Látjátok? Ez az eredeti testformám! Mert tetszésem szerint tudom változtatni az alakomat. Én jóval több mint ezer évvel ezelőtt Rilgentiában születtem, és akkor még Tia volt a nevem, sőt most is az a nevem a varázslók között. Az igazi varázslókra gondolok, nem az olyan reményteljes kölykökre mint a Paraón élők. És amikor eljött az ideje, elkerültem a varázslók iskolájába, ahol egy Badzsahárata nevű nagy mágus a legfőbb úr, minden tudás és bölcsesség birtokosa, aki igazán atyaként bánik velem, és akit nagyon tisztetek. Nála tanultam a mágia fortélyait, sőt tanulom még most is, mert bár tehetségesnek mondanak, de tanulmányaimnak legjobb esetben is csak a közepén járok még.

—Megtisztelsz a bizalmaddal, de miért mondod el ezt nekünk? - kérdezte Viki. Űg pedig ezúttal örült hogy a felesége bőbeszédű és cserfes nyelvű, mert egyelőre meg sem bírt szólalni, és halvány fogalma sem volt hogy mit tegyen.

—Mindjárt megtudod, kedveském! Arról van szó, hogy mi varázslók - nem én, hanem a meste-reim akik nálam sokkal idősebbek - átéltek már jópár világpusztulást. Tlapantlua pusztulásáról nektek is hallani kellett, de ez nem is az egyetlen pusztulás volt. Mi azon igyekszünk, hogy az újabb pusztulást elkerüljük. Az emberiség kezében már most félelmetes fegyverek vannak. Nem engedhetjük meg, soha, semmiféleképpen, hogy az atom- és egyéb fegyverek mellett még a mágiát is aljas, gonosz, kicsinyes célokért használják fel, fegyverként! Mert Tlaxánt, bolygónkat közönséges fegyverekkel is el lehet pusztítani, néhányszor majdnem meg is tették, de mágiával akár a Napot is fel lehet robbantani, még hozzá nem is kell ehhez különösebb mágikus erőfeszítés!

—Aha, sejtem már hogy te pusztítottad el Paraót! - szólalt meg most Űg.

—Nem volt más választásom! - hajtotta le a fejét Cincin.

—Nem sajnáltad a rajta élőket? - kérdezte Viki.

—De igen. Ám ne ítéld el nagyon! Elmondtam már az érveimet! És nem is én döntöttem így, hanem Badzsahárata, akiről még nem nagyon tudjátok hogy kicsoda, de nagyon egyszerűen azt mondhatom amit már mondtam is: ő a legislegfőbb varázsló.

—Hogyan kezdődött ez az egész? - kérdezte Viki.

—Azért vagyok itt hogy elmondjam. Tudjátok, Badzsahárata annyira de annyira nagy varázsló, hogy ő majdnem akkora hatalommal bír mint egy isten! Istenek ugyan nincsenek, de higgyétek el, Badzsahárata nagyon közel jár ahhoz hogy isten legyen! És az ő hatalma akkora, hogy ha valahol a világon történik egy komolyabb varázslat, akkor azt ezer kilométerekről is megérzi. Egyszerű, kis varázslatokat persze nem, de minél nagyobb a varázslat, annál messzebről érzékeli. És persze így Paraóról nem tudott a kezdet kezdetén, amikor még jelentéktelen dolgokkal pepecseltek ott, de amikor megpróbáltak dimenziókaput nyitni, azt a mesterem érzekelte már. Annál is inkább, mert egy dimenziókapu nyitása, bár lehetséges, de rendkívül komoly varázslat. Azoknak a dilettánsoknak ott Paraón esélyük sem volt a sikerre, alapvető, elemi dolgokról feledkeztek meg, vagy nem is tudtak róla hogy ez meg az kéne hozzá. Természetesen nem jött létre a dimenziókapu, csak hitték azt hogy létrejött. Nem csoda hogy nem találták meg, mert nem lehet megtalálni azt, ami nincs! De a varázslatba beletáplált energiák persze nem veszték el, ezért aztán lett is ott sugárzás, meg szörnyek, de hát ezt láttátok ti is... És akkor Badzsahárata elküldött engem, hogy menjek Paraóra, és derítsem ki, hogy pontosan mi is folyik ott. Főleg azt kellett kiderítenem, hogy kik állnak a dolog mögött. Melyik ország, szervezet, kik tudnak erről, mennyit tudnak, hogyan lehet ezt az egészet leállítani. Mert nem engedhetjük meg hogy egy másik varázslócsoporthoz is kialakuljon, rajtunk kívül, főleg nem katonai célok érdekében!

Én kiderítettem, hadd ne magyarázgassam hogy hogyan, hogy Paraóra készül a Szukirijjá. Megvannak a magam mágikus módszerei effélék kiderítéséhez, tudjátok! Tettem róla, varázslással, persze, hogy az én nevem is felkerüljön az utaslistára, és aztán mint egyszerű vendég, felsétáltam a fedélzetre. Mert úgy véltem, így utazhatom oda a legkevésbé feltűnésmentesen.

Aztán a fej asztalra pottyánása engem is meglepett, és a gyilkosság is! És úgy láttam a legjobbnak, ha játszom a mit sem sejtő, gyanútlan vendég szerepét! Elvégre leleplezni bármikor ráérek magamat! És még az sem olyan nagy tragédia ha meghalok, mert mi varázslók rendelkezünk egy olyan tulajdonsággal, ebben is egy varázslat segít bennünket, persze, hogy mintegy hozzá vagyunk kapcsolva egy másik, nekünk különösen kedves varázslóhoz, annak mintegy lelki testvérei vagyunk, és ha meghalunk, ez a testvérünk azonnal megérzi ezt, és ekkor minden más tevékenységét félretéve a halálunk helyszínére, pontosabban a holttesthez repül, mert megérzi hogy hol van a holttest, és feltámaszt bennünket. Ez a testvériség csak elég magas mágikus tudású varázslónál hozható létre, de én már elértem ezt a fokot. Nekem egy Kirti nevű varázslónő a haláltestvérem. Így mondjuk ezt, hogy „haláltestvér”. Tehát nem olyan nagy baj az sem ha meghalok, fontosabb hogy le ne lepleződjem, amíg meg nem tudok mindent. Emiatt nem is védekeztem, kivéve egyszer, amikor majdnem le is lepleződtem, amikor Mateo Mattekuraszáj a számítógép előtt rámlott egy kicsinyke villámot. Majdnem lelepleztél, Űg! Alig bírtam kimagyarázkodni! Akkor megfogadtam, hogy egyelőre többé nem védekezem. És jól is döntöttem, mert lám, a tábornok később mindent elmondott! Mindent megtudtam!

De azért valóban komolyan rémüldöztem nem is egyszer, mert ha vállalom is a halált, ha lehet, mégis szívesen elkerülöm, és megijedni akkor is megijedhetek ha varázsló vagyok, és én sem szívesen szenvedek ám! Meg azért is megijedtem, mert a paraóiak sokkal komolyabban ismerték már a mágiát mint ahogy én és Badzsahárata sejtettük. Nem annyira hogy bármi esélyük is legyen ellenünk, de annyira nagyon is komolyan, hogy perdöntően bebizonyíthassák a világnak, hogy varázslat igenis létezik! Ha pedig ezt bebizonyítják, ha ezt a világ megtudja, akkor mindenki varázsló szeretne lenni. Ez ugyan nem sikerülne mindenkinek, de eluralkodna a zűrzavar, minden ország a hadimágia fejlesztésébe kezdene, és idővel háború is kitörne, és mindenki elpusztulna, valószínűleg még mi, igazi, régi varázslók is. Ezt tehát nem akartuk. Paraó el kellett pusztuljon, és mindenki más is, aki tudott arról, hogy mi folyik ott.

—Ha előbb léptek közbe, ez az egész nem következik be! - kiáltott rá szemrehányóan Viki.

—Ez igaz! - hajtotta le Tia/Cincin a fejét szomorúan. —Teljesen igazad van! A késlekedés valóban a mi bűnünk! Sőt, elismerem, még sokkal nagyobb a bűnünk mint mondtad! Mert tudd meg, hogy él nálunk egy házaspár, a fiút Vamnak, a lányt Lanának hívják, ő különben nem más mint a híres-hirhedt Kajjám nevű varázsló leánya, és ők már mondogatják egy ideje, hogy létre kéne hozni egy közönséges emberekből álló csoportot, amelyeknek a neve az lenne hogy Figyelők! Ők is örökéletűek lennének mint mi, varázslók, bár varázshatalommal nem rendelkeznének, de kapnának az életelixírből, s így nem halnának meg, s kapnának talán néhány csekély hatalmú talizmánt is! Az lenne a dolguk, hogy járnának a világban, és figyelmeztetnének bennünket azokra az eseményekre, amiket tudnunk kell az újabb pusztulás megakadályozásához. Egészen biztos hogy ha lett volna már mondjuk kétszáz esztendeje is Figyelők szervezete, akkor tudomást szereztünk volna Paraó kialakulásáról, és csírájában fojthattunk volna el minden efféle kísérletet, vérontás nélkül, elég lett volna ehhez az, hogy minden kezdeti mágikus kísérletet, varázslást elrontunk, s így megerősödött volna az emberek véleménye, hogy varázslás nincs, minden efféle csak ügyes bűvésztrükk vagy önbecsapás! Tehát teljesen igazad van Viki, hogy a mi hibánk az egész! Mert tudd meg hogy mi varázslók ugyan megteszszük ami tőlünk telik, de kevesen vagyunk, nagyon kevesen, s nem lehetünk ott mindenütt! Szükségünk van olyanok segítségére is akik ugyan nem varázslók, de bennünket szolgálnak!

—Hát nem lehet mindenkiből varázsló? - kérdezte Űg.

—Nem! - rázta meg a fejét Tia. —Ehhez különleges, veleszületett érzék kell!

—És most mi lesz velünk? Bennünket is megölsz? - kérdezte Viki.

—Dehogy! Mondtam hogy nem kell félnetek!

—De hát ismerjük a titkot!

—De most már, Paraó pusztulása után senki nem hinne nektek. A varázspálcát és a könyvet természetesen elveszem tőletek, de mástól nem kell tartanotok.

—Aha, tehát ezekért jöttél ide!

—Ezekért is. És még valamiért. Mert tudjátok meg, hogy mi varázslók nem vagyunk kegyetlenek. Utáljuk a vérontást, legalább annyira mint a csiszik. Először is, miután elmentetek a he-

likopterrel, s mielőtt felrobbantottam volna Paraót, mindenkit elaltattam a szigeten, hogy a haláluk fájdalommentes legyen...

—Egy sziget minden lakóját?! - kérdezte hitetlenkedve Viki.

—Igen, megvan hozzá a hatalmam!

—Akkor valami egészen különleges hatalmú varázspálcád lehet!

—Egyáltalán nincs varázspálcám. Az efféle csak játék, kölyköknek való! Én Badzsahárata Mester legjobb tanítványai közé tartozom, és akaratmágiát űzők. Nekem semmiféle talizmánra, tárgyra nincs szükségem! Tehát elaltattam mindenkit, ezután pedig minden egyes lakost, akiben volt akár egy cseppnyi mágikus érzék, felraktam a Szukirijjá fedélzetére, amely a parancsomra odahajózott a szigethez, persze, azután csak hogy ti már elrepültetek róla. És csak ezután robbantottam fel a szigetet. Ők, akiket a Szukirijjára menekítettem, Badzsaharatához fognak kerülni, ahol igazi varázslókká neveljük őket majd, kellő erkölcsi érzékkel, hogy soha ne adják a tudományukat örült tábornokok kezébe, hadi célokra! Mateo Mattekuraszáj is közöttük van. Látjátok, mégsem hazudtam nektek akkorát, igenis pacifista vagyok!

—Pedig amikor aláírtad a szerződést, azt hittem, hogy eladtad a meggyőződésedet! - ismerte be őszintén Viki.

—Szó sincs erről! De még nem mondtam el nektek mindent. El tudtam volna sülyeszteni radioaktivitás nélkül is a szigetet, de azért döntöttem e módszer mellett, hogy a sugárzás miatt azt higgye Lulmannol kormánya, hogy Parao lakói robbantották fel önmagukat. És azt is akartam, hogy a hadimágiával kacérkodó Lulmannolra megdühödjének a világ népei, ha nem is a hadimágia miatt. De még azt is el kell mondanom nektek, hogy akit csak lehet, igyekeztem megmenteni. Nem halt meg a Szukirijjá egyetlen utasa sem, persze Riseót és Ricilt kivéve, mert őket is felraktam a Szukirijjá fedélzetére, de úgy, hogy nemcsak elaltattam őket, de ki is töröltem az elméjükből minden emléket. Az idő múlását ugyan nem lehet meg nem történné tenni, néhány nap kiesik az életükből-emlékeikből, de őket majd kitesszük valahová a saját országukba, és azt hiszik majd hogy enyhe agyvérzést kaptak, ezért nem emlékeznek az elmúlt napokra. Lesz egy kis ijedelmük, de semmi több. Hanem Parao szülőlteivel ezt nem tehettem meg, önekik semmi más emléküik nincs csak az ottani élet, és egy embernek nem lehet kitörölni *minden* emlékét! Elvégre az embert emlékei, gondolatai teszik emberré! Ők sajnos elpusztultak, igaz, fájdalommentesen, a vulkánkitörésnél! És elpusztult Sanan tábornok is, meg a lulmannoli vizsgálóbizottság tagjai is. De őket nem is sajnálom, mert katonák voltak, akik a mágiát is hadicélra akarták használni.

Persze még nem végeztünk mindennel. Lesz még dolgunk, míg minden nyomot eltüntetünk. Például a lulmannoli kormányban. Meg kell szereznünk minden feljegyzést, ami Paraóról és a mágiáról szól, és megsemmisíteni. Ha valamelyik kormánytag tud erről a kísérletről, azt vagy meg kell ölni, vagy emlékeit törölni, vagy nevetségessé, hiteltelenné tenni, kibuktatni a kormányból... tehát rengeteg dolgunk van!

—De hát te olyan ügyes vírusokat csináltál! Mégsem vagy számítógéptudós?! - kérdezte Viki. Még mindig nehezen emésztette meg, a nyilvánvaló tények ellenére is, hogy a kis Cincin, akit már-már a barátnőjének tekintett, egy varázsló. Egy olyan varázsló, aki nagyobb varázsló mint Mateo Mattekuraszáj!

—Dehogynem vagyok számítógéptudós! A Jónőt valóban én írtam, és a vírusokat is. Tudjátok meg, hogy minden egyes varázslónak van rendes, hogy úgy mondjam polgári szakmája, még hozzá nem is egy, hanem legalább húszféle, hiszen örökké élünk, van bőven időnk kitanulni ezeket! Ez szükséges is ahhoz, hogy le ne lepleződjünk a közönséges emberek előtt-között. Én magam például nemcsak a számítógépekhez értek. Kiváló történész vagyok – ez különben minden varázslóra igaz, érthető is ugye, hiszen saját szemünkkel láttuk a történelmet – ezenkívül művészi szinten értek számtalan hangszerhez, a gyógynövények kiváló ismerője vagyok, értek a cipésszakmához, a csillagászhathoz, és úgy mellékesen én is mint minden varázsló, értem a világ minden nyelvét! A holt nyelveket is. Meg még rengeteg mindent tudok. Higgyétek el, egy varázsló sosem kerülhet olyan helyzetbe hogy leleplezzék, hacsak nem olyan végzetesen hanyag mint a legendák Kajjámja, akiről különben még keveset is mondanak a legendák, mert még annál is kajjámabb ahogy mesélik róla! Tehát nem tudhatjátok, hogy akivel beszéltek, az

nem egy nagy varázsló-e épp! Ha a szemetek láttára verik össze, sőt ölik meg, még akkor is lehet varázsló, az nem bizonyíték arra hogy nem volt varázsló, mert lehet hogy csak hagyta magát. Épp azért hogy le ne lepleződjön! Hiszen nem számít, úgymint feltámasztja a barátja nemsokára!

Na de túl sokat beszéltem. Azt mondtam hogy kevesen vagyunk. Végre Badzsahárata is belátta hogy szükség van a Figyelők szervezetére. Eddig ódzkodott mert nem bízik a közönséges emberekben, de most „beadta a derekát”. Mert ez az eset Paraóval majdnem rosszul végződött, tragédiával, majdnem kiderült hogy igenis létezik mágia! És kellenek Figyelőknek való emberek. És én nagyon megkedveltelek benneteket, tényleg a barátotok vagyok. Nem felejtettem el, hogy te, Üg, igazán mindent megtettél értem hogy megments! És máskülönben is olyan embereknek tartalak benneteket, akik éppen pontosan olyanok, akikre nekünk szükségünk van! Felajánlom tehát nektek, hogy lépjete be, méghozzá elsőként, a Figyelők szervezetébe! És bár minden végzett varázsló alapvetően a főnökötök lesz, mégiscsak ti lesztek az első emberek akik Figyelők lettek, a közönséges emberek között tehát hogy úgy mondjam rangidősök lesztek!

—Ez azt jelenti hogy örökéletűek leszünk?! - kérdezte csillogó szemekkel, kipirult arccal Viki.

—De mennyire! És a ti feltámasztásotok, ha mégis meghalnátok, nem is olyan bonyodalmas mint a mienk. Hiszen hogy úgy mondjam, egyszerűbbek vagytok, mert nem vagytok varázslók! Ha meghaltok, semmi baj, másnap feltámadtok azon a helyen, ahová holttestetek legnagyobb tömegű darabja került! Persze, csak azután hogy megittátok már az életelixírt!

—Vállalom! - szolt azonnal Viki.

—Ez nagy kalandnak ígérkezik! - szolt elgondolkodva Üg.

—Nem akarlak befolyásolni túlságosan - szolt a varázslónő - de itt úgysem maradhatnátok semmiképp sem! Mert rosszul okoskodtál, Üg, és sajnos igenis tudnak rólatok a lulmannoli titkosszolgálatnál! Keresnek, és úton vannak ide!

—Hé, Üg, ne viselkedj úgy mint egy hülyegyerek, ezt a bulit nem hagyhatod ki! - ripakodott rá a felesége, és teljes erejéből sípcsonton rúgta. Annyira jól sikerült a rúgás, hogy Üg felugrott, felkiáltott, és sziszegve tapogatta a lábát.

—De hát nem mondtam hogy nem kell az örök élet! Sőt, épp ellenkezőleg, azt mondtam hogy ez nagy kalandnak ígérkezik!

—Akkor máskor méltóztass egyértelműbben fogalmazni!

—Jó, jó, na, megyek veled a Figyelők közé! Megnyugodtál?!

—Igen! - felelte Viki.

Ebben a pillanatban valaki megütögette kívülről az ajtót. De nem udvariasan, hanem ököllel.

—Azonnal kinyitni!

—Ki az? - kérdezte Üg.

—Rendőrség!

—Nem a rendőrség, hanem a lulmannoliak emberei! - mondta csendesesen Tia. —A batyútokban van a varázspálca és a könyv, ugye? - kérdezte.

—Igen.

—Akkor ideje távoznunk!

—Hová? Merre? Hiszen az ajtó előtt...

—Nem az ajtón megyünk.

—Akkor?

—Mi varázslók általában külön úton járunk! - mosolygott csendesesen Tia, azzal egy kört írt le a kezével. Erre Ügék ruhásszekrénye valami vörös homályba burkolódzott.

—Kinyitni mert betörjük az ajtót! - kiáltották kívülről.

—Ne is törődjete velük, megbúvöltem a zárat és az ajtót, ha nem akarom, akkor páncéltörővel sem törhetik be! - legyintett Tia. —Odanézzetek inkább! - mutatott a szekrényre.

A szekrény már nem szekrény volt, hanem egy nagy, széles, tágra nyílt ajtó. Az ajtó túloldalán tágas, napsütötte rét látszott.

—Ez a varázslóiskola kertje! - adta meg kéretlenül is a magyarázatot nekik Tia. —Ha átléptek ezen a kapun, egyenesen oda érkeztek! És amint átléptünk rajta, a kapu újra becsukódik mögöttünk, s itt ismét csak a szekrény lesz látható!

—Most már értem, hogy miként érhetél ide a repülő előtt! - kiáltott fel Viki.

—Hát persze! Ez itt egy mikrokapu. Azért mikro, mert csak egyetlen bolygón alkalmas a közlekedésre. De Paraó lakói egyelőre még ilyet sem tudtak volna csinálni, működőképeset. Na, mentek már?

—Persze! - szólt Viki. —Megyek! Ki nem hagynám ezt a lehetőséget semmi pénzért! Mennyi érdekeset fogok tapasztalni! És tőletek, akik saját szemetekkel láttátok az évezredek, mindent megtudhatok a múltból is! Akár még arról is, hogy kik építették a Paraó sziget alatti járatokat!

—Bizony, most történészként is nagyobb lesz a mozgástered! Mert még az sem lehetetlen, hogy a múltat a saját szemeddel lásd!

—Hogyhogy?! - kérdezte csodálkozva, álmélkodva Viki.

—Hogy hogyan, miként, azt ráérsz megtudni később! Na, menj már, elég a beszédből! Indulás ha rászántad magadat!

Am Viki így szólt, ezúttal Üghöz:

—Van egy régi, szép szokás! Méghozzá az, hogy a vőlegény felemeli a menyasszonyt, és úgy viszi át a háza küszöbén, a házaseletbe, az új életbe! Ez pedig igazán új élet lesz nekem!

És nem is kellett többet mondania, Üg értett a szóból. Karjába emelte Vikit, azzal már át is lépte a dimenziókapu küszöbét.

Vége

Befejezve: 1988. December 31, Szilveszter, Kisláng.

Az átdolgozás elkezdve: 2000.02.09, 9 óra 12 perc.

Az átdolgozás befejezve: 2000.03.05, 18 óra 10 perc.